

BROJ 113

CENA 700 DINARA - 2100 ДЕНАРА

NINJA

3,5 DEM 12 FF, 2 USD, 3 ŠFR, 25 ASCH, 12 ŠKR, 300 GRD

SENKA
GVOZDENOG KRSTA

Derek Finegan

SENKA GVOZDENOG KRSTA

Derek Finegan
SENKA GVOZDENOG
KRSTA

Izdavač:

NIP »Dečje novine«,
Gornji Milanovac

Za izdavača:

Miroslav Petrović
generalni direktor

Glavni i odgovorni urednik

Mirjana Šterijevski

Urednik:

Borivoje Lošić

Lektor:

Mirjana Jakovljević

Korektor:

Nada Maksimović

1992. DEN PRESS

NINĐA 113 — OKTOBAR 1992. GODINE

Izdaje NIP »Dečje novine«, Tihomira Matijevića 4, 32300 Gornji Milanovac. Telefoni: (032) 712-246 , lokal 28, uredništvo, (032) 714-250 prodaja i (032) 710-529 pretplata. Telex: 13731. Broj tekućeg računa kod SDK u Gornjem Milanovcu: 61320-603-1263. Devizni račun kod Beobanke u Beogradu: 60811-620-16-930-257310-715301500.

Derek Finegan

SENKA GVOZDENOG KRSTA

Miris soli pomešan sa mazutom ispunjavao je topli noćni vazduh koji se lenjo vukao među starim, potpuno napuštenim dokovima. Istrulele grede i daske na gatovima aveti-njski su se crnele nad tamnom površinom vode u istočnom delu velike luke. U ovaj deo pristaništa već odavno nisu svraćali veliki brodovi, kao ni oni koji su nosili važne terete. Oni su se sidrili u zapadnom delu, u moderno izgrađenoj i opremljenoj luci.

Iz jedne stračare, s tablom na kojoj je kredom bila ispisa-na firma »Morska kraljica«, dopirala je muzika sa starog gramofona.

Senka priljubljena uz jedan napola truli stub, na sa-moj ivici napuštenog gata, prepoznade glas sa ploče.

»Sve moje«, pevala je davno umrla i već pomalo zaboravljena Bili Holidej.

Veliku pevačicu bluza ubila je droga.

Ista ona koju su te noći mnogi u luci očekivali sa velikim nestrpljenjem i — različitim motivima.

Za grupu od petorice momaka odevenih u džins ili mornarsku odeću, koja je sedela iza kamenog zida i ćutke pušila, ona je predstavljala posao. Posao od nekoliko stotina dolara. Njihovo je bilo da robu prenesu sa broda čim stigne, spakuju je u automobil — i zaborave šta su radili i videli.

Za čoveka obučenog u skupoceno odelo, koje ni u kom slučaju nije pristajalo stračari u kojoj je sedeo i uz čašu ruma slušao staru ploču Bili Holidej, droga je takođe bila posao, ali za njega vredan više od neko-

liko stotina dolara. On je taj koji će drogu odvesti na pravo mesto.

Za senku priljubljenu uz truli stub, za koji je poslednji brod bio privezan pre nekih petnaestak godina, droga je bila samo još jedno od zala koja su vladala svetom, pre svega ovim gradom. Gradom u kome je živeo i borio se za pravdu.

Svoju pravdu.

Borba protiv trgovaca i rasturača droge bila je deo velike borbe koju je ovaj neustrašivi čovek već godinama vodio širom zemlje. Gangsteri i trgovci na Orijentu bezbroj puta su se zaklinjali da će ga kad-tad dočepati i rastrgnuti na komade. Samo, njihove pretnje ostale su zasada samo puste želje.

Nikana ga nisu ni videli.

Oni koji su bili dovoljno blizu da ga vide — ili pokušaju da ga ubiju — platili su to glavom. Odlazili su na drugi svet sa slikom siluete obučene, u crno, siluete koja je bila sama smrt.

Ta ista senka je i sada čekala svoj trenutak, trenutak osvete u ime hiljada i hiljada bednih, zavedenih i zatvorenih, osakaćenih i umrlih žrtava droge.

Za momke na brodu koji će se uskoro ukotviti na sigurnoj

udaljenosti od luke, droga je predstavljala još jedno putovanje proverenim putevima, zadržu koja će im omogućiti nekoliko nedelja provoda sa prostitutkama u Makau ili Hong Kongu uz potoke viskija i džina, jeftine iluzije da su neko i nešto, da žive pravi život.

Ponoć je odavno prevalila kada se negde sa vode začulo tiho zujanje motora.

Senka u crnom odavno je registrovala taj zvuk i njene oštre oči su kroz uzani prorez na crnoj kapuljači već pratile, čamac koji se klatio na talasima.

Zvuk motora konačno je dopro i do petorice momaka skrivenih iza zida od velikih kamenih blokova. Hitro su pobacali opuške i krenuli prema kraju drvenog gata. Nisu ni slutili da idu prema sopstvenoj smrti.

— Pite, jesi li to ti? — začu se prigušeni glas iz čamca koji je ugašenog motora plutao prema gatu.

— Jesam, ti osušena haringo! Hajde, požuri, šta si napunio gaće — javi se Pit, krupan momak obučen u mornarske pantalone i »vijetnamku«.

Tup udar drveta o drvo najavi pristajanje čamca. Jedan čovek stajao je držeći u svakoj

ruci po jednu torbu od nepromočivog platna.

— Drži ovo i pazi da stigne gde treba. 'Ajde, zdravo.

— Hej, haringo, zar nećeš sa nama do »Kraljice« na po koju čašicu ruma?

— Drugi put, dečko, drugi put. Nešto mi seva u leđima... i... ova noć mi se uopšte ne sviđa. Prema tome požurite da moj put od onoliko hiljada milja ne bi bio uzaludan.

Pit dohvati pružene torbe, dodade ih momcima iza svojih leđa i krete.

Kada motor čamca koji se otisnuo od gata zabruja svom snagom, crna senka se odlepi od stuba i nečujno, ali snagom tajfunu, ulete među petoricu ljudi koji su žurno koračali prema obali.

Oštrica noža sjuri se strahovitom brzinom pod plečku momka koji je koračao poslednji u koloni. Pad njegovog tela opomenu one najbliže, ali već je bilo kasno.

Izbačen snažnim zamahom, nož pogodi Pita posred grudi. Istog časa dugi mač, oštrice britkije od brijanja iskovan pre mnogo godina od čelika čiji sastav moderna tehnologija još nije uspela da odgonetne, izlete iz korica pričvršćenih na leđima čoveka u crnom. Čelik

mutno sevnu pod bledim svetlom mesečine i napravi pokoru među trgovcima droge.

Čitav napad nije trajao ni minut. Gusta i u pomrčini crna krv počeo da natapa ispucale i natrule daske.

Kao bog osвете stajao je ninda nad svojim delom.

Bez mržnje, bez osvetničkog žara u očima.

Pogled mu je bio prazan. Ruke mirne, disanje nečujno.

Prišao je Pitu i izvukao nož iz njegovih grudi, obrisao ga, a zatim zajedno sa mačem spakovao u duguljastu torbu. Nekoliko trenutaka kasnije na volšeban način nestala je crna odeća sa kapuljačom. Na gatu je sada stajao visok, snažan momak u farmericama i sivo-plavoj majici. Crna kosa, pomalo, razbarušena, padala mu je po čelu ispod kojeg su sijala dva tamnoplava oka.

Lesli Eldridž pokupi torbe iz ruku svojih žrtava, svoju torbu zabaci na leđa i krete prema obali. Znao je gde treba da ide, kao što je znao i to da će se uskoro onaj uštoljenko pojaviti na vratima stračare.

Mirnim korakom prišao je velikom tamnoplavom »ševroletu« i naslonio se na zid obližnje barake. Čekao je da veza preuzme tovar. Pet minuta

kasnije čovek u elegantnom odelu plati svoje piće, osmehnu se oronuloj prostitutki koja je pola sata pokušavala da ga namami na piće u svoju garsonjeru, a zatim izađe pred daščaru.

Svuda oko njega vladao je mir. Gat pred njim bio je prazan. Doduše, da je imao bolji vid možda bi i nazreo neobičnu gomilu tamo, blizu samog kraja. Ovak, on samo udahnu vazduh uz gadljivu grimasu, namače šešir na oči i krete prema kolima.

Kad je stigao do vrata, on se trže. Ruka mu krete ka unutrašnjem džepu u kome je ležala »bereta« 5,6 mm. Bilo je to oružje koje su koristili samo vrhunski strelci.

— Ne treba ti pištolj — trže ga glas nepoznatog koji mu se prijateljski smeškao. — Kako inače da prihvatiš ove torbe?

— Ko... ko si ti? Gde je Pit? Gde su ostali?

— Na koje pitanje želiš prvo da ti odgovorim? — uzvratil nepoznati pomalo ironičnim glasom.

— Jel' ti to mene zezaš?! — povika i brzo posegnu rukom pod sako.

Istog trenu čelični prsti obavise mu se oko zgloba i on je knu savijajući kolena.

— Rekao sam ti već, pištolj ti nije potreban. Pit i momci su morali da odu. Ja sam nov. Ime mi je Džek... Džek Braddock. Evo, drži ove torbe, i ja žurim tamo gde su Pit i momci. 'Ajd, zdravo.

Lesli je osetio da se gangster još koleba i zato mu baci torbe pred noge, a onda krete. Tada, kao da se nečeg seti reče:

— Sa torbama je valjda sve u redu. Uostalom, Pit reče da znaš gde možeš da ga nađeš — mirno reče, okrete leđa gangsteru i krete iza ugla.

Mario Boneti počea se zbunjeno po potiljku. Sve mu je ovo na neki način bilo sumnjivo, ali, opet, činilo se i normalnim. Onaj ljudi Pit je oduvek svojeglav. Zašto je uzeo novog čoveka?

Boneti odustade od daljeg razmišljanja. Reći će gazdi šta se sve zbilo, pa neka on sam odluči šta će s Pitom i njegovom grupom. Pokupi torbe, stavi ih na zadnje sedište, a onda se i sam smesti za volan. Okrete ključ i motor odmah zabruja. Upali svetla i pogleda na prostor ispred sebe. Pred njim su stajali stari i napušteni magacini i barake lučkih radnika. On se zbog nečeg strese i krete.

U trenutku kad je Boneti palio svetlo, Lesli, ponovo obučen u crnu odeću, lagano skoči na branik, a potom na krov automobila. Njegovi snažni prsti uhvatiše se za ivicu krova, za one male žlebove kojima otiče voda s krova, i on se pripi uz glatku površinu lima. Kola se brzo provukoše uzanim i mračnim prolazima, a onda pojuriše širokom ulicom.

*
* *

U prostranoj vili na severozapadnom delu San Franciska namenjenoj najbogatijima, trojica ljudi sedeli su duboko zavaljeni u fotelje i ispijali francuski konjak. Jedan od njih, debeljko pedesetih godina prilično proređene kose, stezao je debelim prstima veliku kristalnu čašu dok je drugom rukom svaki čas vadio veliku svilenu maramu i njome brisao čelo i vrat.

— Voltere, čemu ta nervoza? Sve će biti u redu, čoveče! Tvoj novac dobro je uložen, a mi u organizaciji znaćemo da cenimo tvoju pomoć. Zato nema razloga za zabrinutost.

Čovek koji je ovo izgovorio bio je izrazito plav. Njegov en-

gleski imao je osetan akcenat sa severa Evrope i bilo je očigledno da je na taj akcenat bio veoma ponosan. I on je bio bližu pedesete, ali, za razliku od Voltera Pejđža, bio je mršav, uredno začešljane guste kose, mirnih ruku i odmerenih pokreta i glasa.

Treći čovek delovao je nekako povučeno i obično kao neko ko je navikao da mu drugi govore šta i kada da uradi. Bio je to novopečeni inspektor u odeljenju za narkotike policije San Franciska — Stiv Konrad. Njegovo prezime svedočilo je o poreklu njegovih roditelja.

— Vidiš, Voltere — javi se ponovo plavokosi Aleks Šmit — naš prijatelj Konrad nije požalio što se pridružio organizaciji. Uz pomoć naših prijatelja, a njih imamo na svim nivoima, već je postao inspektor. Kao što vidiš, mi ne zaboravljamo one koji nam pomažu, one koji postaju naši članovi, i koji pokazuju da su dostojni da slede ideje našeg vođe... najvećeg...

Zvuk automobila koji se upravo zaustavio na šljunkovitoj stazi ispred kuće prekide njegovu priču.

— Stiže na vreme. Taj italijanski gangster bio bi dobar kapo — pohvali Šmit tačnost

Marija Bonetija. — Ko zna, ako se i dalje bude ovako trudio, možda ćemo ga i primiti, ko zna...

Kada je veliki »ševrolet« stigao do pred samu kapiju prostranog parka koji je okruživao kuću, Leslie kliznu sa njega nečujno kao rosa sa cveta i utopi se u pomrčinu.

Stražar na vratima nije ništa primetio. Napustio je svoju sobicu tek kada je nestrpljivi Boneti dva-tri puta dao znak farovima. Pošto je proverio došljaka, stražar otvorio kapiju i automobil uđe u dvorište.

Dok je auto klizao šljunkovitom stazom, Leslie se jednim skokom našao na ogradbi visokoj gotovo tri metra. Ni traga od polomljenog stakla, bodljikave žice, strujnog kola ili nečeg sličnog.

Ubrzo je shvatio zbog čega su se vlasnici, ili vasnik kuće odrekli takve vrste zaštite. Po parku su šetalj naoružani stražari. Patrolirali su u parovima duž zida, sredinom parka i oko same kuće. Pravili su krugove u takvim intervalima da se praktično u svakom trenutku jedan par nalazio na pravom mestu. S vremena na vreme u rukama nekog od njih blesnula bi snažna ručna lampa, a

onda bi sve ponovo utonulo u mrak.

Leslie je čekao. Onda nešto u njegovom sećanju počeo da ga muči. Negde je već video ovakve stražare... patrolirale... lampe... I, setio se.

Tako su patrolirali stražari po koncentracionim logorima, video je to u mnogim filmovima.

Ali, kakve veze imaju ovi stražari sa filmovima o koncentracionim logorima, i nacistima?

Međutim sada nije bilo vremena za detaljnije razmišljanje.

Čekao ga je posao, koji nije trpeo odlaganje.

Lako se spustio niz zid i zaustavio u njegovom podnožju. Brzo je procenio kojem kraju zida je kuća najbliža, a onda, držeći na oku najbliži par stražara, počeo hitro da se kreće ka zapadnom delu zida. Kada se našao na najpogodnijem mestu, od kuće ga je delilo dvadesetak metara. Negde na sredini puta do ugla kuće nalazilo se samo jedno granato drvo.

Baterijska lampa snažnim snopom svetlosti razbi tamu i osvetli deo zida uz koji je trenpre toga stajao ninda, ali on je sada već bio deo trave koja

je pokrivala dvorište. Njegovo snažno telo kao da se upilo u meku travu i još dublje, u zemlju. Svetlo ga čak i ne okružnu. Lampa se ugasi. Poput velike crne zmije Leslie hitro počeo da puze prema drvetu. Tek bi veoma, veoma pažljiv posmatrač mogao tu i tamo da otkrije poneki trag u travi, ali ni on ne bi mogao da se zakune da je tuda neko prošao. Ninda je umeo da se kreće nezamislivo tiho i da za sobom gotovo ne ostavlja tragove.

Stajao je uz samo deblo pretražujući pogledom okolinu. Bili su tačni. Dvojica stražara koje je prve ispratio na njihovom obilasku sa istoka na zapad pojaviše se kod ugla zgrade.

U tom trenutku i automobil se zaustavio ispred ulaza.

Odjednom, Ninda oseti signale harageija.

Bio je to onaj osećaj koji svi drugi osim Orijentalaca nazivaju »šestim« čulom. Ali, bilo je to nešto mnogo jače, nešto što se stiće veoma teško i upornim vežbanjem. Nazovimo to čulom za opasnost.

I zaista, pre nego što se jedan od stražara iz druge grupe uputio prema drvetu, Ninda je već bio na polovini granate krošnje. Stražar, koga je nužda

naterala da za trenutak skrene sa određene maršrute, skide pušku, priđe drvetu i olakša svoje muke. Malo zatim, on se ponovo pridruži svom ortaku.

Ninda je ponovo bio na travi. Njegovo vitko, snažno telo s neverovatnom lakoćom savlađivalo je metar za metrom služeći se samo vrhovima prstiju na rukama i nogama. U trenutku kada je naredna patrola prošla pored kuće, Ninda je čučao iza žbuna šimšira udaljenom tek pola metra od naoružanih stražara.

Podigavši glavu tek toliko da očima može da osmotri unutrašnjost sobe, Leslie ugleda trojicu ljudi, koji su sedeli i pili, i Marija Bonetija koji je sa šešinom u rukama stajao ispred njih i nešto im objašnjavao.

Do Leslija su dopirale nerazgovetne reči. Ipak, jednu koju je onaj plavokosi nekoliko puta izgovorio dobro je razabrao. Bila je to reč »organizacija«.

Nekoliko minuta kasnije Mario napusti prostoriju ostavljajući šešir na sofi. Bio je to znak da će se vratiti. Ninda zaključio da je pošao po torbe sa drogom i odlučio da odmah stupi u akciju. Kada je Boneti otvorio vrata, Leslie brzo hitnu

dve eksplozivne kuglice. Niko nije primetio munjeviti i kratki zamah.

Svetlost blesnu, a za njom, delić sekunde kasnije, odjeknu snažna eksplozija. »Ševrolet« poskoči u mestu dok ga je veliki narandžastocrveni plamen sve više gutao.

Boneti, odbaćen eksplozijom, pokuša da ustane, ali načini samo bezuspešan pokret. Ležao je na šljunku dok se potočić zapaljenog benzina polako primicao njegovoj glavi.

Kao po komandi, svi stražari se sjuriše do mesta eksplozije. Niko nije znao šta se dogodilo.

Šmit odbaci čašu sa konjatom, istrže »luger« iz futrole pod pazuhom i pojuri u dvorište.

— Šta se to zbililo? Hans... gde si... H A N S!

Visoki momak plave kose i plavih očiju zauze stav mirno.

— Ovde sam Herr Hauptmann — uzvratila na nemačkom.

— Šta je to bilo? Otkud eksplozija?

— To, za sada, ne znam. Niko nije ulazio u dvorište, osim Italijana. Mora da nešto nije bilo u redu u samim kolima — uzvratila precizno, bez suvišnih reči.

— Pokušajte da ugasite požar! Gde je Boneti? — nastavi Šmit strogim glasom.

— Vatru je teško ugasiti... benzin, a što se Italijana tiče on je tamo — pokaza Hans rukom prema buktinji koja se nemoćno uvijala po zemlji.

Boneti se nije mnogo mučio. Zahvaćen zapaljenim benzinom, začas se pretvorio u buktinju i ugušio vrelinom vazduhom.

Kada su posle petnaestak minuta uz pomoć aparata za gašenje požara ipak uspeli da ugase vatru, baterijske lampe osvetliše samo crnu, gvozdenu olupinu.

Inspektor Stiv Konrad stajao je i bez reči posmatrao olupinu. Najzad reče.

— Meni je ovo ipak sumnjivo. Pozvaću one iz tehničke službe da sve ispitaju.

— Šta ako nađu tragove droge? — upita debeli Volter. — I uopšte... je li... je li sve propalo?

Njegov piskutavi histerični glas nervirao je Šmita. Ipak, morao je da ga trpi zbog njegovog bogatstva koje je što pre moralo da pređe u ruke »Organizacije«.

— Da, Voltere, sve je nestalo, ali ne brini. Nadoknadićemo mi to sledećom pošilj-

kom. Borba traži žrtve, to treba već jednom da naučiš.

Lesli Eldridž je pamtio svaku reč. Za trenutak se kolebao da li da pobije ove gangstere ili da sačeka i vidi o kakvoj se to organizaciji radi. Ko zna, možda je ovo samo jedna od karika nečeg većeg. Nečeg protiv čega se treba boriti do kraja.

Tako Lesli odluči da se za sada povuče i vrati jedne od narednih noći i sazna nešto više.

*
* *

Šum tuša iz kupatila mešao se sa muzikom iz velikog kasetofona, a celu ovu čudnu mešavinu tonova upotpunjavalo je zviždukanje momka koji je snažnim potezima trljao svoje mišićavo telo.

Bob Kraford, student Univerziteta u San Francisku, na odseku za istoriju, inače kapiten ragbi ekipe, doskora najbolji sprinter, izlete iz kupatila osvežen jakim mlazom ledene vode i počeo da se trlja frotirom. Kada je osušio od sunca preplanulo telo, on se okrete pema radio-kasetofonu. Njegova omiljena stanica sada se

mešala sa nekom drugom. On priđe da pomeri skalu kad mu pažnju privukoše dve-tri reči sa stanice koja se umešala. Momak sede pored prijemnika i počeo pažljivo da okreće dugme dok jasno i glasno ne začu stanicu »uljeza«.

— Ovde vaša »Svastika« —
— govorio je glas sa jakim nemačkim akcentom. — Kao i svako jutro, opet vas pozivamo da čujete naš program, da saznate gde vam je mesto i šta morate da učinite ako želite da budete ljudi, pravi ljudi, a ne dirigovani roboti kojima upravlja jevrejski kapital, crnačka umetnost i lažna demokratija. gomile kukavica koja nema snage da svemu tome stane na put, iako je vlast u njenim rukama...

Bob Kraford se zamisli. U prvi mah pomislio je da je reč o nekakvoj radio-drami, ali za to je još bilo rano. Onda pomisli da je, eventualno, reč o nekakvoj neuobičajenoj, čak i nakaradnoj reklami — kojih je u poslednje vreme bilo sve više i na svakom mestu.

Ali, glas iz radio-prijemnika ubrzo ga razuveri.

Bilo je to ono što je odmah naslutio.

Bila je to radio-stanica neke političke partije.

— Krajnje je vreme da se osvetite bar vi mladi u čijim rukama će ostati budućnost Amerike. Shvatite da ste vi potomci Evropljana, pre svega onih iz Nemačke, budući gospodari sveta. Nastavite put koji je započeo naš firer. Ima vas dosta, mi ćemo vam pomoći. Vaše je samo da slušate. Ne dozvolite da vas i dalje guše Jevreji i njihovi slebdenici. Pravda je na vašoj strani. Snagu već imate — mi ćemo vam dati moć.

»Ovaj ili je lud, ili ja više ništa ne razumem«, sada već pomalo zbunjen zaključio mlađić.

Začudio se kako to da niko ne zabranjuje rad ovakvih stanica. Dobro je znao šta je nacizam i šta je u prošlosti doneo i čovečanstvu, i samoj Nemačkoj. Bila je to, uostalom, i tema koju je izabrao za svoj diplomski rad: »Koreni nacizma, njegov istorijski značaj i budućnost«.

— Omladino, pozivamo vas da kroz tri dana u što većem broju dođete ispred zgrade Univerziteta. Govoriće vam naš firer. Samo zbog vas, zbog vaše stvari... zbog Organizacije doputovaće iz Los Anđelesa i ukazati vam na vaše zablude, na pravi put... Govori

vam »Svastika« i zakazuje sastanak za sutra u isto vreme...

Glas se iznenada izgubio bez ikakve odjave, ili nekog drugog znaka. Nije se čak čulo ni šuštanje koje obično prati isključivanje predajnika.

Bob Kraford gotovo posumnja da je uopšte nešto i čuo. Međutim reči su mu još zvonile u ušima.

— Šta reče onaj ludak? Za tri dana dolazi... firer... da nam održi lekciju! E, pa da vidim i tu cvečku. Za svaki slučaj obavestiću momke, tek da budemo spremni.

Sat kasnije, okružen svojim saigračima iz ekipe i kolegama sa Univerziteta, Bob je sav zapajuren govorio o onome što je tog jutra slušao.

— Jesi li siguran da si baš to čuo? — javi se momak kratko ošišane kose, veselih očiju. — Da nisi možda preterao sinoć sa Mildred, pa ti se sve to samo učinilo?

— Rodni, budi bar jednom ozbiljan. Kažem vam, ljudi, to je nacistička stanica, tipična naci propaganda — nastavi Bob.

— Ma nema potrebe da se toliko uzbuđuješ. Bićemo svi ovde prekosutra, ili kad već dolazi taj njihov firer, pa ćemo lepo da čujemo šta čovek

nudi — javi se grmalj od monika Stiv Alen, najbolji bek na celom Univerzitetu, a po mnogima i u ligi.

Tako se dogovoriše da njih petnaestorica svakako dođu na nacistički miting i uvere se da se to sprema.

Istog jutra kad i Bob Kraford, još jedan čovek je sa nevericom u očima, slušao glas sa radija.

Lesli Eldridž duboko uzdahnu vazduh kad je spiker okončao emisiju.

— Dakle, ipak je istina. ONI su pustili korenje i ovde, u San Francisku.

Setio se svog obračuna sa nacistima u džungli Južne Amerike. Onda mu nije bilo ništa čudno. Znao je da je veliki broj nacista, pa čak i onih sa samog vrha, prebegao u Urugvaj, Paragvaj, Argentinu i Brazil. Tamo su se svi ti ratni zločinci pritajili uz pomoć bogatstva stečenog na ovaj ili onaj način, ponovo digli glavu i dobili želju da nastave istoriju nacizma koja je bila prekinuta u bunkeru Rajhstaga maja 1945. godine.

— Znači, došli su i ovamo — kao za sebe tiho reče Lesli isključujući radio.

Za trenutak mu pred očima iskrsnu slika trojice ljudi iz

raskošne vile. Šta je onaj plavokosi govorio? Nešto o organizaciji?

— Pa jasno, — pljesnu se Lesli po butini, to je ta Organizacija. On je govorio o nacističkoj organizaciji. Droga je trebala da im donese pare za dalje akcije i propagandu.

Oči mu gotovo radosno blebsnuše. Sada je znao sa kime ima posla. Protiv koga treba da se bori. Shvatio je koliko je pametno postupio što prošle noći nije pobio i ostale članove grupe. Znači, treba da krene u akciju. Što pre.

Sumiko je odmah shvatila da se pred Leslijem nalazi teška i neizvesna borba i zato je poslušno ostala kod kuće. Ništa nije rekla, osim: »Čuvaj se, Les«. Lesli je pomilovala pokosi praveći se da ne vidi zabrinutost u njenim očima.

Potom pokupi sve ono što bi moglo da mu zatreba, zapravo čitav ninda arsenal. Uze netšo malo gotovine i napusti stan. Uputio se prema kraju u kome se nalazio Univerzitet San Franciska. U jeftinom hotelu platio je sobu za nedelju dana unapred i smestio se.

Dok je pre mnogo godina u Japanu savlađivao ninducu na-

učio je da je jedna od najosnovnijih stvari umetnost čekanja.

*
* *

Aleks Šmit užurbano se pripremao za predstojeće gostovanje jednog od glavešina Organizacije u njegovom gradu. Odmah je odlučio da visokog funkcionera primi u vili debelog bogataša Voltera Pejdzā.

— Eto, Volte, i pre no što si očekivao upознаćeš jednog od naših važnih vođa. Biće to prilika da se pokažeš i da, ko zna, možda još koliko sutra, postaneš jedan od naših — sa žarom u glasu govorio je debeljku koji još uvek nije mogao da prežali dolare uložene u propali tovar droge.

Da bi ga odobrovoljio, Šmit dodade.

— Naši šefovi u Los Anđelesu i Njujorku čuli su za tvoj gubitak, a pošto sam im ja rekao da si ti spreman da i dalje pomažeš Organizaciju, odlučili su da se u budućem poslu tvoja dobit udvostruči. Zato, glavu gore, kamarad!

Lukavi Šmit nije mogao da nađe pogodnije reči. Debeljko odmah živnu.

— Kada će biti taj »idući« posao? — I... koliko treba da uložim?

— Polako, Volte, polako. To ćemo saznati kad dođe firerov izaslanik.

Aleks Šmit je odmah, još pre emitovanja preko naci radio-stanice, znao da u San Francisko ne dolazi firer, već njegov izaslanik i najomiljeniji čovek, tridesetpetogodišnji, bledunjavi Kol Denings. San Francisko još nije bio dovoljno ispitan i bilo bi nesmotreno da se već na prvom javnom istupanju, kada semahom opipava puls onih kojima se obraća, pojavi glava Organizacije.

Međutim, ni Kol Denings nije bio bilo ko. Zato je Šmit imao pune ruke posla da obezbedi bezbedan dolazak ovog čoveka da osigura dovoljan broj batinaša koji će reagovati ako nešto krene nizbrdo, zatim odstupnicu i tako dalje i tako dalje.

*
* *

Svanuo je i taj dan od kojeg su nacisti očekivali mnogo. San Francisko uvek je bio blagonaklon svim novotarijama, sva kom novom pokretu, svemu što je bilo drukčije. Zato su

računali da će takvo tle biti bogom dano za sejanje prokletog semena fašizma i neonacizma.

Međutim, ko zna da li bi poseta bila tako brojna, kao što je bila, da njihovi protivnici predvođeni momcima iz ragbi ekipe nisu za sobom povukli i svoje navijače.

Sedeći po travi, momci i devojke čavrljali su, smejali se i mislili na sve drugo samo ne na naci uniforme sa kukastim krstovima koje su se šepurile ispred improvizovane govornice.

Iza njih, ne skrivajući palice za bezbol i pendreke, stajali su kojekakvi mračnjaci pokupljeni po dokovima luke da za nekoliko dolara čuvaju red.

Bila je tu i policija, ali tek radi reda. Posade patrolnih kola nisu čak ni napustile svoja vozila. Tri automobila bila su parkirana na tri ugla velikog univerzitetskog parka dok su još dvojica kružila okolnim blokovima.

Kada se veliki crni »mercedes« zaustavio tik uz improvizovanu govornicu, Leslie Eldridž napusti svoje mesto iza jednog kioska u kome su se prodavala skripta.

Iz »mercedesa« izađe bledu-njav sredovečni čovek prore-

đene plave kose, obučen u tamnoplavo odelo. Na rukavu je nosio kukasti krst. Odmah je pogledom obuhvatio okupljene studente, gotovo i ne primećujući svoje pristalice koje su mu frenetično aplaudirale pozdravljajući ga dizanjem ruke. Ipak, otpozdravi im i pope se na binu. Njegova pojava utiša žamor na travnjaku i to na bledom licu izmami osmeh nadmoćnosti.

— Vidim da slušate našu radio-stanicu i da ste shvatili naš poziv — počeo on bez naročitog uvoda. — To me raduje. Bezgranično raduje, kao i svakog pravog arijevca. Vidim da još ima vas koji su spremni da se bore za svoje pravo da vladaju...

Mladići i devojke gledali su ga nezainteresovano. On je, međutim, tu tišinu protumačio kao pažnju koja obavezno treba da prati njegove reči. Zato nastavi još vatrenije i glasnije, imitirajući svog davno umrlog vođu.

— Prvo što treba da uradite je da sa ovog Univerziteta proterate ona tri profesora Jevrejina koji truju vaše mlade mozgove... da proterate i njihove sinove i rođake koji su se umešali među vas...

Graja, zvižduci i otvorene pretnje ugušiše nastavak njegove besede. Odnekud dolete i jedna jabuka i tresnu u mikrofon. Batinaši poleteše na tu stranu, ali ih Denings zaustavi.

— Eto, i taj gest je gest jednog od ovakvih o kakvima sam vam upravo govorio. Oni nas se plaše... plaše se naše snage, naše neograničene moći.

U kratkoj tišini koja je nastala oglasi se divovski Štiv Alen. Naime, njegova majka bila je Jevrejka, a umrla je pre dve godine od posledica boravka u jednom od konc logora u Poljskoj u koji je bila odvedena kao sedmogodišnja devojčica.

— Ma ko se plaši tebe i tvojih majmuna, vaško ispijena? Sad ću ja da ti pokažem koliko vrediš, majku ti nacističku...

Kao panter, momak skoči uprkos svojih sto deset kilograma kostiju i mišića. Nije prešao ni pet koraka kad za njim, kao što su to činili na igralištu, poleteče njegovi drugovi iz tima.

Batinaši potegoše skriveno oružje. Vazduhom zafijukaše lanci i štapovi za bezbol, poneka num-čaka.

Lesli, koji je stajao na pet-šest koraka od govornice, uh-

vati Deningsov pogled. Nacistički vođa se nije uplašio. Pre bi se moglo reći da je bio besan što su ga prekinuli baš na onom mestu kada je njegov govor trebalo da kulminira. Zato je besno izvukao rame ispod zaštitničke ruke Aleksa Šmita, koji ga je pozvao da uđe u »mercedes« i napusti mesto pre nego što sukob uzme maha i pre nego što se pojavi policija.

Denings još jednom pogleda Leslija, i to baš u trenutku kad jedan od studenta ponet žarom borbe, pokuša da ga raspali nekakvom motkom iščupanom iz travnjaka. Lesli lako odbi napad, a potom nasrtljivca, koji nije hteo da odustane, jednim zahvatom baci u uskomešanu gomilu. Odmah zatim Lesli se povukao.

Prepoznao je Aleksa Šmita kao jednog od trojice ljudi iz vile i sada je znao gde će se skloniti i ovaj bledunjavi nacistički glavešina. Još jednom baci pogled na poprište sukoba studenata i nacističkih slebdenika i najamnika, a zatim nestade u vratima obližnje trgovine.

»Onakav bi momak bio rođeni telohranitelj«, pomisli Denings. »Uz njega bih se osećao sasvim bezbedan. Bezbed-

niji nego okružen gomilom onih batinaša».

Konačno popusti Šmitovom navaljivanju i krete prema automobilu. Onda, kao da se predomislio, vrati se do mikrofona.

— Ovaj dan je dan velikog ispita za vas. Kad shvatite da sam u pravu, doći ću ponovo. Sad iskalite svoj bes, jer borba je jedini ispravan način za smirivanje duše.

Stiv Alen, koji je upravo uborio dvojicu momaka u nacističkim uniformama, dogradi ciglu iščupanu iz leje sa cvećem i zamahnu njom. Njemu, koji je ragbi loptu mogao da prebaci daleko u protivničko polje, nije bila nikakva teškoća da pogodi govornicu i govornika sa daljine od petnaestak metara.

Mikrofon odlete nekoliko metara dalje, a komad polomljene cigle svom snagom pogodi Deningsa u grudi i jednostavno ga baci u naručje prestrašenom Šmitu koji poverovao da je Kol ubijen.

Policijske sirene zaurlaše u blizini. Tek tada i policajci iz troja patrolna kola napustiše vozila i zauzeše busije iza automobila. Povadili su revolvare i puške »medvedomore«, ali nisu pucali.

Uskoro je park ispred Univerziteta bio prazan. Policajci su uhvatili dvojicu-trojicu studenata, jednog od nacista u uniformi, i pet-šest batinaša koji su se na brzinu otarasili oružja.

Bilans sukoba bio je nekoliko razbijenih glava, dve polomljene ruke i stotinak površinskih rana i modrica.

Niko od policajaca iz patrolnih kola nije obratio pažnju na veliki »mercedes« koji se brzo uključio u uličnu gužvu i krenuo prema bogataškom delu grada.

Unutra, u »mercedesu«, Šmit i njegovi pomoćnici zabrinuto su pogledali u Kola Deningsa koji je poluležeći u uglu tiho ječao ne otvarajući oči.

Aleks Šmit dogradi telefon i brzo okrete željeni broj.

— Volte, slušaj me pažljivo. Odmah pozovi svog lekara. Obavezno mora da me sačeka kad stignem, a to je najdalje za petnaest-dvadeset minuta... Nije važno šta se dogodilo. Uradi kako ti je naređeno! — odbrusi Šmit nestrajljivo i tresnu slušalicu.

»Mercedes« odjuri niz široki bulevar praćen parom plavih, smrknutih očiju. Lesli je prepoznao i »mercedes«. Video ga

je pre dve noći parkiranog pored luksuzne vile.

Bob Kraford, Stiv Alen, Rodni i njihovi drugovi okupili su se u svlačionici tima i smejali se viđajući jedan drugome rane. Devojke su trčale od jednog do drugog, ljubile ih, zabrinuto klimale glavom kad bi ugledale krv ili modricu, a momci su uživali u njihovoj pažnji i smejali se.

— Dobro smo im pokazali — reče Bob Kraford. — Sada su, valjda, shvatili da sa nama nema šale. Dobro sam upamtio one oko govornice...

Momak, međutim, nije znao da su i nacisti njih upamtili. I još više. Imali su snimljene vođe studenata na video-traci. Organizacija nije smela da dopusti nikakve demonstracije protiv sebe. Firer je nedvosmisleno naredio šta da se radi sa onima koji otvoreno budu pokazivali da su protiv Organizacije.

Takvi moraju da budu surovo kažnjeni.

Surovo i za primer.

Specijalne jedinice dežuraće sledećih dana u blizini Univerziteta sa slikama Boba i njegovih drugova i drugarica sve dok ih ne pronađu, otkriju njihove adrese i mesta na kojima se okupljaju.

Tada će drugi, obučeni za to, krenuti u kaznenu ekspediciju.

Ta mladež mora odmah da shvati ko je gospodar i kako prolaze neposlušni.

Takvo je bilo naređenje.

*
* *

Pošto je lekar obavio posao i ostavio potrebne lekove za umirenje bolova, Kol Denings ostao je sam u luksuzno nameštenoj sobi. Dugo je ćutao omamljen injekcijom koju mu je lekar dao pre odlaska. Ali, kada mu svest ponovo postade bistra, on pozvoni i naredi da Aleks Šmit dođe do njega.

Šmit, iako petnaestak godina stariji, sa zebljom u srcu krenu na sprat luksuzne vile. On se do sada mnogo puta osveđio kao vatreni i verni pristalica nacizma, zaradio je i gvozdeni krst, ali ipak nije bio sasvim siguran u svoje mesto u Organizaciji. Još uvek su ga nekako držali po strani. Miting u San Francisku bio je prvi velik posao koji su mu poverili. Doduše, ni posao oko droge i pribavljanja novca za Organizaciju nije bio beznačajan posao, ali organizovanje govo-

ra jednog od ljudi iz samog vrha Organizacije bila je velika čast i još veća odgovornost.

Šta li će mu sada reći Denings?

Hoće li njega kriviti za nespeh?

Hoće li njemu pripisati i svoju povredu?

Ipak, i pored svih strepnji, on čvrstim korakom uđe u sobu u kojoj je ležao Denings i pozdravi ga hitlerovskim pozdravom. Posle toga ostao je na pristojnoj udaljenosti sve dok mu se Kol konačno ne osmehnu i pozva ga da priđe.

— Čemu tolika zvaničnost, dragi Aleksander, pa mi smo prijatelji. Čestitam na dobro organizovanom mitingu. Možda bismo još više uspeli da nije bilo one bande bukače. U svakom slučaju, čestitam.

Alek Šmit zadrhta od radosti. Znači, ipak je uspeo. Odmah požuri da objasni.

— Imamo ih sve, za sada na video-traci, ali kunem vam se da ćemo ih za nekoliko dana imati i u šakama — reče s ponosom.

Kad Kol upitno podiže obrvu on mu objasni da su njegovi ljudi skrivenim kamerama snimali čitav tok mitinga i

da su »uhvatili« sve vođe napada na naciste i govornika.

— Bravo, dragi Aleksander, bravo. Ovo samo potvrđuje moje uverenje da ti zaslužuješ daleko više mesto u Organizaciji. O tome ću da referišem generalu čim se vratim u bazu. A, kada ću moći da pogledam traku?

— Kad god zaželite. Ipak, mislio sam da je večeras pogledamo zajedno sa još nekim prijateljima.

— Prijateljima?

— Da, prijateljima. Znae, ja sam ovde za poslednja tri meseca uspeo da okupim nekoliko ljudi, tačnije njih šestoricu, od kojih su mnogi bogati i viđeni građani, koji su zainteresovani za našu stvar. Ne tvrdim da neke od njih pre svega ne privlači poslovna strana svega, ali uz našu pomoć mislim da će brzo shvatiti i ostale mogućnosti koje naša Organizacija nudi iskrenim slebdenicima.

Kol Denings je ćutao nekoliko trenutaka, a onda ispruži ruku Šmitu.

— Dragi moj prijatelju, veoma sam ponosan na tebe i tvoju predanost. Veruj mi, to neće ostati nezapaženo. U redu, sačekaćemo večer, pa da zajedno

pogledamo delo tvojih snimatelja.

*
* *

Skriven na istom mestu sa kojeg je pre nekoliko noći zapalio automobil sa drogom, Leslie Eldridž je, crn kao i noć koja ga je okruživala, pomno posmatrao automobile koji su dolazili, pamtio njihove brojeve i lica onih koji su iz njih izlazili. Nabrojao je šest velikih limuzina i šestoricu postarijih ljudi koji su, ne osvrćući si, brzo ulazili u kuću.

Park oko kuće bio je pun stražara, ali oni za nindžu nisu predstavljali posebnu opasnost, kao što nekoliko minuta ranije nisu predstavljali ni prepreku.

Kada je okolinom zavládala tišina, ninda iz torbe izvuče čudne rukavice koje su više ličile na čelične kandže. Jednim zamahom takve kandže mogle su, kao kandže džinovskog grizlija, da unakaze žrtvu, smrskaju joj lice ili skinu polovinu leđa.

Ninda namesti torbu preko leđa, pričvrsti je, pa, pošto baci kratak pogled po okolini, priđe uglu kuće i počne da se penjati uz gotovo sasvim gladak zid. Posle svakog pokreta zas-

tajao bi. Da je neko čak i uspeo da uhvati jedan od tih pokreta pre bi pomislio da je to senka obližnjeg drveća nego čovek koji se tako mirno i lako penje uz potpuno vertikalni i gladak zid.

Kad se popeo do krova, Leslie baci pogled na park, ali tamo je sve bilo tiho. S vremena na vreme ugledao bi žar od cigarete, ili začuo prigušeni razgovor stražara koji su patrolirali dvorištem. Uspeo je da otkrije i četvoricu naoružanih ljudi koji su čučali u tami kao poslednja rezerva. Znao je da su opasni i dobri strelci — ali znao je, takođe, da ih je moć njihovog oružja pomalo uspaivala. Tamo dovoljno da ih u odlučnom trenutku pretekne, ako bude trebalo.

Okrete se brzo i počne da puze prema tavanskom prozoru. Već je uhvatio za ram...

Haragei! Neko je bio u njegovoj blizini.

Taj neko nalazio se tu, nadohvat ruke, ispod kapka koji je vodio na tavan.

Ovog puta stanovnici kuće nisu dozvoljavali nijedan propust. Ninda umiri disanje. Eliminirao je sve one tihe, noćne šumove. Njegovo uho hvatalo je samo one jedva primetne šumove koji su dopirali ispod

krova. Jasno je čuo disanje, a onda i prigušene korake. Ninđa zaključí da je stražar počeo da šetka po tavanu. U trenu kada se disanje udaljilo, Leslie polako podiže kraj poklopca a onda se umiri.

Koraci su se sada čuli mnogo jasnije, a disanje razgovetnije. Čovek je došao gotovo do samog otvora. Za trenutak je zastao, pa opet krenuo na drugi kraj. Tog trena tamna senka kliznu kroz otvor i nečujno se spusti na prašnjavi pod.

Stražar ništa nije ni čuo, ni video.

Nije ništa video ni kada se posle izvesnog vremena ponovo našao ispod kapka. Podigao je pogled. Kapak je bio spušten kao i ranije. Okrenuo se — i zamlatarao rukama po vazduhu. Ninđa brzo dohvati rukom oružje koje ispade stražaru iz ruke, a drugom šakom još jače priteže kraj tankog svilenog užeta.

Nekoliko sekundi telo stražara čudno se uvijalo u mraku, a onda umirilo. Ninđa ga spusti, skide uže i odvuče telo u ugao među neke kartonske kutije.

Malo potom našao se u polumračnom hodniku. Odmah je primetio čoveka koji je stražario na donjem spratu. Mogao

je lako da ga savlada, ali time ne bi mnogo dobio. Mogla je da naiđe smena ili kontrola i odmah bi podigli uzburu.

Ninđa je ponovo morao da izađe na krov. Orijentisao se po sećanju i, kada je postao siguran da zna na kojoj strani se nalazi soba sa gostima, on ponovo navuče svoje kandže i počeo da se spušta prema tom prozoru. Gotovo priljubljen uza zid posmatrao je ljude okupljene oko povećeg ekrana. Njegove oštre oči brzo otkriše šta prisutni gledaju: bio je to snimak mitinga od tog jutra.

Nekoliko puta, kada je projekcija bila gotova, na ekranu su se pojavljivali portreti pojedinaца.

— Ovakve moramo odmah da eliminišemo. Moramo pokazati da je naša organizacija moćna — dopre do njega glas plavokosog pedesetogodišnjaka koga je već ranije upoznao. — Imamo ljude obučene za taj posao. Oni će pokazati tim usijanim glavama koliko smo mi u pravu.

Nastavak večeri nije više bio toliko interesantan za Leslija i on odluči da napusti vilu. Ali, na putu kojim je dospeo u park, čekala ga je prepreka.

Čovek sa mašinskom puškom pojavio se gotovo niotkuda.

Samo, napravio je grešku. Umesto da je odmah povukao obarač i tako bar pokušao da ubije uljeza, on se prvo nadmoćno nasmejao i to je platio životom.

Čelična zvezda oštarih ivica strahovitom brzinom ulete mu u grlo kidajući krvne sudove. On ispusti automat i pokuša da izvuče to pakleno sečivo koje mu je nanosilo užasan bol i gušilo ga. U tom nastojanju je i umro. Niko iz okoline ništa nije primetio. Lesli priđe palom čoveku i sa dva prsta izvuče šuriken iz duboke rane. Obrisa ga o odeću stražara i stavi ga ispod tamne odeće. Već sledećeg trenutka bio je na vrhu zida, ali za treptaj oka nestao je sa njega i šmugnuo u mrak.

Inspektor Konrad, koji je dežurao nešto dalje u parkiranim automobilu, trže se za trenutak i protrlja oči.

Neko je bio na zidu? Ali, gde je sad. Mora da mu se učinilo. Ulica je bila prazna a iz dvorišta se ništa nije čulo.

— Mora da sam, ipak, za trenutak zadremao — reče tiho i pripali cigaretu.

Pitao se šta li rade oni u kući. Njega su primili u Organizaciju i odmah mu pomogli da napreduje. Nudili su mu dosta

para i udoban život, ali nisu ga mešali u nešto važnije. Njegovu je bilo da pazi da tovari opijuma i ostalih narkotika nesmetano stižu i nastavljaju svoj put. On sam i nije bio baš mnogo zainteresovan za nacizam, pa mu nije mnogo ni smetalo što ga ostavljaju po strani.

Još jednom baci pogled prema vrhu zida na kome mu se učinilo da je za trenutak ugledao nekakvu senku, ali ubrzo odmahnu rukom i počeo da misli o drugim stvarima.

Tek sutradan, kada ga je Alek Šmit pozvao da hitno dođe u vilu on se, gledajući dva tajanstveno ubijena stražara, priseti senke sa vrha zida. Čuvao se, međutim, da to pomene bilo kome, jer bi na taj način sigurno komplikovao sebi život.

— Verovatno neki lopov koji je hteo da nešto ukrade, ali je natrčao na ovog ovde — pokušao on da objasni.

— A kako je stradao onaj gore na tavanu? Misliš da mu je dojadilo stražarenje, pa je samog sebe zadavio, gotovo preklao — posprdno mu se obrati debeli Pejđž.

Kol Denings, koji se naglo oporavio i ustao, umiri ih jednim pokretom.

— Sada nikakva nagađanja ne pomažu. Nadaймо se da onaj koji je ovo učinio nije naneo neko veće zlo. Od sada budite još pažljiviji. Šmit, o svemu me obavestavaj. Ja odmah putujem. Čeka me još mnogo posla na istočnoj obali. Vi nastavite po planu. Jesi li mi spakovao onu kasetu? Jesi, u redu.

Pola sata kasnije Kol Denings je u pratnji Aleka Šmita napustio vilu u velikom »mercedesu« i odvezao se prema aerodromu.

— Dajem ti odrešene ruke kao generalnom zastupniku za San Francisko — reče Kol iznenada. — Sam odlučuješ o daljim akcijama. Do sada si to dobro radio. Kada budeš sreo one studente, javi mi se obavezno. Evo ti šifra.

Novoizabrani nacistički poglavar za grad San Francisko oseti kako ga obliva rumenilo i kako lebdi u oblacima.

U istom raspoloženju vratio se posle jednog i po sata u vilu i povukao u sobu. Dugo je razmišljao kako da krene u akciju »kaznena ekspedicija«. Konačno odluči da pozove svoju specijalnu jedinicu za izviđanje i da, koliko sutra, počne praćenje studenata i studentkinja čijim je fotografijama raspolagao.

Biće to njegov prvi veliki posao i prvi u nizu velikih uspeha.

Naredio je da se slike umnože, a onda je sazvaо sastanak u jednom od napuštenih magacina u starom delu pristaništa.

Međutim i ovog puta imao je nezvanog gosta.

Pod okriljem noći, ninđa je iz neposredne blizine slušao kako se nacisti dogovaraju da se osvete studentima koji su im pokvarili miting. Malo se začudio kad je među »tragačima« ugledao i dve devojke. Jedna od njih bila je prava lepotica.

Šta li je njih privuklo ovakvoj organizaciji, pitao se ninđa, ali je dalje razmišljanje ostavio za neku drugu priliku.

Potrudio se zato da dobro upamti lica onih desetak mranih tipova koji su prilazili plavokosom čoveku i uzimali kovertе sa fotografijama.

— Upamtite dobro. Vaše je da saznate gde stanuju, gde se kreću, koga imaju — i da mi to pismeno dostavite. Ostalo je posao grupe »blic«. Sastanak je završen.

Kada su prisutni počeli da se razilaze u parovima ili pojedinačno, plavokosi Šmit oslovi onu lepu devojku.

— Klara, ostani za trenutak — reče glasom hrapavim od požude koju nikako nije uspevaao da prikrije kad god bi se našao u blizini ove nedostižne lepotice.

Devojka ga upitno pogleda, a onda mahnu onoj drugoj devojci.

— Recite, her Šmit — reče ona na čistom nemačkom jeziku dok je njišući se u kukovima prilazila svom šefu.

— Klara, zašto ste tako grubo prema meni? Vi znate šta ja osećam prema vama... — počeo Alek nesigurnim glasom.

— Znam šta osećate prema meni? Ali, her Šmit, kako bih ja to znala? — uzvratila devojka vragolasto.

Šmit je gotovo pomahnitao. Bio je u stanju da sad odmah nasrne na nju, da je obori tu u prašinu i uzme na silu. Ipak, umiri se kad pogleda njene velike crne oči.

— Znao vi dobro, ali se pravite nevešti. Uostalom, o tome ćemo nekom drugom prilikom. Hajde, povešću vas do kuće. Kola su mi tu u blizini.

Devojka se samo osmehnula. Znala je da je ovaj pedesetogodišnjak guta očima svaki put kad se sretnu, ali moraće da se pomuči dok je dobije. Da

se pomuči i dobro plati, mislila je ova skupa kol-gerla koja je u San Francisko pobegla iz Čikaga posle afere u kojoj je stradao jedan kongresmen.

Lesli Eldridž ih je pratio izdaleka u svom starom »fordu«. Čim je ugledao prelepu Klaru odlučio je da se preko nje nekako ubaci u organizaciju.

»Ako hoćeš lako da savladaš svog protivnika, onda mu se sasvim približi. Postani njegov prijatelj ako treba. Onda ćeš lako da ga savladaš«, govorio je njegov sensei pre mnogo godina.

Zato je odlučio da se sprijatelji sa devojkom, a zatim i sa njenim šefovima. Jasno, moraće da »zasluži« njihovo poverenje, da se dokaže delom, a onda će moći da računa i na njihovu naklonost i na njihovo poverenje.

Pošto je saznao gde devojka stanuje, i to sama, on sažaljivo isprati pogledom Aleka Šmita koji je, oborene glave, odjurio u svom automobilu ne doživivši da ga devojka pusti dalje od ulaznih vrata, i sam okrete volan i potera kola prema svom hotelu.

Morao je da iskoristi ostatak noći i dobro se odmori.

Od sutra ga je očekivao veliki posao.

*
* *

Volter Pejđž je sa zebnjom u srcu slušao komentar na lokalnoj TV mreži o događajima od pre dva dana na Univerzitetu u San Francisku.

— Neki kao da zaboravljaju da je svetu jedan Hitler bio dovoljan, kao da su zaboravili zveri u ljudskom obliku, zveri koje su harale po koncentracionim logorima, po gradovima i selima Poljske, Rusije, Jugoslavije. Krajnje je vreme da se naši političari, a i gradska policija ozbiljno pozabave tom grupom manijaka dok još nije kasno — komentarisao je spiker.

Pejđž se zabrinuo.

»Do đavola«, pomisli, kako je uopšte došlo do toga da se spetljam sa njima? Zar mi je malo para koje već imam. Pa ja sam i pre njih imao sve što mi je bilo potrebno«.

Onda se seti kako mu je Alek Šmit kao uzgred nagovestio da mu je poznato poreklo njegove imovine, pomenuo je švercovanje oružja za Kubu, pokvarene namirnice koje je liferovao vladinim trupama u Vijetnam i još dva tri sitnija greha.

»Imaju me u šaci, ne vredi da se otimam. Pa ipak...«

Poslednjih dana sve češće je pomišljao na to da krišom proda kuću i zemljište, pokupi nešto malo stvari i nestane — recimo negde na Bermudima, ili nekom od havajskih ostrva. Moraće o tome još malo da razmisli.

Međutim, nije imao mnogo prilike da razmišlja. Kao da je osetio njegovo kolebanje, pojavio se Šmit.

— Čuj, Volte, trebaće nam ovih dana nešto para kao i smeštaj za desetak ljudi koji iz određenih razloga ne smeju da se pojavljuju u gradu. Oni stižu noćas u Frisko iz tajne baze. Nadam se da nemaš ništa protiv?

Poslednje pitanje Šmit je izgovorio sa ironijom i prikrivenom pretnjom u glasu.

Debeljko se samo preznojio i promućao...

— Nemam... naravno da nemam. Ali, koliko... mislim... dokle će to da traje?

— Kako dokle? Pa tek počinjemo, prijatelju. Tek počinjemo — značajnim klimanjem glave uzvрати Alek Šmit.

Pejđž se stresao. »Nema druge«, pomisli kada se Šmit udaljio, »moraću što pre da se izvučem iz svega ovoga. Samo

kako? Na mene sigurno već motre«.

»Milt Barns! Kako se nisam odmah setio? Dabome, moj stari prijatelj i advokat će sve to da završi. Čim sredi papire oko prodaje, ja brišem«.

Iskoristio je prvu priliku kada se našao sasvim sam u kući i pohitao na telefon.

Istog trenutka kada je podigao slušalicu, u kancelariji inspektora Konrada upali se crveno svetlo na prislušnom aparatu. On podiže slušalicu i sačeka da čuje ko to telefonira iz vile. Za ovo prisluškivanje niko nije znao. Bilo je to njegovo lično obezbeđenje.

— Halo, Milte... da ja sam... da, sve je u redu. Slušaj ja moram da idem.

— Halo, Volte, govori glasnije slabo te čujem.

— Moram da idem, kažem.

— Gde moraš da ideš, šta je s tobom. Govori glasnije.

— Moram da napustim zemlju. Ne prekidaj me. Pod hitno počni da tražiš kupca za vilu i imanje, ali tiho, samo kod sigurnih ljudi, razumeš. Ništa me više ne pitaj. Čim nađeš kupca javi mi. Tada ću ti objasniti i ostalo.

Inspektor se nasmeja. Znači, jedan pacov se uplašio i hoće da pobjegne. Tada se seti priča

koje je čuo još kao dečak. Neki stari mornar pričao je kako pacovi na neki način nanjuše brodolom i onda se prvi spasavaju.

Da li je Voltova namera da pobjegne iz zemlje predznak nekog brodoloma?

Na to pitanje još nije mogao da nasluti odgovor. Ali, odgovori su počeli da pristižu tokom nekoliko narednih dana.

Bila je još jedna stvar koju inspektor nije znao. Advokat Milt Barns bio je zakleti nacista. Taj šezdesetpetogodišnji advokat imao je mračnu prošlost koju niko od njegovih prijatelja i klijenata nije znao. Nisu znali ni članovi Organizacije u San Francisku.

Tu tajnu znao je samo vrhovni poglavar američkih nacista — general Ričard fon Levenhof. Advokat je bio direktni generalov saradnik, čovek iz senke.

Još iste večeri Alek Šmit dobio je preporučeno pismo sa dobro poznatim zaglavljem. Sadržaj pisma bio je kratak:

»Pejdz hoće da izda. Primorati ga da pokloni imovinu, a onda ga eliminisati tako da izgleda kao prirodna smrt«.

Šmit je nekoliko put pročitao kratku poruku pre nego što je hartiji prineo upaljenu

šibicu. Kada je sagoreo i poslednji komadić papira, on pustij vodu i pepeo ode u kanalizaciju.

Ko je poslao poruku? Kako to da on nije prvi saznao za Pejdzovo izdajstvo?

Da nije posredi prevara?

»Ne«, uveravao je samog sebe. Onakav papir, sa onim zaglavljem ima samo vrhovna komanda.

Znači, Volter Pejdz mora da nestane.

Odmah je okrenuo jedan broj. Kada je dobio vezu reče nekoliko reči na nemačkom i spusti slušalicu.

Sat kasnije izašao je na ulicu i seo u kola.

Čekao je jedva desetak minuta kada se vrata sa njegove desne strane otvoriše i u automobil uđe sedokosi mršavko sa naočarima na nosu. Samo je klimnuo glavom.

Čim je ugledao nepoznatog čoveka smrknutog lica u društvu sa Šmitom, Pejdz oseti ledene žmarce na leđima. Još kad Šmit počne da se topi od ljubaznosti, debeljko shvati da nešto nije u redu.

— Volte, dragi prijatelju. Ovo je moj stari prijatelj, koji nikada nije izneverio. Doveo sam ga da se upoznate, pošto smatram da si zaslužio njegovo

poznanstvo — govorio je Šmit smeškajući se neodređeno.

— Dr Jozef Hartman — reče mršavko kratko i oštro se nakloni.

— Volter... Pejdz — jedva promuća debeljko.

— Lepo, sada da zalijemo novo poznanstvo. Neka, Volte, ja ću da naspem piće. Pa ja sam ovde kao kod rođene kuće — požuri Šmit da preduhitri Pejdz.

Pola sata kasnije, sav u bunilu, Volter Pedž je slušao sugestivni glas novopečenog poznanika.

— Sada ćemo lepo da napišemo testament... da, da. Lepi mali testament kojim gospodin Volter Pejdz sve svoje imanje i imovinu ostavlja jedinom prijatelju Aleksanderu Šmitu... da, da...

Glas kao da je dolazio iz daljine.

Pejdz je kao kroz maglu video papir koji mu je mršavko podnosio pod lice. Kao tuđom rukom uzeo je pruženo nalivpero i stavio svoj potpis.

— Tako... tako... to je gotovo. Sada ideš na zasluženi odmor. Već je kasno. Idemo i mi. Samo još injekciju za umirenje... ne, ne boj se, prijatelju... ništa to neće boleti...

Sutradan je u novinama osvanula vest da je poznati biznismen i bogataš Volter Pejdz iznenada preminuo od srčanog udara. U trenutku smrti kraj njega su se nalazili njegovi nerazdvojni prijatelji Alek Šmit i advokat Milt Berns. Za sada se ne zna ko je nasljednik velikog imanja i pozamašnog računa u banci.

Niko se nije iznenadio ovakvoj vesti. Samo je inspektor Konrad zamišljeno sedeo i gledao vest u novinama.

Da li je još neko prisluškivao telefon iz vile?

Ko je to mogao da sazna za Pejdzovu nameru da se povuče? Naime, inspektor nijednog trena nije poverovao u prirodnu smrt, pogotovu kada je saznao da je kraj pokojnika u poslednjim trenucima njegovog života sedeo njegov »stari prijatelj« Šmit.

Istu vest pročitao je i Leslie Eldridž. Njemu je odmah bilo jasno da nacisti kreću u akciju u kojoj nema mesta za kolebljivce i nepouz dane. Debeli vlasnik luksuzne vile bio je baš takav i to je platio glavom.

Lesli je pretpostavio da će budući vlasnik vile baš u toj otmenoј četvrti sada ustoličiti svoj štab. »Utoliko bolje«, po-

misli, jer već poznajem mesto«.

Bob Kraford i njegovi drugovi nastavili su svoj bezbrižni život. Momci su trenirali devojke ih čekale na klupi pored terena. Odlazili bi potom u disko-klub, a onda se vraćali u koledž u kome su i stanovali. Svi osim divovskog Stiva Alena. On je od ujaka, starog jevrejskog trgovca, nasledio mali apartman i u njemu je živeo.

Niko od mladića i devojaka nije primetio sumnjive tipove koji su se tri dana neprekidno muvali oko Univerziteta.

Posao izviđačke grupe Aleka Šmita bio je lakši nego što je to iko mogao da očekuje.

Nakon tri dana praćenja Šmit je u rukama držao izveštaj svojih ljudi.

— Svi osumnjičeni žive u koledžu. Izuzetak je momak po imenu Stiv Alen, onaj koji je gađao i povredio Kola Deningasa. U koledžu takođe ne stanuju i sestre Perkins. Njihova adresa je...

Šmit se zadovoljno nasmeshio. Sve će biti još lakše. Treba samo da iskoristi pogodan trenutak i napadne čitavu gru-

pu odjednom. Što se tiče sestara Perkins i onog Alena, njih će prve srediti.

Sada, kad je postao jedini vlasnik vile i imanja, imao je sve što mu treba. Iste noći u sobi sa zadnje strane kuće seдео je u društvu četvorice ljudi koji kao da su sišli sa trake nekog filma strave i užasa. Ne, nisu to bile nikakve nakaze. Izgledali su čak prilično normalno. Ali njihovi pogledi, pokreti i način govora bili su jezivi, ulivali su strah.

— Nikakvog traga. Bez svedoka. Odmah.

Te tri kratke naredbe izdao je Šmit i odmah se povukao.

Lesli Eldridž, koji je već dve noći uzastopce obilazio vilu prateći šta se u njoj zbiva, stajao je u tami kraj prozora. I on, koji je navikao da ubija bez treptaja, bez drhtaja, za trenutak je stajao kao ukopan.

Zar zaista može da se dogodi da ovakve zveri zavladaju svetom?

Ne. Ne bar dok je on živ. Ne ovde u njegovom gradu.

Odmah je krenuo za četvoricom ubica.

Šta ako se razdvoje u parove i krenu da obave svoj krvavi posao? Da javi policiji? Ne, u policiju je već odavno izgubio poverenje. Bilo je, do-

duše, i tamo nekoliko ljudi koji su predano obavljali svoj posao, ali taj glomazni, zastareli aparat Pravde već odavno nije bio dovoljno efikasan.

Kad je video da su sva četvorica seli u isti automobil, ninda odahnu. Brzo je uskočio u »ford« i krenuo za njima. Uputili su se prema Kineskoj četvrti. Znači, onaj momak je stanovao u tom kraju. Nije ni čudo, u tom delu grada bilo je najviše trgovaca.

Vožnja je potrajala gotovo četrdeset minuta.

Stiv Alen je te večeri u stan, što inače nije često činio, doveo jednu od devojaka. Ta mala Mili prosto ga je saletala iz dana u dan i najzad je odlučio da se malo zabavi s njom.

Sada su sedeli na podu u jednoj od dve sobe i slušali muziku. Devojka ga je zadirkivala što pije samo koka-kolu, ali on se nije ljutio.

— Ti slobodno pij, ako želiš. Imam viski i džin, pa izvoli.

— Želiš da me napiješ, pa onda da me... prevariš?

Momak sleže ramenima i ustade da promeni ploču.

Kad se okrenuo, Mili je ležala na krznenoj prostirci. Bluzi za joj je bila raskopčana i iz nje su provirivale zanosne, jedre devojačke grudi. Suknja

joj se povukla do polovine butina otkrivajući svetlu put i glatku kožu.

Oči su joj vragolasto svetlucale.

— Nisi valjda u svemu svetac, Stive Alene? Hajde, šta čekaš? Znaš valjda da se izgubljeno vreme nikada ne vraća.

Glas joj je bio drhtav i pomalo promukao. Podigla je ruke i iz kose izvadila veliki češalj od koske. Njena crna kosa prosu se kao slap po belom krznu.

Stiv proguta nevidljivu kneđlu, a onda se polako spusti na kolena pored devojkice i počeo polako da miluje njene butine, a zatim njegovo milovanje postade još smelije. Ona se okrete i jedna dojka se obnaži. Bila je mirisna i ustreptala. On spusti usne na nju i devojkica ga ščepa obema rukama. Prekri je svojim ogromnim telom i ona počeo teško da diše.

Lupanje na vratima prekide tek započetu igru vatre i strasti. Tek kada je lupa postala jača, on se trže.

— Ko je to sad, do đavola? Ako je neko od momaka, razbiću mu nos.

— Ma, hajde, dođi. Pusti ga neka lupa. Dosadiće mu, pa će otići.

— Neće. iVdiš da je navalio kao sumanut. Uzbuniće celu zgradu.

Momak skoči, popravi kosu, uvuče majicu u farmerice i priđe vratima. Taman je pomerio rezu i odškrinuo vrata kad neko ulete kao brzi voz i odgurnu ga zajedno sa vratima.

Iz tame ulete čovek njegovog stasa i snage, obrijane glave i sa ružnim ožiljkom preko leve strane lica.

— Hej, ko si ti sto ti muka? — procedi Stiv ustajući s poda.

Mili ciknu i brzo navuče suknju preko kolena dok je bezuspešno pokušavala da sredi raskopčanu, tesnu bluzu.

Čelavko se isceri kad ugleda devojkicu. Čim se Stiv pomerio, čelavko iz sakoa izvuče najveći pištolj koji je Stiv ikada video. Bio je to stari »valter« od devet milimetara, kakav su u drugom svetskom ratu nosili nemački tenkisti. Na vrhu cevi bio je pričvršćen veliki, gotovo glomazni prigušivač koji je ionako veliki pištolj činio još većim.

— Samo bez galame — zapreti mu čelavko, a onda nastavi. — Hej, Pink, dođi da mi pomogneš.

Na te reči iz hodnika uđe još jedan mračan tip. Jedno oko bilo mu je čudno ukočeno i Stiv shvati da je stakleno.

— Šta hoćete?! Ovde nema ničeg vrednog — javi se Stiv.

Nije se uplašio čak i pored one pištoljčine. Jedino se bojao da ovi ne navale na Mili. Ali, braniće je po cenu života.

— Dobro si rekao, momak. Ovde nema ničeg vrednog. Zato som i došli — javi se ćelavko.

Stiv se trže. Šta li im sad to znači?

— Pink, devojka ti se sviđa, zar ne? Pa leop, imaćeš je dok ja sredim ovog momka. Ti znaš da ja ne marim devojke. Hajde, požuri, nemamo celu noć na raspolaganju.

Pink ne saćeka da mu se dva puta kaže. Kao bik nasrnu na Mili. Devojka uplašeno vrisnu, ali joj on začepi usta prljavom šakom.

Stiv se baci prema njemu, ali od udarca po glavi pade na pola puta.

— Hajde, Pink, ne moraš da joj pipneš svaki centimetar tela. Požuri — opominjao je ćelavko motreći na Stiva koji je ležao na podu ječeći.

Tog trena nešto lupi na stepeništu. Ćelavko se trže.

»Verovatno su ona dvojica sredila nekog nepozvanog« — pomisli i nastavi da motri na Stiva.

Iz hodnika više nije dopirao nikakav šum.

Nije ni mogao — jer ninda se kreće tiho i ubija još tiše.

Ninda je sa dna stepenica hitnuo šaken i tanka strelica se nećujno zarila pravo u srce jednog od ubica. Njegov ortak priđe da vidi zašto li je odjednom seo na pod, ali u deliću sekunde primeti senku koja mu se približavala munjevitom brzinom. On posegnu rukom ka dršci pištolja, ali istog časa nekakva srebrnasta zmija, ili možda munja, polete prema njegovom ramenu. Ne verujući sopstvenim očima, posmatrao je ruku odsećenu u ramenu kako se grči na podu hodnika. U trenutku kada je pokušao da urlikne od bola i šoka ona srebrnasta munja odvoji mu glavu od ramena.

Devojka još jednom prigušeno vrisnu boreći se svom snagom protiv poluludog napasnika koji je bezuspešno pokušavao da joj rastavi noge.

— Kućko jedna, uzeću te makar te pre toga ubio! — začu Leslie glas kroz pritvorena vrata.

Žestok šamar proprati ove reči.

Ninda pride i proviri kroz vrata. Čelavko je gledao čas u Pinka i devojk, čas u oborenog mladića. Na vrata nije obraćao pažnju. Verovao je da su njegovi ljudi dovoljno obezbeđenje. Nije ni slutio da protiv sebe ima jednog — nindu.

No ni tada verovatno ništa ne bi shvatio, jer je verovao samo u svoj pištolj.

Lesli izvadi šuriken iz pojasa i kratkim trzajem hitnu ga kroz vrata. Odmah za njim ulete i on u sobu, ali bez šuma.

Kratak, parališući bol trže čelavka i on se okrete. Ugleda priliku u crnom i dva jedva prepoznatljiva oka u uskim prorézima kapuljače. Htede da opali, ali zapanji se kad ruka ostade nepomično da mu visi niz telo.

— Hej, Pink, ovamo! — povika dok je pokušavao da levom rukom prihvati sve teži pištolj.

Katana napravi luk i svom silinom spusti se na čelavo teme.

Pink, koji se upravo tog trenu okrenuo, vide kako se glava njegovog ortaka deli na dve gotovo jednake polovine. Zatvori oči ne verujući onome što

je video. Kad je ponovo otvorio oči, senka u crnom stajala je pred njim raskoračena sa neobičnim mačem visoko podignutim iznad glave. Niz sjajno sečivo slivao se tanak mlaz krvi.

Pink pokuša četvoronoške da pobegne, ali ga oštro sečivo odmah sustiže pogađajući ga s leđa pravo u srce. Umro je tako klečeći na sve četiri.

Ninda obrisala sečivo o njegovu bluzu, a onda brzo napusti sobu. Kada je dva minuta kasnije, bez kostima ninde, sedao u kola parkirana pod samim prozorom stana Stiva Alena, do njega dopre prestravljeni krik devojk. »Jadnica, mora da je doživela pravi šok«, pomisli Lesli i ubaci menjač u brzinu.

*
* *

Kriminalistički inspektor Klark Gardner sa jezom je posmatrao obezglavljena i iskasačljena tela četvorice muškaraca. Maločas je momka i devojk otpremio ambulantnim kolima u bolnicu, u pratnji dvojice policajaca. Morao je da sačeka da mladi prvo dođu sebi od preživljenog šoka, pa da ih tek onda sasluša.

— Šefe, nema ničega u njihovim džepovima — obavesti ga jedan od tehničara.

— U redu, pokušaj nekako da ih slikaš, ako možeš, pa da pokušamo u kartoteci da odgonetnemo o kome je reč — naredi.

Fotograf se počea po glavi.

— Šefe, ovu trojicu nekako ću uspeti, ali šta ću sa ovim? Njegovu glavu više niko ne sastavi.

— U redu, njega ostavi... ili napravi snimak iz profila — našali se inspektor, iako mu je sada najmanje bilo do šale.

Ubijeni svakako nisu bili obični, poštteni građani. U to se uverio kada je kod četvorice iskasapljenih našao čitav arsenal oružja. Iako su to bili različiti kalibri, jedno im je bilo zajedničko: svi pištolji bili su nemačke proizvodnje i to iz ratnog perioda.

Slučajnost ili...?

Dok je o tome razmišljao, trže ga zvonjava telefona.

— Inspektor Gordon, da, slušam.

— Inspektore, momak i devojka su čisti kao sunce. Oboje su studenti, čestita deca — raportira šef kartoteke.

Malo kasnije isto obaveštenje dobio je i od svog čoveka koga je poslao na Univerzitet.

»Dakle, jedino je možda reč o običnim kriminalcima koji su nasumiče upali u stan. Drogog objašnjenja nema« — zaključio inspektor.

Međutim dok je uz zavijanje sirene kretao prema policijskoj stanici u mislima mu ponovo iskrsnu slika oružja nađenog kod napadača.

Poče da razmišlja o tome ko je i na koji način onako udesio napadače. Ni sam ne shvatajući zašto, odmah je pomislio na Kineze. Znao je, doduše, da su majstori u baratanju nožem, ali kakav je to nož bio koji je mogao čoveku da prekroji glavu? Da nije u pitanju mačeta? Ali, nju koriste valjda dole u Meksiku ili Južnoj Americi. »U svakom slučaju nek' ih đavo nosi«, zaključio i gotovo pregrize cigaretu koju je držao nezapaljenu u ustima.

Sat vremena kasnije, dok je sedeo u svojoj kancelariji, pitajući se odakle da počne tražanje rekoše mu da ga zove kapetan Kleridž.

— E, samo mi je još on falio — promrsi kroz zube i krete na prvi sprat.

Lepušasta Meri mu se nasmeši kad ga ugleda onako namrgođenog i pokaza mu glavom da može da uđe. Još nije ni zatvorio vrata za sobom kad

mu se suvonjavi kapetan Kleridž obrati priskutavim glasom.

— Dobro, Gordone, dokle ćemo da trpimo da nam ispred nosa neko onako kasapi mirne građane? i to sada kad se približavaju izbori?

»A, to li te boli, gnjido«, pomisli Gordon u sebi, a onda, pošto se iskašlja, reče mirno.

— Ser, koliko smo do sada saznali, uopšte se ne radi ni o kakvim mirnim građanima nego o kriminalcima i ljudima iz polusveta. Očigledno je u pitanju obračun...

— Obračun bandi? To hoćeš da mi podmetneš — prekide ga kapetan.

Gordon ućuta. Nije imalo smisla prepirati se sa tvrdoglavim kapetanom. Izvadi cigaretu iz zgužvane paklice i stavi je među zube. Nije pripalio. Već nekoliko dana pokušavao je da se odvikne od pušenja, ili ga bar svede na neku razumniju meru.

— Slušaj, inspektore, ako smatraš da je posao pretežak za tebe, samo reci. Naći ću nekog mlađeg — dobaci mu kapetan i ne pokušavajući da prikrije zlobu u glasu.

Gordon se trže. Bilo je to prvi put da neko sa njim razgovara na ovakav način. Bio je

besan. Do penzije mu je ostalo još najviše tri godine. Završio je toliko slučajeva, imao toliko uspeha, a sada ovaj mršavi poltron njemu tako da govori.

— Slušaj ti gnjido kancelarijska, ti karijeristo. Baš me briga što idu izbori, baš me briga za tvoje napredovanje. Ako misliš da umeš bolje da uradiš ovaj posao, a ti pomeri dupe iz te fotelje i izađi na ulicu — ako smeš. Ja ću ovaj posao da okončam, a ti se dobro čuvaj da mi ne staneš na put — izgovori u jednom dahu, oštrim, suvim glasom dovoljno jakim da se svaka reč prosto zakuca u kapetanov mozak, ali ne preglasno da ge ne čuju van zidova kancelarije.

Kleridž je gutao vazduh kao riba na suvom. Pobledео je, pa posiveo. Oseti kako se guši. Najzad se svali u fotelju. »Malo sam se zaletео«, priznade sebi samo, za tren, ali se onda brzo povratio. Taman je zaustio da nešto kaže kad mu Gordon okrete leđa i krete ka vratima.

— Da li je to sve, kapetane? — obrati mu se ironičnim glasom stojeći u otvorenim vratima.

Kleridž sevnu očima i doviknu.

— Nedelju dana, Gordone! Imaš samo nedelju dana da mi

isporučiš ubicu, ili ubice. Ako ne...

Njegova sekretarica u čudu je posmatrala inspektora koji je već bio u hodniku dok je njen šef pretio u prazno.

*
*
*

Klara se protegnu u svom krevetu, a onda stavi ruke ispod glave i zagleda se kroz prozor. Koliko li će još morati da bude ovde u Frisku pre nego što je glavešine ne pozovu u Los Anđelos? Nadala se većem položaju i, što je najvažnije, većoj zaradi. A onda, čim se domogne velikih para — pravac Havaji i zbogom ostali svete.

Bilo je već veče kad je ustala iz kreveta. Sa zadovoljstvom je pogledala svoje raskošno telo u velikom ogledalu na zidu. Imala je izuzetno duge noge, prave i ispunjene taman kako treba. Koža joj je bila glatka i zategnuta. Kukovi su bili široki, ali samo do granice raskalašnosti. Struk tanak, a stomak ravan, podatan. Ipak, najlepše na njoj bile su grudi. Ona ih obuhvati obema rukama i nesvesno poče da ih miluje.

Nije ni slutila da jedan krupan čovek, zarastao u bradu, stoji kraj prozora u zgradi preko puta sa dohledom u rukama. Disao je sve dublje dok su mu bale curile niz bradu.

— Eh... ta drolja Moram da je imam... moram. Sad, odmah — govorio je gotovo neartikulsanm glasom.

Deset minuta kasnije već je bio pred vratima Klarinog stana na poslednjem spratu stare petospratnice. Udahnuo je nekoliko puta duboko, a zatim zakucacao na vrata. Morao je nekoliko puta da ponovi kucanje pre nego što mu se devojka javila.

— Ko je to?

— Poštar. Imam hitnu poruku, telegram za vas — zabrunda bradonja.

Lesli Eldridž, koj je odlučio da prati Klaru i na neki način joj se naturi, oseti neko treperenje u grudima u trenutku kad je ugledao krupnog bradonju kako ulazi u petospratnicu i on u pogodnom trenutku krete za njim. Ophrvan mislima na izazovno telo koje je danima gledao, bradonja nije ni pokušao da vidi ima li nekoga na stepeništu. Uostalom, i da je bacio pogled iza sebe teško bi mogao da primeti čoveka koji je uza sam zid stepeniš-

ta, preskačući po tri stepenice, bešumno išao za njim.

Kada se bradonja zaustavio na petom spratu, Lesli se pri-tajio sprat niže. Čuo je razgo-vor kroz zatvorena vrata — i naslutio je šta se sprema. Bilo je jasno da momak nije nika-kav raznosac telegrama.

Klara podiže rezu na vrati-ma ostavljajući lanac u ležištu i, uvijena u peškir koji je jed-va uspevao da prikrije njene bujne grudi, pojavi se u ot-voru.

Istog časa shvati da pred njom ne stoji nikakav poštar i pokuša da zatvori vrata. Ali, bilo je prekasno. Nepoznati podmetnu nogu u otvor i svom snagom navali na vrata. Klara podiže obe ruke kako bi sa druge strane pogurala i zatvo-rila vrata i zaboravi na peškir. Grudi su joj podrhtavale od napora. Bradonja iskolači oči. Sve to, i mnogo više, video je toliko puta, ali nikada iz to-like blizine. Pogled na izazov-no devojčino telo kao da mu uli novu snagu i on pritisnu još jače. Uz pucanj, lanac se otkide i vrata se širom otvo-riše.

Devojka odgurnuta silinom naleta odlete kroz sobu i pade na krzno pokraj kreveta, a za-huktali grmalj pojuri za njom.

— Moja... sad ćeš da bu-deš moja... ha, ha, ha...

Njegov glas prerastao je u ropac, dok su mu oči dobijale ludački sjaj.

Klara nje vikala. Nije se čak ni pomerila i to za trenutak zbuni napadača. Devojka mu se čak i osmehnula, ali kad je video kako rukom poseže za fiokom malog stočića on shvati prevaru i baci se na nju.

— Htela si da prevariš Ve-likog Milta, mala, ha? E, to ne ide. Ja sam došao da se ma-lo... volimo, zabavimo, a ti hoćeš da me prevariš.

Klara shvati da je izgubila ovu igru i brzo skoči na noge. Bila je spremna da se bori kao tigrica. Ona, koja je promenila toliko muškaraca, doživela si-lovanje još u četrnaestoj godi-ni, odlučila je da ne dozvoli ovom manijaku da je ima.

Međutim, njene želje i od-lučnost bile su preslabe za sna-gu koja je nadolazila. Uskoro, priklještena snažnim rukama, prosto se gušila osećajući tik uz svoje nago telo masu mesa koja podrhtava. Dahtanje koje je postajalo sve jače prosto joj je bubnjalo u ušima.

Onda, odjednom, stisak kao da je popustio. Glava obrasla u bradu počeo da se povija una-zad, sve više i više. Za njom

poče da se povija i telo napadača i on ispusti svoj plen.

I napadač i Klara gotovo istovremeno ugledaše stasitog momka sportski obučenog. Stajao je iza napadača razmaknutih nogu i ruku opuštenih niz telo. Osmehnu se Klari, a onda dobaci bradonji.

— Briši!

Grmalj je nekoliko trenutaka posmatrao tog momka koji je gotovo za glavu bio niži od njega i odluči da ga smrvi.

— Sad ćeš da mi platiš... ti... ti — gušio se od besa zbog tolike drskosti.

Zaleteo se svom snagom. Njegova velika pesnica sevnu kroz vazduh — i ode u prazno. Momak jednostavno više nije bio na istom mestu. On brzo okrete glavu da ga potraži pogledom, ali u istom trenutku kada ga je ugledao oseti i snažan udarac u vrat. Pao je na kolena, ali se nije predavao. Poče da puze prema Leslieju koji odluči da prekine lakrdiju. Udarac nogom pod bradu odbaci grmalja u drugi kraj sobe. Od njegovog pada zadržta cela soba.

— Gospode — promuca Klara, — ovo je kao zemljotres.

Tanak mlaz krvi poteče iz usta napadača i on, jeknuvši kliznu niza zid.

Lesli podiže peškir koji je stajao kraj vrata i mirno ga pruži devojci.

— Nije da mi se ne sviđa to što vidim, ali jedna pristojna devojka ne može tako da šeta pred nepoznatim i nezvanim gostom — reče osmehujući se.

Klara dohvati peškir, ali nije baš mnogo žurila da se umota. Svideo joj se način na koji je gledao ovaj zgodni, snažni muškarac. Ona mu uzvрати osmeh i najzad obavi peškir oko sebe.

— Izbaciću ovog dripca na polje, a vi pozovite policiju — reče i dohvati grmalja za noge.

Bez velikog napora izvukao ga je iz sobe i ostavio u uglu hodnika. Onda dođe do vrata da pozdravi devojkę.

— Izvinite što sam ovako upao. Bio sam dole da potražim poznanika i čuo gužvu u vašem stanu. Pomislio sam da je neko možda u nevolji i, eto...

— Da li uvek pomažete ljudima u nevolji? — upita Klara.

Lesli je ćutao. Odmahnu neodređeno glavom i krete u hodnik.

— Hej, kuda toliko žurite? Nisam vam ni zahvalila! — po-

vika Klara ne želeći tako brzo da izgubi svog spasioca.

Lesli se vrati, uđe u sobu i ozbiljnim glasom reče:

— Znae, ne bih voleo da se sretnem sa policijom. Ne, nisam nikakav zločinac, ali sam jednostavno alergičan na uniforme gradske policije.

— Ako je tako, onda ih neću ni zvati. Sačekajte deset minuta... Evo, sedite ovde dok se ja obučem, a onda vas vodim negde na piće, bar toliko mogu da učinim u znak zahvalnosti.

I ne čekajući da čuje odgovor, ona odleprša u drugu sobu. Minut kasnije do Leslija dopre njen cvrkutavi glas.

— Tu pored muzičkog centra je bar, slobodno naspite sebi neko piće... za mene votku, suvu.

Lesli otvori bar i tiho zviznu. Bilo je tu najodabranijih pića, od kojih je svako koštalo bar po trideset dolara.. Odluči se za konjak »Camus«, a onda dohvati i flašu »stoličnaje« i nasu u drugu čašu.

Otpio je polovinu sadržine kad Klara uđe obučena samo u donji veš.

— Nemojte mi zameriti zbog ovoga, samo da nazdravimo, a onda se vraćam.

Kristalne čaše se jedva dočirnuše i tihi zveket tiho zazvoni. Gledajući ga u oči Klara polako, dugim gutljajem isprazni svoju čašu. Dohvati zatim njegovu ruku zajedno sa čašom i pomirisa.

— Hmmmm. »Camus«... ukusa vam sigurno ne nedostaje — reče i, izazovno njišući kukovima, ode u drugu sobu.

Kada su posle petnaestak minuta izašli na ulicu, do njih dopre zavijanje sirene na policijskim kolima.

— Taman na vreme — reče devojka i prisno uhvati Leslija ispod ruke. — Da li imate kola? — upita kada su odmakli od ulaza.

Lesli odmahnu glavom.

— Iskreao sam se tek pre nekoliko dana i još nisam odlučio šta ću dalje — reče nemarnim glasom.

— Znači, spasao me je svet-ski putnik. Hajdemo na večeru, pa da na miru vidimo šta dalje. Možda ću moći nešto da uradim za vas... spasioće moć — izgovarajući to Klara se mazno pripi uz kršnog momka.

— Devojčice, hajde da preskočimo to persiranje. Znamo se već dovoljno dugo — počeo Lesli.

Klara pogleda na sat.

— Da, dovoljno dugo, evo skoro čitav sat. U redu, nemam ništa protiv. Uzgred ja se zovem Klara, a ti?

— Džek... Džek Bradok — odgovori Leslie prisećajući se da je isto ime rekao i Mariju Bonetiju.

— Džek. Hm, deluje nekako opasno i ozbiljno. Pa lepo, lepi moj Džek, biraj restoran — uzvraća Klara gledajući ga očima koje su obećavale više od jedne večere.

Tokom večere ona ga napusti za trenutak pod izgovorom da ide da popravi šminku. Čim je ustala i zašla za veliku saksiju sa palmom, Leslie kreće za njom. Video je kako telefonira i brzo se vratio za sto.

Devojka se vrati posle nekoliko minuta.

— Zašto si me slagala? — upita je Leslie grubim glasom.

— Slagala?! Ja tebe? Kad?

— Rekla si da ideš da popraviš šminku, a ne primećujem da si išta dirnula.

— Ah, to — reče brzo smejući se. — Zar je trebalo da ti otvoreno kažem kako sam morala da idem u toalet?

— Nisi ni tamo bila. Kome si telefonirala?

Klara se uozbilji. Ovaj momak uopšte nije naivan. Pa u-

toliko bolje. Više će joj odgovarati za ono što je nameravala.

— Bravo, Džek. Htela sam malo da te proverim. Vidim da nisi nimalo naivan. Da, telefonirala sam, ali ne da bih te prevarila, nego da se oslobodim obaveza za večeras. Zašto da ti to krijem? Želim da budem s tobom i večeras... i celu ovu noć — dodade dok su joj crne oči svetlucale prikriivenim plamenom. — Zadovoljan?

Leslie samo pokaza svoje bele zube i dohvati flašu sa vinom. Pošto nasu obe čaše, on jednu pruži Klari.

— Za divno poznanstvo sa željom da preraste u nešto još lepše — reče blagim glasom.

Klara samo klimnu glavom. Jedva je čekala da se večera završi pa da se nađe nasamo sa ovim zagonetnim momkom koji je očigledno bio nešto mnogo više nego što joj je rekao — mornar litalica.

Kada su se konačno našli na ulici, ona ga uhvati pod ruku i upita maznim glasom:

— Hoćemo li kod tebe ili kod mene?

— Ni jedno ni drugo — uzvraća Leslie.

Klara podiže obrve. »Šta sad ovo znači?« upita se.

— Idemo u stan jednog mog prijatelja koji se trenutno nalazi negde u Japanu — dodade Lesli smešeći se.

Uхватili su prvi taksi i Lesli tiho reče adresu. Klara, koja je u mislima već bila u njegovom zagrljaju, nije ni čula kuda je vodi, niti ju je to uopšte interesovalo. Večeras joj je najvažnije da je sa njim. Organizacija, posao koji je obavljala za naciste, sve je to ove noći bilo daleko od nje.

Dok je Lesli, četrdesetak minuta kasnije, otključavao vrata jednog od svojih stanova koji su mu služili kao sklonište, ona je nervozno grickala usne. Kada su se najzad našli u ukusno i jednostavno nameštenoj sobi, ona mu se baci u zagrljaj.

Njene usne bile su gladne poljubaca, pravih, žestokih, onih koji razbuktavaju vatru u krvnim sudovima. Njeno telo, koje je već podrhtavalo u strasnom grču jedva je čekalo da ga te snažne ruke smožde, unište.

Lesli se osmehnu i lagano je odgurnu. Klara se prvo namršti, a onda ga začuđeno pogleda.

— Kad si gladan, jedi polako. Oseti ukus hrane — reče Lesli skidajući majicu.

Klara poče da sledi njegov primer i za tili čas bila je gola golcata. Ponovo mu se baci u zagrljaj, ali je on samo podiže i odnese u kupatilo.

Mlazevi mlake vode nisu smirili devojkicu. Naprotiv. Činilo joj se da je njen partner neodlučan i zato je preuzela inicijativu. Međutim, ubrzo je sagorela u sopstvenoj vatri i klonula na zid kupatila. Lesli se osmehnu, podiže je i uvi u veliki peškir, a zatim odnese na široki krevet.

Isprva je jedva osećala njegove ruke, usne, telo. A, onda negde duboko u njoj, poče ponovo da se rađa plamičak nove vatre. Vatra se sve više i sve brže širila zahvatajući čitavo telo...

Petnaestak minuta kasnije, teško dišući, ona prosto pobegne od Leslija na drugi kraj kreveta.

— Gde... gde si sve to... naučio? — promuca.

Lesli se samo smeškao. Seti se za trenutak voljene Sumiko i oseti neku vrstu griže savesti.

Umesto ikakvog odgovora on se primače Klari i njegove snažne ruke obgrliše umorno, ali ne manje vatreno i poželjno telo.

— Oh... ti... zar opet... ne mogu više — jecala je.

Ipak nije odbila njegove poljupce i milovanja. Kada je, nešto kasnije, doživela vrhunac nije bila svesna šta se oko nje događa. Zaspala je kao malo dete.

Lesli je jedno vreme ležao kraj nje, a onda, posle pola sata, otišao je u kupatilo. Dugo je stajao pod mlazevima prijatno mlake vode i razmišljao. Bio je siguran da je Klara od danas njegova, ali je isto tako znao da ne sme da žuri. Morao je njoj da dozvoli da ga vrbuje, a potom uvede u krug nacističara.

Tada mu iznenada jedna ideja pade na pamet. Setio se Pitove zbirke medalja i odlikovanja koje je Tabasko još kao momčić počeo da skuplja. Ta zbirka nalazila se u ovom stanu. Lesli brzo navuče kućni mantil i požuri do vitrine. Posle samo nekoliko minuta traženja našao je ono što je želeo.

Sjajni gvozdeni krst — cenjeno odlikovanje Hitlerove Nemačke. Ko zna kad, kako i gde Tabasko Pit našao je ovaj komad metala i uvrstio ga u svoju zbirku.

Lesli odvoji krst, a ostale medalje dobro sakri u sef za koji niko sem njega nije znao.

Gvozdeni krst stavi u fioku noćnog stočića pored kreveta, a onda požuri da se obuče. Kada je bio gotov, on brzo napisa poruku devojci i stavi je ispod lampe. Zadovoljno se osmehnu i napusti stan. Duplikat ključeva poneo je sa sobom.

Kol Denings je po deseti put vrteo video traku snimljenu na neuspelom mitingu u San Francisku. Nije uspeo da održi govor do kraja, ali, ipak, nije to bio potpuni neuspeh. O tome je govorilo i desetak pisama koja je upravo tog jutra primio. Bila su to pisma studenata koji su ga pozdravljali i raspitivali se kako mogu da postanu članovi Organizacije.

Gledajući video-traku Kol je pokušavao da ih prepozna u gomili na travnjaku. Ponosio se svojom moći zapažanja, pa je i sada bio ubeđen da je bar nekolicinu mogao nepogrešivo da prepozna po tome kako su ga gledali, kako su reagovali kada je počela gužva. No, njegovu pažnju svaki put iznova privlačio je nepoznati momak koji je kao od šale izbegao napad nasrtljivog napadača i od-

bacio ga jednom rukom daleko od sebe.

— Da, da, takvog bi vredelo imati kraj sebe. Taj momak je više nego opasan — komentarisao je Kol naglas.

Usporio je emitovanje i pokušao da razazna crte lica crnokosog, snažnog momka obučenog u farmerke i »vijetnamku«. Još jednom je zaključio posmatrajući nindin bezizražajni pogled da je čovek veoma opasan.

Tog trenutka na vratima se začu odsečno kucanje.

— Slobodno — reče Kol glasno i isključujući video-rikorder.

Njegov momak uđe noseći na tacni nekakve novine.

On ih bez reči dohvati. No, kad je momak stigao do vrata, on ga pozva.

— Da li je bilo kakvih poziva sinoć ili jutros?

— Ne, gospodine. Nikakvih. Jednom je telefon zazvonio nakratko, ali se veza odmah prekinula kada sam podigao slušalicu.

— Hvala, slobodan si.

Kada se momak udaljio, Kol raširi novine. Odmah je ugleđao sliku unakaženih tela u stanu studenta Stiva Alena. Nije morao da gleda dva puta kako bi prepoznao raspolućenu, ćelavu glavu jednog od glavnih

egzekutora. Stresao se od jeze. Odmah je počeo da čita tekst.

Kada je završio čitanje — ništa mu nije bilo jasno. Odahnuo je jedino kada je shvatio da njegovi ljudi nisu otkriveni, odnosno da ih i policija i novinari smatraju za obične provalnike.

Ko je bio, ili ko su bili oni koji su tako iskasapiliiskusne likvidatore? Čime su pobijeni?

Kol odluči da odmah pozove San Francisco i od Aleka Šmita dobije odgovore.

— Ne, gospodine Denings, ništa nismo uspjeli ni mi da saznamo — raportira mu Šmit pet minuta kasnije.

— Zar naš prijatelj u istrazi ništa ne zna? — reče aludirajući na inspektora Konrada izbegavajući da pomene njegovo ime.

— Za sada ništa. Odmah sam ga pozvao i naredio mu da što pre dostavi detaljan izveštaj. Čim ga dobijem, pozvaću vas.

Kol prekide vezu. »Ovaj Šmit je zaista preduzimljiv«, priznade on sebi. Međutim, gorak ukus u ustima i dalje je ostajao. Kao opčinjen gledao je slike u novinama. Onaj ko je to uradio bio je veoma vešt — i strahovito brz. »Đavolski brz« mislio je Kol. Jer, pobediti četvoricu naoružanih i is-

kusnih ljudi bez buke i svedoka, i to za tako kratko vreme — novinar je izneo podatak da je sve bilo gotovo za nekoliko minuta — morao je da bude izvanredan borac.

Šta bi dao da ga dohvati. Ili, još bolje, da ga pridobije? Ali, taj momak je verovatno njihov protivnik, sinu mu. A to znači da će se još koji put pojaviti?

I, zaista, taj protivnik, za koga niko nije znao da je ninđa, pojavio se veoma brzo, na nesreću nacista.

Kada se konačno probudila, Klara shvati da je podne već rpevalilo. To je shvatila bacivši pogled na mali sat uokviren ukusnim ornamentima od slo-nove kosti. Neko vreme ležala je opružena na leđima zabačenih ruku iza glave. Još uvek je osećala neku vrstu umora, ali taj umor bio je loman, sladak.

Onda se trže.

Gde je onaj momak? Brzo je ustala i krenula da ga traži. Kada se ponovo vratila u sobu, ugledala je poruku na stočiću. Dohvatila je komad papira i sela na postelju.

»Devojčice, morao sam da te ostavim zbog nekog posla. Ako smatraš da treba opet da se vidimo« ostavljam ti ključ od stana. Možeš i da me sačekaš. Ako ne dođem u toku dana, doći ću kad padne noć. Ona ionako pripada nama. Dž. B.»

Klara dva puta pročitla poruku, a onda je gnevno zgužva i baci u drugi kraj sobe. Nije navikla da je neko tako ostavlja. Ali, tada se seti da u svom dotadašnjem životu nikada nije ni srela čoveka kakav je bio ovaj Bradok. Setivši se njegovih zagrljaja ona požuri da nađe poruku, ispravi list i pritisnu ga na grudi.

Nikada ranije nije osetila da telesna ljubav može toliko da pruži. Svi njeni raniji muškarci, mañom stariji moćnici, nisu uspevali u njoj ni da upale pravu vatru, a kamoli da je ugase. Ono što je doživela prošle noći — neponovljivo je.

— Naći ćemo se mi lepotane, svakako. Obećavam ti — reče poluglasno, a onda požuri u kupatlo.

Polu sata kasnije, osvežena i našminkana, vratila se u sobu. Sela je prvo kraj telefona i javila se Šmitu. Brzo je prekratila njegovo udvaranje i saopštila mu da uzima dva-tri dana

slobodno iz ličnih razloga, a zatim spustila slušalicu.

Okrenula se potom i počela da razgleda stan.. U njemu nije bilo ničeg što bi svedočilo o njegovom vlasniku. Bio je, doduše, opremljen ukusnim, ali običnim nameštajem, bez suvišnih stvari.

Klara tada podleže navici i počne da otvara fioke i zaviruje u plakare.

Ništa. Ništa što bi probudilo njenu pažnju. Čak je kuckala po dnu fioka tražeći duplo dno, ali bez uspeha. Vratila se i sela kraj noćnog stočića. Povukla je fioku gotovo mahinalno. Na samom dnu, skriven u uglu zasvetluca pred njom Gvozdeni krst na dobro očuvanoj svilenjoj traci.

Klara se gotovo trgla. Bojažljivo pruži ruku i dohvati nekada važno znamenje.

Otkud ovde Gvozdeni krst? Ko je njen ljubavnik? Ali, zar nije rekao da stan nije njegov? A šta ako je prevario, ako je stan njegov, a on to krije od nje?

Pitanja su počela sve brže da se roje po njenoj glavi. Ako je ono na šta ukazuje ovaj krst, onda... bože, pa onda je sve O. K. Biće njihov saradnik, moći će da ga vidi bez teškoća.

Devojka gotovo kliknu od radosti i brzo vrati odlikovanje na staro mesto. Sada je jedva čekala da se Bradok vrati. Ali, koliko će morati da čeka? Svejedno koliko, zaključiti. Obukla se i napustila stan tek toliko da u obližnjoj radnji kupi hranu i piće, kao i nekoliko novina i časopisa. Tako opremljena vratila se u stan, spremna da čeka čitavu noć ako ureba.

Za to vreme Leslie je dežurao kod Univerziteta. Znao je da su sledeće žrtve nacista sestre Pitera. Još dok se približavao Univerzitetu kao nezainteresovan šetač, primetio je neu gledni »pakard« parkiran na samom uglu parka. Jedan brz pogled na vozača bio je dovoljan da zaključiti ko su putnici u starom automobilu. Iza vozača, povijeni na zadnjem sedištu, sedeli su Kori Vajtman i Bul Peterson — članovi kaznene trojke. Niko od njih nije obratio pažnju na Leslija koji je umerenim korakom čoveka koji besciljno šeta prošao pored njihovog automobila. On je prošao čitavom dužinom trotoara i izgubio se iza ugla. Međutim već posle dva minuta bio je skriven iza stabla velike topole na drugom kraju parka i odatle osmatrao izlaz.

Sestre Pitera prepoznao je odmah. Ličile su kao jaje jajetu. Devojke su neko vreme stajale u društvu dvojice mladića, a onda im mahnuše i sedoš na motor »suzuki«, koji je stajao na malom parkiralištu. Čim su one krenule, »pakard« se odlepi od trotoara i krete za njima. Lesli nije morao da žuri. Znao je da devojke idu pravo kući, a on je adresu i kuću već upoznao.

Jedan blok ulica dalje on sede u unamljena kola i poveze se prema severoistoku grada.

Sumrak je već počeo da se hvata i tu i tamo palila su se svetla. Veče je bilo tiho. Nije bilo čak ni povetarca sa okeana. Možda se spremala oluja negde daleko iza horizonta?

Druga jedna oluja spremala se u kolima koja su pratila dve devojke i trojcu muškaraca mračnih lica.

Ta bura imala je i svoje ime. Ninda!

Ništa ne sluteći, devojke su smejući se ostavile motor u vrtu iza kuće, a onda potrčale u kuću. Pošto su pozdravile nepokretnu ženu u kolicima, one odjuriše u svoje sobe.

— Deco, požurite, inače će se večera ohladiti. Huanita je spremila vaše omiljeno jelo.

Požurite! — dozivala je žena prilično jakim glasom.

— Odmah, teta Marta, samo da se presvučemo i osvežimo — odgovoriše devojke uglas.

Stara paralitičarka se srećno osmehnu. Te dve devojke bile su joj sve na svetu otkako je pre sedam godina stradala u automobilskoj nesreći u kojoj su njen brat i snaha izginuli, a ona ostala prikovana za invalidska kolica.

Uskoro su sve tri sedele oko stola i mrmljale molitvu. Kada su završile, prionuše na jelo.

Uz neobavezan razgovor pun zadirkivanja devojke su svaki čas ponešto objašnjavale svojoj tetki. Nisu čule kada se jedan automobil tiho zaustavio nekih dvadesetak metara dalje od njihove kuće i kada su dva muškarca u kišnim mantilima zalupili vrata za sobom. Onaj treći ostao je za volanom.

Druga jedna kola zaustavila su se gotovo istovremeno kojih petnaestak metara iza onih prvih, na obližnjoj krivini i čovek bi se zakleo da iz njih niko nije izašao. Međutim kroz jedva odškrinuta vrata jedna senka kliznula je na beton, a malo zatim, preko travnjaka nestala u mraku.

Ulice su bile puste. Ljudi su se upravo vratili sa posla i

uz aperitiv pričali ukućanima kako je ko proveo dan. Spremali su se za porodične večere. Još je bilo rano za izlazak ili odlazak u posetu susedima i prijateljima.

Tek bi s vremena na vreme farovi nekog slučajnog naišlog automobila presekli mrak da bi ubrzo nestali na jednom ili drugom kraju ulice.

Oštro lupanje na vratima prekide devojke i njihovu tetku u veselom razgovoru.

— Ko li to tako divljački lupa? Da nije neko od onih vaših ragbi momaka? — upita tetka Marta namrštivši se.

Devojke odrečno mahnuše glavama.

— Sigurno nije. Sa njima treba da se nađemo tek za dva sata. Uostalom, oni nikada nisu lupali na vrata, to valjda znaš.

Mlađa sestra ustade i htjede da krene ka vratima, ali je tetka zaustavi dizanjem ruke.

— Ja ću da pogledam. Ako je ipak neko od njih, nek' se dobro drži. Zapamtiće me.

Gurajući rukama gumene točkove bolesna žena stiže do vrata.

— Ko je tamo, ko to tako lupa? — upita suvo.

— Policija — začu se glas spolja.

Tetka se okrete devojkama.

— Policija? Šta hoćete?

— Treba da vam predamo nalog za ... kaznu. Devojke su napravile saobraćajni prekršaj — govorio je čovek pred vratima nekako nerazgovetno, nesigurno.

Marta pruži ruku i dohvati kvaku. U trenutku kad je okretala ručicu, devojke povikaše istovremeno:

— Ne, tetka, ne! lažu ... nismo ništa ...

Bilo je već kasno. Vrata se širom otvoriše i dvojica nepoznatih muškaraca sa pištoljima, na čijim su se vrhovima nalazili prigušivači, upadoše u prostoriju.

— Šta, do đavola?! — povika bolesna žena, ali je jedva čujni pucanj učutka.

Devojke počеше da vrište, ali njihovi povici nisu doprli do susrednih kuća ili ulica.

Kori Vajtman podiže pištolj i nanišani na mlađu sestru koja je stajalao kao hipnotisana.

— Lezi, Meri, brzo!!! — povika starija Vivijen i baci se na ukočenu sestru.

Hitac planu i ona oseti kako je, dok je zajedno sa sestrom padala na pod, nešto vrelo opeče po ramenu. Kada je podigla pogled, ugleda na nepunih pola metra od sebe veliki otvor pištolja, a iza njega, kao

u magli, iskeženo lice nepoznatog. Mrak joj zamuti pogled i ona klonu.

Vajtman se okrete Petersonu i pozva ga.

— Šta čekaš? Rekli smo da pucamo zajedno. Hajde!

Ali, visoki plavokosi Peterson kao da nije imao volje da se odlepi od zida. Kori Vajtman opsova i priđe mu korak bliže.

Onda razgorači oči.

Iz grudi njegovog ortaka virila je crna drška nekog oružja dugačkog sečiva, jer Peterson je imao grudi koš na kome bi mu pozavideo svaki bilder.

On se brzo osvrte na sve strane tražeći nevidljivog neprijatelja.

Nigde nikog. Soba je bila prazna. Ponovo se okrenuo ka devojkama podižući preteći pištolj.

Tada oseti nečiju ruku na ramenu.

Stresao se kao da ga je do-dirnula ledena koža neke zmi-jurine. Polako, kao da mu, od toga život zavisi, okrete samo glavu.

Ugledao je snažnu ruku obavijenu crnom tkaninom. Poče pogledom da kreće po njoj na-više, sve dok nije ugledao po-lovinu nečije glave pod crnom

kapuljačom — i jedno oko hladno kao led.

Uzdrhta još jednom, a onda upita glupo:

— Ko si... šta hoćeš...?

Odgovor nije dobio.

Osetio je kako ga je nešto hladno dotaklo preko vrata a onda nekakva toplina poče da mu se razliva niz vrat klizeći ispod okovratnika preko grudi, sve dublje.

Pokuša da podigne ruku, ali mu tog trenutka glava nekako nenormalno klonu na stranu i on pade na pod.

Ninda priđe devojkama i ov-laš pogleda ranu na devojčinom ramenu. Bila je bezopasna. Brzo je prišao starici u kolicima, ali je odmah shvatio da njoj više niko ne može pomoći.

Jednim trzajem izvukao je vakazaši iz tela prikovanog za zid, obrisao ga o odeću ubijenog i vratio ga u korice.

Nečujno je napustio kuću.

Meri Perkins je upravo podigla glavu kada je senka u crnom nestajala kroz prozor. Devojka protrlja oči i pogleda ponovo. Prozor je bio zatvoren, a samo se zavesa još pomalo njihala.

Kada je iz kuće, dopro krik prestrašene devojke, Stefan Bojd okrete ključ u nameri da

upali motor i pobegne ne čekajući svoje ortake. No nekakva tanka omča pade mu oko vrata i naglo se zateže presecajući mu dah. On ispusti volan i pokuša prstima da dohvati tu tanku, gotovo nevidljivu nit, ali bez uspeha. Odupre se nogama o pod automobila i desnom nogom pritishu papučicu za gas. Mašina zaurla, ali kako menjač nije bio u brzini, kola ostadoše u mestu.

Nekoliko sekundi kasnije mlitavo telo sroza se niz naslon sedišta dok je mašina ujednačeno brektala.

Ninđa pogleda prema kući kojoj su se sada približavali prvi susedi, a onda se okrete i nestade u žbunju.

Minut kasnije, nevidljiv za okolinu, Lesli Eldridž uđe u svoj automobil. Pošto je duguljastu torbu vratio u sklonište ispod sedišta, on okrete volan i poveze se prema stanu u kojem je ostavio usnulu Klaru.

Inspektor Klark Gordon seдео je na jednoj od stolica kraj trpezarijskog stola u dnevnoj sobi porodice Pitera, na kome još stajala nedovršena večera, i pokušavao nekako da razabe-

re o čemu su mu dve usplahirene devojke govorile.

Začu neku galamu i prepiranje ispred vrata, a onda u sobu banuše dva dobro građena momka. Za njima ulete i jedan policajac potežući palicu.

— Hej, do vraga, ko ste vi momci?! — viknu im Gordon ljutito, dajući istovremeno znak policajcu da se mane pendreka.

— Mi smo prijatelji ovih devojaka... kolege sa fakulteta — reče jedan od njih.

— Oh, Bile... oni su ubili teta Martu — zajeca Meri i baci se u zagrljaj smeđokosom momku.

Tek tada momci ugledaše mrtvo telo u invalidskoj stolici i zavoj na ramenu Vivijen Pitera.

— Viv, pa ti si... ranjena!

— Ko je...? javi se drugi momak.

Klark ustade i tresnu pesnicom o sto.

— Polako, bogamu! Ko je ovde zadužen da postavlja pitanja? Vi ili ja? Tako, a sad idemo redom. Sedite i odgovarajte samo na ono što vas budem pitao. Jasno?

Mladići i devojke klimnuše glavama.

— Dakle, polako. Da čujem sve po redu, bez ulepšavanja.

Meri, koja se uvek isticala svojom govorljivošću, počeo:

— Sedele smo i večerale kad je neko počeo divljački da lupao po vratima. Tetka Marta je pošla da otvori i onda su ovi upali. Jedan je odmah pucao u nju, ali pucanj se skoro nije ni čuo. Onda se onaj tamo — reče pokazujući na preklanog Vajtmana — okrenuo i hteo da puca u mene. Vivijen je skočila na mene i oborila me... Kada sam posle digla glavu...

Devojka ućuta. Razmišljala je da li uopšte da pominje onu senku koju je za trenutak ugledala u okviru prozora.

— I onda? Šta je dalje bilo.

— Ne znam...

Devojka se još uvek dvumila i iskusnom inspektoru to nije promaklo.

— Slušaj, devojko. Reci tačno sve što si videla. Čak i ono što ti se možda samo učinilo, sve je sada važno — blagim glasom podstaje je Gordon.

— Zato se i mislim, zato što nisam sigurna da li sam nešto videla ili ne — nastavi nesigurnim glasom.

— Hajde, Meri, pomozmi čoveku. Ne boj se — ohrabri je Bil.

— Kada sam podigla glavu, učinilo mi se za trenutak da je

nekakva senka... sva u crnom... stajala u prozoru okrenuta leđima. Kada sam ponovo otvorila oči — nje nije bilo, a prozor je bio zatvoren. Eto, zato nisam znala šta da vam kažem.

Gordon se zamisli. Ustade i priđe prozoru. Ram sa staklom bio je spušten, ali ne i zaključan. Nikakvih tragova obuće ili znaka obijanja. Ničega.

Naredi da se ispituju i tragovi pod prozorom, ali ljudi ništa nisu otkrili.

— U redu, deco. Sada ste slobodni. Vas dvojica se pobrinite o devojka. Moji ljudi ostaće na ulici da paze, mada sumnjam da će se neko još ovde pojavljivati. Sutra dođite da date izjave u stanici. Evo vam broj mog telefona, pa, ako zatreba, pozovite me u svako doba.

Tim rečima Gordon se oprostitio od mladih, a onda, pošto su tehničari spakovali svoje stvari a ljudi iz saniteta izneli telo iz kolica — policajci napustiše kuću.

*
* *

Klara radosno poskoči kad začu kako se ključ lagano okreće u bravi. Leslie je taman

zakoraćio u sobu kad mu ona obišnu oko vrata.

— Gde si tako dugo? Zašto si me ostavio? — govorila je ljubeći ga strasno.

— Hej, polako. Zar se tako dočekuje čovek koji je, možda, radio celog dana dok si ti spavala? — uzvratila Leslie pokušavajući da se izvuče iz zagrljaja.

— Šta si radio? — upitala Klara nevoljno se odvajajući od njega.

— To ipak nije važno. Hajde, idemo negde da jedemo. Gladan sam kao vuk — reče setivši se da zaista čitavog dana ništa nije pojeo.

Klara ga međutim, dohvati za ruku i povede u kuhinju. Na malom stolu čekala je večera i boca vina.

— Kao što vidiš, ipak sam mislila na čoveka koji je »možda« radio celog dana — počela ga imitira.

— Bravo, devojčice. Zasluzila si...

— Šta? — prekide ga devojka jzazivački se tegleći.

Lesli joj pripretila prstom.

Dok je ispijao vino, Klara mu je sedela u krilu i prosto ga gušila svojim jedrim grudima.

— Ako tako nastaviš, zagrcnuću se, a možda i udaviti.

Onda ništa od onoga što očekuješ — zadirkivao je Leslie.

Ona ciknu, ote mu čašu iz ruke i svom silinom naleže na njega. Stolica se prevrnu i oni se otkotrljaše čak u sobu. Pali su na neki prostirač bez želje da ustaju.

Kasnije, u sobu koju je osvetljavala samo sveća sa stola u kuhinji, Klara progovori milujući snažne Lesliejeve grudi i vrat.

— Kako to da me nisi pitao ko sam i čime se bavim?

— To je tvoja stvar, devojčice, zar ne? — uzvratila Leslie odmernim glasom.

Znao je da se bliži trenutak kada će Klara da otvori svoju dušu ili bar pokušati da iz njega izvuče ono što je interesuje.

— Znam... nekako osećam da nisi ono za šta se izdaješ. Isto tako znam i da si opasan momak. Volela bih da mi veruješ, jer onda...

Ućutala je. Leslie je nije prekidao. Znao je da će i tako sama reći ono što je naumila.

— Moram da ti kažem da sam razmišljala o tebi kada sam se probudila i videla da te nema. Možda ćeš se smejati, a možda da mi nećeš ni verovati, ali svejedno. reći ću

ono što želim. Još nikada me niko nije voleo ovako kao ti. Nisam ni znala da nešto ovako može da se doživi. Ne, nije u pitanju samo strast. U to sam se uverila kada sam sebe uhvatila kraj šporeta, uz lonce i šerpe. Nikada nikome nisam spremila jelo, shvataš li?

Klara se pridiže i poljubi ga. Ovog puta nežno.

Nagnuta nad njim gledala ga je pravo u oči, ali sem odraza svog lika nije uspela ništa više da vidi.

— Razgledala sam u dokolici stan ovog tvog prijatelja...

— To je moj stan — reče Lesli mirno.

Klara se pomeri.

— Nešto moram da te pitam, nešto veoma važno.

— Za koga važno?

— Za tebe... za mene... za nas.

Lesli napravi začuđeno lice.

Klara ga je nekoliko trenutaka posmatrala, a onda ustade i priđe noćnom stočiću. Lesli je ćutao.

— Čije je ovo? — upita Klara i iznenada mu pred lice podmetnu Gvozdeni krst koji se ljuljao na svilenom traci.

Lesli skoči kao oparen i istrže joj Krst iz ruke.

— Kako si smela? Gde si to našla? Šta te briga!

Glas mu je bio ljutit, a iz očiju su mu sevale munje.

Devojka se trže i uzmače korak dva.

— Slučajno... nemoj da se ljutiš... nema razloga — počeo da muca. — Molim te, samo mi reci čije je ovo — ponovi pitanje.

Siguran da je njegovo ponašanje bilo ubedljivo, Lesli je nekoliko trenutaka ćutke posmatrao dok su mu oči dobijale blaži, a zatim sentimentalni izraz. Klara je odmah uočila promenu i prišla mu.

— Reci mi, molim te. Možeš da mi veruješ. Slobodno.

Lesli uzdahnu. Nekoliko trenutaka posmatrao je stari orden, a onda, pošto ga stisnu u šaku, reče:

— To je nekada pripadalo... mom ocu — prevali.

Klara je ćutala čekajući nas tavad.

— Da, mom ocu. Znaš, moje ime nije Bradok, ali morao sam da ga uzmem. Ni moj otac nije sahranjen pod svojim pravim imenom. Naše ime, ono pravo, je Brauhman. Ja se zovem Horst Brauhman.

Onda kao da se pokajao što je »otvorio dušu« pred devojkom on grubo nastavi.

— Najbolje za tebe da odmah zaboraviš i ovo što si videla i ovo što si čula. Jasno?

Devojka ga je nemo posmatrala. Onda se osmehnu i reče:

— Ne, dragi Horst, neću da zaboravim. Štaviše čuće to još neko. Neko mnogo važan.

Lesli je dohvati za grlo i stisnu. Devojka se uplašila.

— Rekao sam da zaboraviš. Ovaj Krst je svetinja za mene, kao i uspomena na onoga koji ga je s ponosom nosio. Moj život je moja stvar! Jasno?! — siktao je.

Kada je ispustio, Klara jedva dođe do daha.

— Ludače, umalo si me udavio. Ne znaš ni šta sam htela da ti kažem, a gotovo si me ubio. Ljudi o kojima sam htela da ti govorim isti su kao i tvoj otac! — ubaci gledajući ga netremice.

Tu smo, pomisli Lesli, a glasno dodade.

— Šta trabunjaš? O čemu to govoriš?

— Dragi... ja sam pripadnik jedne moćne organizacije koja polako staje na noge i koja će uskoro dostići nekadašnju moć i slavu — počeo Klara ne skrivajući uzbuđenje. — Za takve ljude kao što si ti kod nas će uvek biti mesta. Sin jednog nosioca Gvozdenog kr-

sta mora da bude naš. Njegovo mesto je među nama.

Pola sata kasnije Lesli je čuo sve ono što ga je interesovalo o postojanju nacističke organizacije u San Francisku.

— Možda si slušao našu radio-stanicu. »Svastika«, to sam povremeno i ja. Malo-pomalo, vrhujemo sve više ljudi za naš pokret. Videćeš, samo je pitanje dana kada će nacizam uhvatiti jake korene ovde u Frisku, a zatim i u drugim gradovima. Kada budemo dovoljno bogati, krenućemo u odlučnu akciju.

— Sve je to lepo, samo ja baš mnogo ne verujem da je naci-pokret postao toliko jak ovde u Americi. Dole u Latinskoj i Južnoj Americi možda, ali, ovde, u SAD?

— Imaš pravo da ne veruješ, jer još uvek radimo polujavno. Međutim, više je sve političara i viđenih biznismena uz nas. Iz dana u dan sve smo jači. Kada te budem upoznala sa našim vođama, uverićeš se i sam.

— E, baš da vidim i to čudo. A, sada šta misliš o malo ljubavne igre, ha?

Devojka vrisnu i pokuša da pobegne, ali je Lesli dograbio svojim spretnim i snažnim ru-

kama. Njeno sve brže disanje uskoro ispuni sobu.

* *

Klark Gordon sedeo je i bu-
ljio u tri izveštaja i hrpu foto-
grafija koji su ležali pred njim
na stolu. Pepeljara puna opu-
šaka i gomila papirnatih čaša
sa talogom od kafe na dnu sve-
dočili su o vremenu provede-
nim za stolom.

Na sva pitanja koja je sebi
postavio nije našao odgovor.
Pa, ipak, odgovor mu je pola-
ko i nejasno stizao do svesti.

Oni momci, oni studenti i
njihove devojke, pominjali su
miting u parku pred Univerzi-
tetom, pominjali su sukob sa
pristalicama nacista...

Da možda tu ne leži odgo-
vor?

Da organizatori mitinga nisu
hteli da kazne one koji su raz-
bili skup, prekinuli govor?

Do đavola, pa nije ovo Hit-
lerova Nemačka, nema nacista
u San Francisku!

Tada mu pred očima izbiše
slike oružja koje je nađeno
kod pobijenih. Sve sami pišto-
lji nemačke proizvodnje!

Gospode, izgleda da su oni
momci ipak u pravu. »Morću
odmah da proverim«, pomisli

pre nego što na vratima odjek-
nu kucanje.

Klark pogleda na časovnik.
Ponoć za deset minuta. Ko li
je to, tako kasno, osim njega
tumarao po stanici.

— Da? — povika očekujući
da vidi okasnelog posetioca.

— Zdravo, Gordone — poz-
dravi ga Konrad. — Vidim da
si i ti u punom poslu.

Gordon odmahnu rukama i
pokaza na papire pred sobom.
Konrad priđe i baci površan
pogled po stolu. Iste slike gle-
dao je i on poslednja dva dana.

— I, šta misliš, ko je u pi-
tanju?

— Misliš na žrtve ili onog
ko ih je sredio?

— Mislim na njega. Imaš li
bilo kakvu ideju?

— Gotovo nikakvu.

— Znači, ipak imaš nekak-
vu ideju. Hajde, reci ako nije
tajna.

— Možda to ima neke veze
sa tvojim odeljenjem za nar-
kotika?

— Možda, ali još nisam si-
guran. Znaš, već nekoliko da-
na prelistavao sam papire od
prošle i ranijih godina. Ovakvi
masakri hladnim oružjem nisu
novost. Bilo ih je i prošle go-
dine i to, verovao ili ne, neko-
liko puta. Uvek su žrtve bili

prodavci droga. Da, da, šta me gledaš kao da sam utvara?

— Znači, znate ko je počinilac? — obradova se zakratko Gordon, ali njegova nada splasnu čim je Konrad odmahnuo glavom.

— Neki tvrde da je reč o nindži, ali to je glupost. Proverio sam. Nindže ne postoje već više od pet stotina godina.

Klark se zamisli, a onda reče.

— Ne postoje, kažeš. Ali, oči gledno, da njihovih žrtava još uvek ima. Šta na to kažeš?

— Nisam ni sam pametan. U svakom slučaju moram da nađem odgovor. Traže ga od mene — izlete mu nekontrolisano.

— Znači, i tebe tvoj kapetan pritiska? — reče Gordon.

— Koji kapetan? — zbuni se Konrad odmah pomislivši na Aleksa Šmita.

— Pa valjda tvoj prvi šef. Moj Kleridž me je zajahao i sav se peni od muke. Samo, pravo kažeš, što pre nađemo tog đavola, ubicu ili kako to ono reče... nin... nindžu, biće lakše i tebi i meni.

Posle podužeg razgovora Gordon odluči da iznese i svoje sumnje u pogledu nacista. Konrad se ohladi kad začu koliko

je njegov kolega blizu istine. Zato požuri da ga prekine.

— Ma to su gluposti, ništa drugo. Pokazao bih ja tim balavanderima. Umesto da uče, izmišljaju kojekakve gluposti — reče oštrije nego što je nameravao.

Ta iznenadna ljutina i oštrina opomenuše Klarka Gordona i on se pažljivije zagleda u Konrada.

— Ipak, inspektore, oni momci su svi dobri studenti i sportisti. Mislim da nemaju razloga da lažu ili izmišljaju — reče.

Konrad samo odmahnu rukom i uskoro krete. Sa vrata ipak dobaci.

— Biću ti zahvalan ako me obavestiš što saznaš u vezi sa ovim događajima. Važi?

Ne čekajući odgovor, inspektor Stiv Konrad napusti odeljenje za ubistva, a malo potom i zgradu policije. Seo je u kola i nekoliko minuta duboko razmišljao. Konačno odluči da se odveze do Šmita i o svemu ga obavesti.

Polu sata kasnije zaustavio je automobil pred kapijom vile, pa, pošto se legitimisao, nastavi do samog ulaza u kući.

Kada je saslušao svog čoveka, Šmit besno udari rukom po ploči stola od mahagonije. Re-

tko kad je gubio živce i vikao, ali ono što je doznao potpuno ga je izbacilo iz takta.

— Moraću odmah da odletim do Los Anđelesa da javim Deningsu šta se dogodilo. On će znati šta dalje. Znao bih i ja, ali bolje da vođe o tome odluče — reče kad se smirio.

Ponudio je Konrada pićem i dok su sedeli ćutke i pili konjak i pušili, telefon na stočiću kraj prozora iznenada prekide tišinu. Šmit poskoči prosuvši nešto pića iz velike čaše, ali se Stiv Konrad napravi da ništa nije video. U sebi se zlobno nasmešio. »Znači, prijatelju, nisi baš tako čvrst kao što želiš da se pokažeš«, pomisli.

— Da... da, gospodine Denings, tu sam... Da, upravo je kraj mene. Ne... u tom pravcu nemamo još određene informacije, ali saznali smo nešto drugo...

Konrad ustade i htjede da kr ene kako bi Šmita ostavio samog, ali ga Kol zaustavi pokretom ruke.

— Da, evo daću vam ga, pa pa neka vam on sam to kaže.

Tako je Konrad dobio čast da lično referiše firerovom glavnom pomoćniku o svom saznanju.

Kada je završio, nastade duža pauza. Već je pomislio da je

došlo do prekida veze kad se ovaj javio.

— Možda to i nije tako loše kao što vam se na prvi pogled učinilo, gospodo. Sada me dobro saslušajte i zapišite imena koja ću vam izdiktirati — nastavi.

Desetak minuta kasnije, pošto je završio sa diktiranjem imena i pošto je Šmitu dao nova uputstva, on prekide vezu.

Šmit i Konrad su se gledali obuzeti svaki svojim mislima. Najzad Šmit reče:

— Pa, dobro. Ako on tako smatra neka tako i bude. Naši momci će kontaktirati ove studente i dogovoriti se sa njima o akciji. Videćemo šta će iz toga da ispadne. Vi, inspektore, radite i dalje na otkrivanju onog tajanstvenog momka koji nam je pobio skoro celu kaznenu grupu. Ako ga uhvatite čeka vas nagrada, a možda, i Gvozdeni krst. A ako ne uspete... pa biće nam svima žao — dodade Aleks Šmit dvosmisleno.

Stiv ga pozdravi kratkim klimanjem glave i napusti sobu. Kada je nešto kasnije krenuo ulicom, mimoišao se sa jednim kolima u kojima je jedino uspeo da primeti ženu duge, plave kose. Samo jedna takva že-

na mogla je u ovo vreme da se nađe na ovom mestu.

Klara.

Ta hladnokrvna, odbojna i istovremeno toliko privlačna devojka mogla je u svako doba da se pojavi kod Šmita. Bila je javna tajna da je on u nju zaljubljen do ušiju. Konrad samo odmahnu glavom i požuri kući. Trebalo je da se pripremi za doček nove pošiljke opijuma kroz dva dana, a to je značilo da svoje ljude pošalje na sva mesta sem na ono na kome će pristati brodić iz Hong Konga.

Kada je ugledao zanosnu plavušu čije su oči sijale od radošti Šmit se odmah preobrazio.

— Draga Klara, nemaš pojma koliko se radujem tvojoj poseti — reče pružajući joj obe ruke.

Devojka se napravi da ne vidi njegov gest i obiđe ga hvatajući flašu sa konjakom i čistu čašu.

— Dragi Aleks — uzvрати imitirajući ga — bićeš još srećniji kad čuješ kakvog sam momka našla za našu Organizaciju.

Šmit se odmah ohladi. Da bi prikrio nervozu zapali cigaretu i počeo da šeta kroz sobu.

— Nije moguće da te ne interesuje kakvog sam čoveka za vrbovala za Organizaciju? Šta je s tobom, dragi Aleks? Zar se nešto dogodilo? — reče ustajući i hvatajući Šmita za ruku.

Od tog dodira on uzdrhta kao pubertetlija, a onda sede pored nje. Prihvati i čašu iz koje je do tada pila i sačeka da sebi nalije drugu.

— Da čujem koga si to našla. Nadam se da si ga dobro proverila pre nego što si došla da mi ga preporučiš. Nisi mu, valjda, ništa govorila o NAMA pre nego što si došla ovamo.

Klara se napući kao da je ljuta.

— Budi siguran da tvoja mama Klara ne greši, bar kad je reč o muškarcima — dodade bockajući ga u najosetljivije mesto.

Kad je videla njegov mracan pogled, požuri da objasni.

— Prvo, ono što je najvažnije. On je naš čovek, Nemač po reklom. Otac mu je bio nosilac Gvozdenog krsta, sama sam to otkrila. Drugo, veoma je jak i opasan borac.

Potom opisa Šmitu kako je savladao onog manijaka koji bi

je sigurno silovao, a možda i ubio, da se nije pojavio taj Bradok, odnosno Horst Brauhman.

— Eto, i sam vidiš da je to čovek kakvog samo možeš da poželiš.

— Koliko si ga ti poželela, — upita Šmit pažljivo je merakajući.

— To se tebe ne tiče, kao ni nikoga drugog. To je moja stvar. Ipak, za mene je Organizacija na prvom mestu. Da, Organizacija i njeni interesi. Nadam se da je tako i sa tobom, dragi Aleks?

Poslednje reči zabije se Šmitu u srce kao oštre bodlje nekog divljeg cveta. Samo je uzdahnuo i ustao. Načinio je nekoliko koraka po sobi, a onda se obratio Klari.

— U redu, Klara. Odmah ćemo da proverimo sposobnost tvog čoveka — dobro je pazio da ne kaže neku drugu reč. — Da, koliko sutra ili prekosutra imaće prilike da se pokaže koliko vredi i koliko je odan stvari.

Tako je Leslie, i ne znajući, već dobio prvi posao za »svoju« novu Organizaciju.

Već sutradan Klara mu je objasnila detalje.

— Za početak krenućes sa nekoliko naših momaka na Univerzitet. Tamo imamo desetak

studenata koji žele da se dokažu i budu primljeni u naše redove. Nedavno smo na tom Univerzitetu imali miting koji nije uspeo. — To sada mora da se popravi. Krivci moraju da budu kažnjeni. Hajde, mili, pokaži svima kakav je čovek koga sam ja izabrala... Moj čovek — tepala mu je ljubeći ga po celom telu.

Dan kasnije, sa petoricom mračnjaka kojima čak ni imena nije znao, našao se u dvorištu iza zgrade Univerziteta. Tek što su izašli iz kombija kojim su se dovezli, pride im grupa od desetak momaka. Jedan rošavi koji je išao ispred očigledno je bio vođa. On se pozdravi sa njima i počne važnim glasom:

— Mi smo spremni. Sada je najbolji momenat da napadnemo neke od njih. Znamo petoricu njih koji se upravo nalaze u kabinetu profesora Juliusa, onog prokletog Jevrejina. Idemo.

Krijući se spustiše se u podrum u kome se nalazio kabinet za hemiju. Kada su upali unutra, rošavi odmah zamanda li vrata i počne histerično da se smeje.

Lesliju se smučilo. Morao je da učestvuje u prebijanju nedužnih momaka i njihovog pro

fesora, ali je odlučio da budno motri da se tuča ne završi tragično po nekog od studenata.

Ohrabren gomilom iza sebe, rošavi, koji je očigledno bio psihopata i kukavica, vrišteći potrča na prvog momka, ali ga ovaj dočeka takvim krošeom da jednostavno odlete nazad i pade na neke od svojih sledbenika.

Obračun je bio kratak i krvav. Batinaši koji su došli sa Leslijem nisu gubili vreme. Stručno i bez žara počeli su da biju studente koji su se hrabro branili.

Iznerviran teškim udarcem koji je zadobio od jednog studenta, očigledno momka koji je trenirao karate, jedan od batinaša poteže »skakavac«.

Lesli, koji je upravo jednim blažim udarcem odbacio od sebe nalet jednog studenta, neprimetno hitnu belu kuglicu ne veću od zrna graška u gomilu ampula, menzura i ostale staklarije, a u trenutku kada je onaj batinaš zamahnuo nožem on hitnu na njega šuriken. Pogoden u vratnu žilu, sledži-ja pade mrtav, ali u eksploziji koja je nastala niko to nije primetio.

Zbunjeni eksplozijom napadači se odlučiše na povlačenje.

— Hajde, šta čekaš? — poziva ga jedan od nacista.

— Čekaj da vidim šta je sa našim momkom — uzvрати Leslie i vrati se u zadimljenu prostoriju.

Znao je da je batinaš mrtav, ali nije želeo da ostavi u njemu svoje oružje. Brzo ga je napipao prstima a zatim dohvatio komad stakla i zario ga u ranu. Onda je podigao mrtvo telo i zajedno sa njim pojurio iz dima koji se polako pretvarao u plamen.

Kada je već bio u dvorištu žureći prema kombiju koji je polako kretao Lesli začu udaljeno zavijanje sirena.

Tek što je spustio čoveka na dno kombija vozač dade gas i vozilo iz mesta krete velikom brzinom.

— Pa ovaj je mrtav, uzalud si reskirao — obavesti ga jedan od ljudi iz Organizacije pošto je zagledao ubijenog.

— Nisam znao. U svakom slučaju nećemo da im ostavimo ni naše mrtve — uzvрати Leslie »vatreno«.

Njegovi novi kompanjoni samo se zgledaše bez reči.

Već u prvim vestima javljeno je o incidentu na Univerzitetu.

— Nezvanično smo saznali da su se sukobile dve grupe

studenata od kojih jedna očigledno, prema onome što su njeni članovi sami izjavili, pripada neonacističkom pokretu. Kod studentskih vlasti i uprave Univerziteta pokrenut je zahtev za isključenje ovih studenata sa daljih studija — obavestavao je spiker.

Aleks Šmit sedeo je i trljao ruke.

— Pun pogodak, momci, sam centar. Bravo, Horste. Tvoj gest oko spašavanja ranjenog druga ispao je još korisniji. Sa da svi misle da su studenti sami započeli čitavu gužvu. Odlično. Sada znamo kako da uda rimo. Za nekoliko dana ponovićemo napad. Ovog puta moraju da plate oni koje smo jednom napali, a koji su se izvucli zahvaljujući onom nepoznatom ubici. I ovog puta napašćemo ih u njihovom leglu — na Univerzitetu.

Lesli je odahnuo. I njemu će biti lakše da drži naciste na oku ako svi idu istovremeno na jedno mesto. Isto tako znao je da je položio prvi ispit.

— Pozvaćemo još obučenih ljudi iz Los Anđelesa da nam pomognu. Sledeći napad mora da bude za primer. Sada ste slobodni.

Jednim pokretom ruke otpustio je ljude, a Leslija pozva

da sačeka. Klara nije bila tu i on je hteo da sazna dokle je no vajlija stigao u odnosu sa njom.

— Milo mi je, Horste, da si nam pristupio. Tvoj otac bio bi ponosan na tebe — počeo Šmit važnim glasom. — Samo tako nastavi i daleko ćeš dogurati. Garantujem ti to.

Lesli kruto pozdravi udarujući petama i htede da se povuče kad ga Šmit ponovo oslovi.

— Nego... izbegavaj intimne odnose sa bilo kojim članom Organizacije. Bilo kojim — naglasi. — Znaš, to je bolje za sve nas. Bilo kakve intimne veze mogu da naškode opštoj stvari. Jednom, kad se učvrstimo na vlasti, sve ćemo to nadoknaditi. Poslušaj moj savet — reče na kraju podižući čašu u znak pozdrava.

Lesli se osmehnu u sebi i napusti prostoriju.

Kada se našao na ulici on krene pešice i uključi se u gužvu na širokom bulevaru. Nekoliko puta okretao se proveravajući da li ga neko prati, ali nije nikoga primetio. Uđe zato u prvu radnju i zatraži telefon.

— Halo, Pite, ja sam. Samo da ti kažem da sam živ i zdrav. Kako Sumiko? O. K. Budi kraj

nje. Nemam pojma kada će ovo da se završi...

Haragei!

Lesli je osjetio opasnost. Neko je stajao kraj njega i osluškivao. On ne okrete glavu. Nastavio je da govori.

— Čoveče, ne znam kada ćemo ponovo da radimo. Sada imam u planu nešto mnogo lepše... Jeste, pogodio si. Devojka kakvu možeš samo da sa njaš. Ajde žurim, neću da me čeka...

Spustio je slušalicu i pažljivo se okrenuo. Iza njega više nije bilo nikoga. Ipak, preko jedne gondole sa robom ugledao je plavokosu glavu.

Klara.

Znači, ona je stajala iza njega. Nije moguće da ga je pratila. Osetio bi to odavno. Mora da se slučajno zatekla u radnji.

On brzo napusti radnju i sakri se u prvim vratima.

Odmah za njim na ulici se pojavila i devojka. Okrenula se levo i desno, a zatim, ne spazivši ga, ona krete na suprotnu stranu od one na kojoj se on nalazio.

Lesli krete za njom i brzo je sustiže. Kada je uhvatio za ruku, ona se trže.

— Oh, ti si. Otkud ti ovde?
— upita zbunjeno, ali se Lesli

napravi kao da ništa ne primećuje.

— Bio sam... ti znaš gde... Uspeli smo. Sada sam hteo malo da se nadišem vazduha i prošetam pre nego što krenem po tebe. Još bolje što smo se našli. Izgubićemo manje vremena — šapnu joj kroz kosu i ugrize lagano za uvo.

Klara se strese od strasti i oseti kako joj kolena klecaju. Ipak, nije pomenula susret u radnji. To je učinila tek kada su stigli u sobu i legli na široki krevet.

— Ne želim ništa da krijem od tebe. Znaš, bila sam u radnji kada si telefonirao. Pomenuo si i neku devojku... Zato nisam htela da ti se javim. Ko je ona?

— Ah, Sumiko, to je sestra jednog mog poznanika sa kojim sam dugo plovio. Momak me zvao da zajedno obavimo jedan posao, ali sam mu rekao...

— ... da si zauzet. Čula sam to i zato sam htela da viknem od sreće.

Lesli joj zatvori usta poljupcem, a onda se prepustiše govoru tela.

* *

Rihard fon Levenhov pogladi gustu crnu dlaku nemačkog ovčara, a onda se usredsredi na šestoricu atletske građanih momaka koji su vredno vežbali pod nadzorom jednog starog Kineza. Bivši nemački general, koji je samo zahvaljujući zlatu koje je uspeo da ukrade od maršala Geringa i blagovremeno ga sakrije, izbegao suđenje u Nirnbргу, dugo se skrivao po Argentini a zatim Paragvaju dok se konačno nije prebacio u sunčanu Kaliforniju.

A ovde je ostatak njegovog velikog blaga imao čarobnu moć. Nko ga nije pitao ni za prošlost, ni za poreklo znatne količine zlatnih poluga od kojih je deo pretvorio u akcije nekoliko vodećih kalifornijskih korporacija.

Povremeno se pojavljivao na dobrotvornim priredbama dajući kneževske priloge, a poslednji potez bio mu je otvaranje bolnice za ratne veterane — beskućnike. Niko, međutim, ni je slutio da ova bolnica na periferiji Los Andelesa služi samo kao paravan za mučkanje narkoticima koji su bili glavna stavka u budžetu neonacis-

tičke organizacije na čijem se čelu nalazio on.

Sada je, kao što je to činio svakog petka posle podne, posmatrao trening svoje lične garde. Bio je više nego zadovoljan onim što je video. Šestorica atleta borili su se prvo golim rukama obilato koristeći borilačke veštine Oriјenta kojima ih je podučavao stari Kinez. Zatim su prešli na borbu noževima da bi trening završili li džiu-vazom — odbranom od više napadača. Naizmenično se jedan od njih branio od napada ostale petorice. I, zaista, svaki od njih dostojno bi mogao da ponese crni pojas prvog ili drugog dana u karateu, džiu-džicu ili bilo kojoj drugoj borilačkoj veštini.

Kada je stari Kinez posle puna dva sata dao znak za odmor, Fon Levenhov podari svojoj gardi osmeh, a onda im mahnu rukom i vrati se u prostranu vilu okruženu sa svih strana visokim zidom i gustom šumom sa druge strane tog zida.

Veliki crni vučjak odmah krete za svojim gospodarom ne odvajajući se od njega. Bio je naučen da se u svakom trenutku tokom dvadeset četiri sata nalazi uz svog gospodara, spreman da kidiše na svakog ko bi se usudio da povisi ton ili na-

pravi neoprezan pokret rukom dok se nalazio u blizini Riharda fon Levenhova.

Kada se smestio u duboku kožnu fotelju, on uključi stari gramofon i prvi taktovi pesme »Lili Marlen« preplaviše sobu. Odbijajući guste dimove iz velike porculanske lule stari general otplovi u daleku prošlost sećajući se nekadašnje moći i slave.

Pre deset godina, kada je shvatio da za ostali svet on više ne postoji, zakleo se da će povratiti snagu nacizma i da će ovde na tlu Kalifornije posejati seme koje će pre njegove smrti doneti bogate plodove.

Malo-pomalo, preko ovih ili onih kanala, počeo je oko sebe da prikuplja nemačke emigrante, svoje istomišljenike i da stvarara jezgro svog budućeg štaba, temelje svog novog carstva.

Najmanji problem bio mu je pronalaženje ljudi koji će se boriti za njegov cilj. Isto tako nikakva teškoća nije bila ni dobiti najsavremenije oružje bilo koje vrste. Za to mu je najbolji garant bilo njegovo zlato.

Najviše napora ulagao je stvarajući političke veze, osposobljavajući ljude koji će među mladima pre svega, regru-

tovat slebdenke spremne na slepu poslušnost.

Najbolji među tim agitatorima bio je, bez sumnje, Kol Denings, nacista dušom i telom. On je već zabeležio nekoliko dobrih rezultata što je, iznosilo stotinak članova Organizacije u samom Andelesu.

Ni prvi izveštaji iz San Francisca nisu bili loši.

Ali, baš tog dana stigao je prvi izveštaj koji ga je uznemirio.

Oštro kucanje na vratima salona prekide blaženstvo uspomena i u sobu uđe sredovečni muškarac u uniformi narednika. Pošto oštro udari petama, on klimnu glavom i priđe starom generalu pružajući mu koverat.

Rihard fon Levenhov otvori koverat i brzo pročita mašinom otkucane redove.

— Kada je ovo stiglo, naredniče?

Čovek baci kratak pogled na časovnik iznad kamina i reče.

— Pre tačno tri minuta, gospodine generale.

General još jednom pročita sadržinu poruke, a onda reče.

— Odmah zovite San Francisco i tražite dopunska obaveštenja. Bože moj, zar baš sad da naiđemo na prepreku? —

— dodade za sebe kada se narednik izgubi u hodniku.

Nekoliko minuta sedeo je nepokretan, a onda ga trže struganje igle po ploči, pošto je pesma odavno bila završena. On ustade skide iglu sa ploče, a onda odšeta do velikog prozora. Sunce je polako tonulo u okean i general iznenada oseti jezu. Za tren mu se učinilo da velika zlaćanocrvena lopta predstavlja njegovu životnu želju, a ona je sad počela da tone.

— Ne, ne, niko ne može sada da nas zaustavi. Mora da postoji način da se čovek u San Francisku onemogući. Mora, bez obzira na cenu i na žrtve! San Francisco je važna tačka u mom planu i mora da bude osvojen — tiho je govorio general kao da članovima svog štaba objašnjava svoju strategiju.

Stajao je tako kraj prozora sve dok se mrak nije uvukao u veliko dvorište imanja, a zatim i u kuću. General se trže kad svetlo iznenada blesnu u sobi. Veliki vučjak zareža, ali se nije pomerio. Fon Levenhov okrete glavu i pogleda Kineza koji je stajao kraj vrata.

— Ah, to si ti, Fu. Dođi orijateljju, potrebni su mi tvoji saveti i mišljenje — reče fon Levenhov pozivajući starog Ki-

neza da mu se pridruži na velikoj sofi.

U nekoliko rečenica obavesti ga o teleksu koji je nedavno primio, a onda dodade:

— Upravo očekujem opširnije izveštaje o tim događajima. Pošto si ti moj savetnik za borbene akcije, mislim da će u ovom slučaju tvoje mišljenje biti veoma važno.

Kinezi samo kratko nakloni glavu.

I zaista, izveštaj je stigao veoma brzo. Uz njega narednik donese i hrpu novina iz San Franciska.

— Gospodine generale, ove novine su objašnjenje uz poruku koja je stigla. Tako su javili oni iz San Franciska.

General prihvati novine i poruku, a onda mahnu rukom otpuštajući svog čoveka. Dok je on čitao opširan izveštaj, Kinezi dohvati novine i zagleda se u obeležene slike. Pogledao je samo jedne novine, one koje su govorile o napadu na kuću sestara Piters — i sve mu je bilo jasno.

Utom i general završi čitanje i okrete se svom savetniku. Po izgledu njegovog lica shvati da je ovaj već pregledao novine.

— Šta si saznao, Fu? — upita dok je i sam uzimao novine u ruke.

Kinezi je ćutao. Stisnutih kapaka kao da se zagledao negde iza zidova kuće, daleko u prostor i vreme.

— Hej, Fu, pitao sam te nešto. Dakle? — sada već osornim glasom čoveka koji nije naučio da čeka ili dva puta postavlja isto pitanje — reče general.

— Ninđa...

Izgovorio je samo tu jednu reč. General je čekao da nastavi popravljajući monokl, ali Kinezi je ućutao.

— Ne razumem taj tvoj jezik. Reci mi šta si zaključio — reče nervozno predosećajući nepravilike.

— Jedan čovek. Ninđa. On je naš protivnik tamo udostojiti ga Fu nešto šireg objašnjenja.

— Jedan čovek? Hoćeš da kažeš da je jedan čovek sredio naše... naših sedmoro ljudi? Ti se šališ? pa... to je nemoguće! Taj mora da je sam đavo kad je tako vešt.

— On je ninđa — tvrdoglavo se držao Fu svoje škrtosti.

— Ninđa, ninđa! — Zar je to sve što umeš da kažeš. I, uostalom, šta ti je to ninđa?

— To najbolji borac. Zna sve veštine, sve vidi, sve može. Ti

ne vidiš kad on ubije. On tih kao noć, jak kao grom, surov kao zmaj — govorio je sa sve većim zanosom stari Kinezi.

Uzalud se general trudio da ga natera da govori dalje. On je sad ponovo bio momčić koga su Japanci još kao petogodišnje dete odveli u zarobljeništvo u Japan. Bila je to potom njegova druga otadžbina. Tamo je naučio sve što je znao. Tamo je čuo i za ninde, »tajne ljude«. Šta više, imao je prilike da nekoliko puta vidi posledice njihove akcije.

Slike koje je maločas video u novinama bile su gotovo istovetne. Za njega nije bilo sumnje.

Ninđa se pojavio u San Francisku.

Ninđa znači smrt.

Tek kada je general ućutao, Kinezi progovori.

— Ti ne nađeš ninđu. Traži njegovog gazdu. Ninđa uvek radi za neko. Taj tvoj neprijatelj. Uхватиš njega — ninđa ostavi posao. Niko od naših ne zna boriti sa ninđom. Niko. Svi slabi — završi Kinezi svoj do tada najduži govor.

General je izvesno vreme ćutao, a onda dohvati telefon. Dok je okretao jedan broj, on reče.

— Odmah ću da naredim Deningsu da pođe u Frisko i vidi šta se to tamo dešava. Pođi i ti sa njim. Ko zna, možda će tebi uspeti ono što je nama običnim smrtnicima nedostupno — dodade pomalo ironičnim tonom, ali se Fu napravi da je to prečuo.

On samo klimnu glavom i krete prema vratima.

Aleks Šmit sedeo je sa svojim ljudima u velikom salonu. Poslednjih nekoliko dana gotovo se nije odvajao od Leslija, kao da je na taj način želeo da ga što duže drži dalje od Klare. Međutim, devojka ga je opet prešla. Jednostavno, pridružila im se u vili, a na to je imala pravo. Bila je jedna od najpoverljivijih devojaka generala fon Levenhova i to mu je dala na znanje.

— Noćas stiže firerov zamenik, Herr Denings — reče on okupljenima. — Dovodi i jednog čoveka stručnjaka za borbu koji treba da nam pomogne u otkrivanju neprijatelja. Moramo što pre da likvidiramo tog ubicu, jer zbog njega naše akcije već kasne — govorio je odsečenim glasom prelazeći po

gledom preko lica svojih ljudi.

Ljudi su ćutali. Već su bili dresirani da ćute i odgovaraju samo kada su pitani.

Lesli je takođe ćutao. Vest da vođa organizacije šalje svoje najsposobnije ljude samo mu je potvrđivala da je uspeo da izbaci neprijatelja iz kolo-seka, a to je bio veliki korak ka konačnoj pobedi.

— Sutra uveče idemo u akciju na Univerzitet. Ono što smo započeli moramo i da okončamo. Moramo da pokažemo vođamo organizacije da smo u stanju da izvršimo zadatak koji organizacija pred nas postavi. Ništa ne može da nas pokoleba! — počeo da pada u vatru.

Ohladio se kad je video kako Klara sve češće gleda u onog novajliju Horsta, pokazujući mu nedvosmisleno svoje želje. On zato besno frknu i maši se flaše sa konjakom. U poslednje vreme sve češće je tražio utehu u flaši, ali, ipak, pokazaoće on toj devojčuri ko je Aleksander Šmit. Što se tiče onog novajlije, lako će ga se otresti.

Bar tako se činilo nadobudnom nacističkom šefu.

Dva sata kasnije Kol Denings uđe u kuću u pratnji jednog sitnog starca sede brade i tankih brkova. Kinez bi svo-

jom pojavom svakako izazvao osmehe kod okupljenih da pred njima nije stajao Kol Denings — a to je mnogo značilo.

Bez ikakvog uvoda Denings počeo:

— Nadam se, dragi Aleks, da tvoj izveštaj ipak nije onoliko opasan kao što izgleda. No, u svakom slučaju, sada smo i mi ovde da pomognemo i oslobodimo se te napasti koja koči našu akciju. Gospodin Fu je stručnjak za otkrivanje tajanstvenih protivnika — reče Kol na kraju.

Još od trenutka kada se Kinez pojavio u sobi, Leslie oseti haragei. Davno je još naučio da svoja osećanja ne pokazuje nijednim gestom, ni najmanjom promenom na licu ili u očima, u načinu disanja ili govora — pa je to učinio i ovaj put.

Kinez je kroz poluspuštene kapke, ako se ostalima činilo da dremucka u uglu, pomno motrio na prisutne u sobi. Preko svih lica je prešao uglavnom brzo. Samo se na Leslieju zadržao nešto duže i pogledao ga još dva puta. Osetio je određene vibracije negde u dubini svoje podsvesti, ali na tome se i završilo.

— Zbog sutrašnje akcije svi ostajete ovde — obavesti ih

Smit pre nego što je okončao sastanak.

Klara ga besno pogleda a, on svestan šta to znači, dodade pakosno:

— Za tebe, Klara, imam najlepšu sobu. Moju. Ja ću se već nekako snaći i ovde na sofii — reče topeći se od ljubaznosti.

Devojka besno okrete glavu, posla poljubac Leslieju i ode na sprat.

I ostali se povukoše na počinak.

Ponoć je davno prevalila kada Klara oseti na usnama nečije usne. Htede prvo da se odbrani, ali prepoznala je poljubac i sva radosna obavi ruke oko ponoćnog posetioca.

Sat kasnije tiho prošaputa.

— Ali, kako si uspeo da se izvučeš i uđeš? Ni ja ništa nisam čula. Kako si došao?

— Na krilima ljubavi, eto kako. Momci su, izgleda previše umorni ili su prokrijumčarili koju flašu. Bilo kako bilo, svi spavaju kao bebe. Kao što vidiš, nije bilo teško. Trebalo je sam dovoljno želeti...

Ujutru, probuđen sivilom koje se pomaljalo u okviru pro

zora, izvlačio se iz kreveta i zagrljaja vatrene ljubavnice. Leslie je znao da pod kapom nebeskom ne postoji čovek koji Klaru ubedio da Leslie nije NJEN čovek. On se nasmeši i tiho, kao prolećni povetarac, kliznu u hodnik.

Kada se na stepeništu susreo sa starim Kinezom, nijednim pokretom nije pokazao svoje iznenađenje. Samo mu klimnu glavom. Sve dok nije zašao za ugao sledećeg hodnika osećao je pogled starog Kineza na svom vratu — ali haragei je mirovao.

Dan je protekao u miru, a uveče, kada su krenuli u akciju — Kineza nigde nije bilo. Nije se pojavio ni Kol Denings, ni Šmit.

Bez problema su stigli do onog krila Univerziteta u kome se nalazila velika sala sa tuševima. Leslie je znao da će, kao i ranije, morati da se pridruži napadačima bar na početku, a zatim da iskoristi priliku i kao ninda obavi svoj deo posla.

Petnaest igrača koji su vredno trenirali, na čelu sa gorostasnim Stivom i Bobom Krafdom, začuđeno pogledaše gomilu nepoznatih ljudi naoružanih gvozdenim šipkama, lancima i bokserima.

— Hej, momci, to su oni naci, gadovi. Na njih! — povika Bob Kraford ne obazirući se na preteće oružje u rukama došljaka.

Za samo minut razvila se žestoka tuča.

Leslie je, dok su ga njegovi »drugovi« još videli, podelio nekoliko žestokih udaraca od kojih su protivnici leteli na sve strane, a onda u pogodnom momentu, kada se svetlo za trenutak ugasio, šmugnuo u svlačionicu.

Dva minuta kasnije u polutami vežbaonice silueta u crno obučena počela hara među napadačima. Ninda ih je prepoznao po fijukanju oružja u rukama.

A onda, isto onako naglo kao što se ugasio — svetlo iznenađeno obasja zaraćene strane.

Haragei!!!

Leslie se sklupčao i zaklonio za trenutak iza nekolicine boraca koji su se sada borili prsa u prsa. Za nekoliko sekundi, gore na galeriji, otkri starog Kineza. Sada mu je bilo jasno i ko je prvo ugasio, a potom upalio svetlo.

Da li je stari istočnjak nešto slutio ili je išao na tref?

Sada nije bilo vremena za razmišljanja, jer se borci po-

meriše i ninda ostade sam na čistini.

Odmah su ga ugledali. Studenti zastadoše zbunjeni. Povukli su se u jedan kraj i gledali.

— Na njega! — dopre glas nalik kreštanju ptice grabljivice sa galerije.

Nacistički batinaši podigoše pogled i prepoznadoše Kineza. Brzo su se grupisali i sada u polikružnom poretku krenuše na Leslija.

Ninda se uspravi. Učinio im se visok kao kuća. Bio je miran. Nepokretan. Tek su s vremena na vreme mogli da uhvate blesak njegovih očiju iza uskih proreza. Njegova mirnoća bila je varka i zamka. Napao je iznenada kao uragan. Pogodeni bridom šake dvojica siledžija se stropoštaše na parket gušeći se. Oni najbliže zamahnuše polugama i lancima ne bi li ga smrvili — ali on je jednostavno nestao. U velikom luku preskočio ih je i sada ih napao s leđa. Ovog puta i on je u rukama držao metar dugačku gvozdenu polugu. Nije mogao da reskira i ponese katanu, ali i poluga je u nindinim rukama isto tako bila smrtonosno oružje.

Tup odjek sudara gvožđa i ljudskih kostiju bio je uvod u

najkrvaviji obračun koji su studenti ikada videli. Zaleđeni pogledom na krvave lokve i prosute mozgove napadači su zastali u paničnom strahu. Njih trojica to platiše životima, a preživela trojica dadoše se u bekstvo.

Lesli baci pogled prema galeriji.

Kinez više nije bio na svom mestu.

Lesli iskoristi trenutak dok su studenti trčali za beguncima i šmugnu u svlačionicu. Brzo se obukao ugasivši svetlo a onda krenuo dalje od sale.

Haragei se opet iznenada javi.

Uglom oka Lesli za trenutak primeti senku na obližnjem zidu. Stao je i zatvorio oči. Prestao je i da diše. Ipak, ništa se nije dogodilo.

Lesli iz pojasa izvadi komad malog sečiva, oštrog kao žilet i njime zareza po čelu. Rez je izgledao kao da potiče od jakog udarca motkom ili pesnicom. On zatim podera bluzu na dva tri mesta, očesa zglob pesnice o zid i tako pripremljen polako se približi prozoru. Pomeri ram, a onda iskoči na travnjak. Kada je izbio na kolovoz kombi kojim je njegova grupa došla pojavi se na krovu.

Vozač ga prepoznađe i zaustavi.

— Gde si, do đavola? Više nismo mogli da te čekamo.

— Pokušao sam da pratim onog maskiranog, ali me sačekao u mraku — objasni Leslie brišući krv koja je obilato tekla iz posekotine oblivajući mu lice.

— E, jesi lud. Dobro si prošao. Da te je dohvatio malo niže zaklao bi te k'o od šale — zabrunda debeli napadač koji je bazdio na jeftini viski.

Leslie sleže ramenima.

— Morao sam da pokušam da ga uhvatim. Pa, ljudi, on nas je već desetkovao — kao da se pravdao Leslie.

Dobro se čuvao da pita gde je Kinez. No i bez pitanja neko od ljudi iz kombija reče.

— Otkud se stvori onaj žuti... i šta je tražio tamo gore. Nije, valjda, došao da vidi kako radimo?

Niko mu nije odgovorio. Preživeli, njih trojica i vozač kombija, bili su srećni što su izmakli ruci maskiranog i nimalo nisu brinuli zbog postradalih drugova niti zbog eventualnih prekora kojima će ih dočekati Denings i Šmit.

Inspektor Klark Gordon spusti slušalicu pošto je nekoliko puta uzalud viknuo na sagovornika. Poruka koju je upravo primio bila je veoma važna i gotovo neverovatna.

— Napadaće na studente sa Univerziteta naći ćete u vili Aleksa Šmita na adresi... To je grupa neonacista koja je već učestvovala u dva prethodna napada.

Glas je bio ozbiljan i Gordon je nekako bio siguran da nije reč o nekom od hiljade umobilnih koji su policiju »bombardovali« informacijama o najmasovnijim ubistvima, najmračnijim zaverama, pa sve do spuštanja Marsovaca.

Bilo je rano jutro i on sačekao da se njegovi ljudi okupe.

Nije se začudio kada ga je nekoliko minuta posle tajanstvenog poziva posetio Stiv Konrad.

— Šta ima novo, kolega? — reče mu umornim glasom.

— Nešto u šta teško mogu da poverujem, ali moram da proverim. I sam znaš kako je to. Kapetan Kleridž bi jedva dočekao da pogrešim. Upravo mi je javljeno da se napadači

na studente nalaze u jednoj vilu u bogataškom kraju...

Konrad preblede. Ko je to mogao da javi? Kada? Šta on da radi?

— Ko ti je javio i kada? Možda se neko samo zavtitlavao poče nekako smušeno, ali Gordon to nije primetio.

— I ja bih voleo da znam ko je javio, ali je čova odlučio da ostane nepoznat. Što se tiče vremena, javio se pre... pre deset minuta. U svakom slučaju moraću da pođem. Hoćeš i ti sa mnom?

— Ne, hvala. Umoran sam i iz ovih stopa idem da legnem.

Tri-četiri minuta kasnije Konrad je telefonirao iz malog bara na uglu, nedaleko od policijske stanice.

— Nemam vremena da ponačam dva puta. Odmah se čistite, bar ti i Denings. Policija stiže. Neko vas je provalio — brzo je govorio. — Ne znam, do đavola, ko je to bio! I ovo sam saznao sasvim slučajno. Bežite dok imate vremena!

Aleks Šmit spusti slušalicu. Drhtao je. Ne zato što su otkriveni, već zato što je bilo očigledno da ih je neko izdao. Sa mo kada bi mogao da zna ko je to bio. Ah, kako bi mu se teško osvetio.

Konradov glas preko telefona bio je krajnje ozbiljan i on požuri da obavesti Deningsa.

Pet minuta kasnije njih dvojica zajedno sa Klarom i Kinom strpaše se u automobil.

— Kuda idemo? — upita devojka kada je ugledala smrknuta lica muškaraca oko sebe.

— Napuštamo grad. Provaljeni smo. Policija stiže — obavesti je Denings kratko.

— Čekajte, a šta je sa ostalima... ja ne idem bez Horsta. Čekajte — povika i otvori vrata.

— Pusti ostale. Mora tako da bude. Horst i ostali momci moraju sami da se snađu. Najvažnije je da nas ne uhvate. Zar si zaboravila naređenja generala fon Levenhova?! — povika i Šmit, ali devojka je bila uporna.

— Ako je tako, ja ostajem. Bez njega ne idem. On mi je sve na svetu, — počeo je histerično da viče.

Kao da je iz zemlje iznikao, Leslie se pojavi na sporednim vratima kuće.

Istog časa u daljini počeo da zavijaju sirene policijskih kola.

— U redu, hajde zovi, ga. Više nemamo ni minuta vremena — dreknu Denings.

Klara počē da viče i Leslie se u nekoliko koraka nađe kraj nje. Preko čela mu je bio za-
lepljen veliki flaster.

— Šta je bilo, devojčice? — počē, ali ga ona prekide i pro-
sto ugura u automobil, a zatim
mu sede u krilo.

— Kasnije, sve ću ti objasni-
ti. Najvažnije je da smo zajed-
no.

Vozač dade gas i veliki »ka-
dilak« polete šljunkovitom sta-
zom prema sporednom izlazu
— nasuprot pravcu iz kojeg se
sve jasnije čulo zavijanje sire-
na.

Uzalud su ljudi inspektora
Gordona psovali, pretili pa i
tukli — uhvaćeni nacisti ništa
nisu hteli da kažu. Niko od
njih nije imao dokumenta, ni-
šta, osim oružja, što bi moglo
da ih tereti. Inspektor je znao
da će ih možda studenti prepo-
znati, ali i tada će moći da ih
optuži samo za napad i ništa
više.

Stiv Konrad bio je srećan
kada je saznao da je Šmit sa
ostalima ipak uspeo da nest-
ne. Nadao se da će i njega us-
koro pozvati, ali se prevario.
Njega će ostaviti u San Franci-

sku da čeka bolje dane, dane
kada će opet moći da pomogne
Organizaciji.

Novinari su uzalud opsedali
vrata Gordonove kancelarije,
ali on nije mogao ništa da im
kaže. Najradije bi im rekao da
su uhapšeni ljudi članovi naci-
stičke organizacije koja je po-
čela da pruža svoje pipke i ov-
de u SAD — ali čime to da do
kaže?

Naredio je detaljan pretres
vile, ali tada se dogodila nesre-
ća.

Kada su policajci počeli da
obijaju bravu na jednim blin-
diranim vratima u podrumu,
odjeknula je eksplozija i čita-
va zgrada se srušila kao kula
od karata. Iskidani gasovod za
tim je učinio svoje. Veliki po-
žar progutao je i poslednje do-
kaze o centru nacističke orga-
nizacije — koja ovog puta, na
sreću, nije uspela da uhvati
korena.

Za inspektora Klarka Gordo-
na slučaj je bio završen.

Momci iz FBI preuzeli su
njegove zatvorenike i on se
vratio redovnom poslu.

Kapetan Kleridž je morao
javno da ga pohvali — jer je
takvo naređenje dobio od ko-
mesara, ali Gordonu je bilo sve
jedno.

Pohvala mu nimalo nije ublažila bolove od čira na želucu, niti je smanjila sevanje u krsima.

Već dva dana Leslie i Klara su se nalazili u jednom od mnogobrojnih hotela u Los Angelesu čekajući da ih Kol Denings poveze na sastanak sa generalom.

Kada je u Leslieju prepoznao čoveka sa video trake, koju je toliko puta pregledao, a potom iz Klarinih usta čuo njegovu »životnu priču«, Denings je bio više nego zadovoljan. Imao je krupne planove sa tim »nacističkim« potomkom i to planove u kojima će on, Kol Denings, imati jednu od glavnih uloga. Naime, maštao je da Leslie postane njegov tajni adut, njegov egzekutor.

Klara se nije protivila odluci nacističkih vođa da nekoliko dana ne izlazi iz hotela, ali je Leslie jedva čekao da okonča ovaj posao i vrati se kući i Sumiko.

Kako će da ga okonča?

Da li je uopšte to izvodljivo i u kolikoj meri?

O svemu tome ninda je razmišljao dok je slušao čavrlja-

nje vatrene Klare i podnosio sve njene izlive ljubavi.

— Sada smo na mom terenu. Šmit nema pojma ko sam ja. Tamo u Frisku sam i morala da ga slušam zbog čitave situacije, ali ovde sam ja neko a on još ništa. General je moj direktni pretpostavljeni. Lako ću da ga ubedim da i tebi da isti položaj, a onda nam više niko ništa ne može.

Još jedan dan prošao je u leinstvovanju, a onda je Klara dobila poziv za sastanak. Naređeno je izričito da dođe sama. Leslie se pravilo da mu to ne smeta. Štaviše, napomenu Klari u šali kako će bar da se naspava i odmori. Ona mu pripreti prstom i ode. Leslie je bacio pogled duž hodnika na sprat na kome su stanovali i uspe da ugleda čoveka koji pokušava da se prikrije iza novina.

Kako su se nalazili na pretposlednjem spratu, Leslieju nije bilo teško da napusti sobu i pobegne svom čuvaru. Samo što je Klara krenula, on požuri do prozora. Nekoliko trenutaka je posmatrao fasadu zgrade, a onda opkorači okvir prozora i uhvati se rukama za udubljenje iznad svoje glave.

Nalik na ogromnog pauka brzo je napredovao prema vrhu koristeći svaki ispust ili pu-

kotinu. Njegovi snažni mišići svakim potezom dovodili su ga sve bliže krovu. Kada se našao na ravnoj površini krova on odahnu bacivši pogled nadole.

Niko ništa nije primetio.

Ninda požuri do kućice za lift, onda se spusti do prvog sprata. Opet je kroz prozor na pustio hotel i našao se na ulici. Imao je i sreće. Klara nije odmah uspela da uhvati taksi i on je spazi na drugom kraju ulice. Brzo zaustavi jednog taksistu i reče mu da sačeka. Tek kada se i Klara ukrcala, on reče vozaču da prati žuti taksi.

Nekoliko minuta vozač je izdržao da ne kaže ni reči, a onda poče da postavlja pravu bujicu pitanja.

— Vi ste detektiv na zadatku, zar ne?

Lesli je ćutao.

— Pratite devojkicu ili ženu... sumnjate u nju?

Opet bez odgovora.

— Gospode, vi ste tajni agent, a ona... ona je sigurno ruska špijunka. Ha, ovog puta sam pogodio. Jasno vi to ne smete da priznate. Ne brinite, neće nam umaći. Poznajem ovaj grad kao svoj džep — brbljao je omanji mršavko.

Lesli izvadi novčanicu od dvadeset dolara i gurnu mu je pod nos. Bio je to pravi potez.

Čovek zgrabi novčanicu, učuta i svu pažnju posveti vožnji.

Čitavih četrdesetak minuta potrajala je jurnjava za Klarom. Nekoliko puta umalo je nisu izgubili iz vida, a onda bi Lesliejevo oštro oko ugledalo žuti taksi i potera se nastavljalat. Konačno, u dalekom zapadnom predgrađu Klara napusti taksi i nastavi nešto kasnije pešice.

Kako u ovom kraju nije bilo baš mnogo taksista, Lesli reče vozaču.

— Momče, čekaj me ovde za pola sata, ali budi tačan.

Čovek, ubeđen da ima posla sa vladinim agentom, samo važno klimnu glavom pre nego što je nastavio vožnju.

Lesli zađe za prvi ugao i, kada se posle izvesnog vremena pojavio, bio je sasvim drugi čovek. Čak i odeća na njemu nije više isto izgledala. Ulicom se sada kretao pijanac na nesigurnim nogama.

Klara je bila udaljena dobrih sto metara, ali on na vreme uspe da spazi kako devojkica nestaje u vratima jedne velike kuće-prikolice.

Lesli pruži korak i uskoro se nađe kraj ugla prikolice. Os vrtao se čitavim putem, ali u ovom kraju velikog grada kao da niko ni o kome nije vodio

računa. I ono malo prolaznika koje je video, uglavnom crnaca, uopšte se nisu osvrtni za njim.

Ninđa priđe zadnjem delu prikolice i nasloni se na nju kao da traži oslonac. Unutra se dvoje ljudi svađalo. Odmah je prepoznao glas svoje ljubavnice dok onaj drugi, piskutavi, prepoznađe tek posle izvesnog vremena. Bio je to glas Aleksa Šmita.

— Klara, takvo je naređenje. Onaj Kinezi očigledno nešto sumnja, a ti znaš generala. Moćno zato da budemo sigurni. Ti si u Organizaciji koliko i ja, a možda i duže. Znam i to da nisi samo običan agitator, sve mi je Kol rekao. Utoliko pre moraš da poslušáš. U svakom slučaju bolje je tako. Ako je novi momak O. K. bar ćeš kasnije da budeš mirna. Ništa se ne boj. Naši ljudi će biti u blizini. Ako položi ispit odmah ga dovedi kod generala, a onda ćemo da nastavimo započete akcije.

Lesli odjednom oseti ono dobro poznato vibriranje.

Haragei!

On počeo nešto pijano da mrmlja oko šlica na pantalonama.

— Hej ti, prokleta skitnico! Zar si tu našao da pišáš! —

podviknu mu jedan momak prilazeći besno.

Lesli ga pogleda mutnim očima kao da ne shvata o čemu čovek priča.

— Ovo je slobodna zemlja i ja...

Nije dovršio jer čovek zamahnu pesnicom. U trenutku kada je velika šaka trebalo da mu smrská nos, on se zatetura i pade. Napadač prohuja mimo njega, pa i sam tresnu o zemlju. Lesli brzo ustade i nastavi da tetura.

Tog trenutka na vratima prikolice pojavi se Šmit.

— Šta se to događa? — upita stražara.

— Ona pijana skitnica, sad ću da mu pokažem.

— Mani se toga. Hajde, odvezi gospođicu, a onog bednika pusti. Vidiš da je i onako gotov.

Lesli je i dalje teturao, okrećao se povremeno i pretio pesnicom i konačno se izgubio među ostalim prikolicama i automobilima.

Kada se ponovo pojavio na mestu na kome ga je čekao taksi, ni Šmit ni njegov čovek ne bi u njemu prepoznali malopredšnjeg pijanca.

Jedna od veština koju je ninđa odavno savladao bila je veština prerusavanja.

— Najkraćim putem do hotela — naredi i zavalj se u sedište.

Još jednom tog dana imao je sreće. Taksista je zaista bio vešt vozač i odličan poznavalac grada, što je i dokazao. Kada je Lesli napustio njegovo vozilo ostavljajući mu kraljevsku napojnicu, zaverenički mu namignuvši, automobil iz kojeg je izašla Klara tek se zaustavio na drugoj strani ulice. Ali, Lesli je već bio u liftu žureći prema krovu.

Smrknutog lica Klara je nekoliko puta nervozno lupala po vratima apartmana nervozna što se Lesli ne pojavljuje odmah. Taman se spremala da pođe po rezervne ključeve kad brava škljocnu. Lesli je pogleda pospanim pogledom. Kosa mu je bila razbarušena, a košulja zgužvana i izvučena iz pantalona.

— Eh ti, probudila si me kada sam najslabije spavao, reče i zagrlj je. A samo da znaš šta sam sanjao — reče i zavodnički je pogleda.

Klara se nasmeja, ali joj ubrzo senka zabrinutosti pređe preko lica. Da li je moguće da se prevarila u ovom čoveku? Ma ne, to je nemoguće. To su smicalice onog naduvenka Šmita, ali pokazaće mu već.

— Dragi Horst, moraćeš malo da se strpiš. Znaš da sam bila na sastanku. Dobili smo zadatak. Samo nas dvoje. Dovođe idemo da preuzmemo jednu pošiljku koja stiže iz Latinske Amerike. Ti si mi zaštitnica. To je tvoj prvi zadatak u ovom gradu. Zapamti da **moramo** da uspemo.

Lesli samo odmahnu glavom smeškajući se.

— Ako je moj najvažniji posao da pazim na tebe, onda sam ja zaista pravi srećković. Ništa ne brini.

*
* *

Kada je pala noć, krenuli su na zadatak. Činilo se da će se sve okončati bez ikakvih problema — ali, nije bilo tako. Upravo kada se Klara pojavila na vratima jedne zgrade noseći u ruci omanji kofer, priđoše joj dva uniformisana policajca. Devojka se zbuni. Malo je nedostajalo da je uhvati panika, ali tada se pojavio njen čovek.

Lesli je nečujno prišao dvojici policajaca, a onda bez opomene njegova desna ruka sevu kroz vazduh i jedan od momaka u plavom tresnu na beton pogođen između vrata i ramena. Onaj drugi odskoči u st-

ranu i poteže »smit veson« ka libra 38, ali za delić sekunde prekasno.

Lesli zadade jedan mavašigeri i oružje izlete iz ruku zbu njenog momka. Sledeći pokret nije ni video, ali je zato osetio strahovit udarac u grudnu kost. Učinj mu se kao da su mu se pluća raspukla i on pade na kolena pokušavajući da u njih upumpa bar malo vazduha.

Ninda uhvati preplašenu devojk u povuče je dublje u mrak. Nije mogao da vidi lice starog Kineza koji je, skriven iza zavesena prozoru obližnje kuće, samo kratko klimnuo glavom.

Kada su posle izvesnog vremena stigli na cilj, Lesli otvor i kofer.

— Ne, Hosrt, ne smeš! — pobuni se devojka.

— Smem, devojčice, i te kako. Ja sve za šta reskiram slobodu ili život smem da vidimreče i otvori prvu kesicu na koju je naišao. Pocepa omot i liznu. Kao što je i očekivao. U koferu se nalazio šećer u prahu.

On besno tresnu kofer o beton.

— Ne razumem, šta se desilo? — upita Klara pokušava-

jući da sadržinu kofera vrati na mesto.

— Tvoji prijatelji su me namagarčili. Ovo nije ono što si ti mislila, što sam i ja mislio, zbog čega smo rizikovali da nas uhvate. Ovo nije heroin, dušo, nego običan šećer. Reci tvojim gazdama da sa mnom ne mogu da se igraju.

Znači, ovo je ipak bila samo proba, a njen čovek im je pokazao kakvog je kova. Klara, sva srećna, poskoči i obisnu mu oko vrata.

— Oh, mili, baš mi je drago. Sada bar znaju kakav si — počeo da mu šapuće. — Hajde, idemo u naš hotel, a kad me budu pozvali ne brini sveću da im skrešem u lice. Čak i... generalu.

*
* *

General fon Levehov dugo je posmatrao Leslija koji je u stavu mirno stajao pred njim.

— Dakle, to je naš novi borac, čovek u koga se moja mala Klara toliko kune. Lepo, lepo... Čuo sam dosta pohvala na tvoj račun, mladiću, i nadam se da one nisu preterane. Nego, hteo bih da pogledam odlikovanje tvog pokojnog oca — reče general i pruži ruku.

Lesli je predvideo ovaj susret i zato je bio spreman. Nakloni se, a onda pažljivo zavuče ruku u nedra. Sve vreme posmatrao je velikog crnog vučjaka koji podiže uši čim je on pomerio levu ruku.

— Gospodine generale, vaš ljubimac se uznemirio. Ne bih voleo da pogrešno protumači moj pokret — reče Lesli blagim glasom.

Levenhov se zadovoljno nasmeši.

— Vidim, razumeš se i u pse. Lepo, lepo. Ne brini — reče.

Trenutak kasnije držao je u ruci Gvozdeni krst umotan u svilenu maramu. Nekoliko trenutaka je posmatrao sjajnim očima okretao ga u ruci i konačno reče.

— Ruski front — 1942—43. godina, zar ne?

— Verovatno, gospodine generale. Bio sam onda još dete i ne pamtim baš sve detalje. Krst sam dobio od majke. Zna te, to je sve što joj je ostalo od muža — mogoca — reče setnim glasom.

General ga pogleda, pa onda pređe pogledom po ostalima.

— Zato smo mi danas tu da našim vernim borcima i palim herojima odužimo dug. Da njihova deca oseće bar deo onoga za šta su se oni borili. Nadam

se, Horste, da ćeš uskoro s ponosom nositi isti ovaj krst oko vrata — i da ću ti ga ja lično staviti.

Lesli oštro pozdravi i nakloni se.

Kroz glavu mu još jednom prolete savet starog senseia:

»... postani mu prijatelj, onda ćeš ga lakše pobediti«.

— Trudiću se, gospodine generale — reče kratko.

Dok mu je general velikodušno pružao ruku, on baci kratak pogled na ostale. Šmit ga je gledao sa zavišću, Kol sa oduševljenjem, a stari Kinez...

On kao da uopšte nije bio za interesovan za sve ovo. Stajao je kraj prozora i gledao negde preko vrhova drveća. Međutim, ninđin haragei je bio budan.

Fu Man Ču svu svoju pažnju posvetio je njemu, pokušavajući da mu se ubaci u misli. Ali, ono što je stari Kinez znao nije bilo dovoljno za najboljeg ninđu Zapada.

— Horst — pozva ga Kol Denings iznenada. — Noćas ideš na pravi zadatak. U pitanju je zaista velika pošiljka koja treba da nam donese puno dolara. Dobićeš ljude.

Lesli samo klimnu glavom.

*
* *

Pod okriljem noći grupa od petoro ljudi stajala je na jednom kraju jedne od tri luke u Los Angelesu. Pre pet minuta ugledali su ugovoreni znak sa pučine i jedan od ljudi posla odgovor velikom baterijskom lampom.

Petnaestak minuta kasnije brodić sa snažnim motorima zaustavi se uz gat. Ninda je brzo razmišljao šta da uradi. Da napadne odmah i ljude na brodu i »svoje« momke, ili...

Glas sa broda ga trže iz daljeg premišljanja.

— Hej, gde ste, do đavola?! Javite se, ili okrećemo i odlazimo! — grmeo je očigledno pijani glas sa palube.

— Ovaj idiot će probuditi pola grada svojom vikom prokomentariša jedan od ljudi, a Leslie samo klimnu glavom.

Kada se brodić umirio Leslie skoči na palubu i dade znak ostalima da ga sačekaju. Odmahnuo je rukom kada je pijani zapovednik razvezao pricu.

— Daj mi taj paket, pa da brišem.

Čovek šmrknu uvređeno i uskoro se vrati noseći u rukama platnenu vreću. Leslie dohvati

paket i krete. Niko od prisutnih nije video kada je uz samu ogradu spustio tri predmeta ne veća od oraha. Bile su to bombe koje je sam pravio. Ninda-bombe čiji sastav je sa ove strane okeana poznavao samo on. Kada brod bude pojurio bombe će se otkotrljati na drugi kraj, a onda i od najmanjeg udara eksplodirati.

Tako je i bilo. Leslie i njegovi pratiloci već su bili u kolima i taman su se uspinjali strmom ulicom kada na pučini blesnu snažan plamen, a potom do obale stiže i echo eksplozije.

— Šta to bi, ljudi? Kao da je onaj brodić — reče jedan od pratilaca.

— Ne bi me čudilo da su nešto zabrljali, svi su pijani — uzvрати Leslie, a zatim se vrati svojim mislima.

Haragei u njemu počeo je da vibrira. Znao je da to nema veze sa ljudima oko njega.

Ninda je osećao opasnost koja se spremala.

Bio je siguran da će uskoro, veoma brzo, doći do konačnog obračuna sa generalom i njegovim sledbenicima. Osetio je to iz pogleda starog Kineza. Ušao mu je u misli, prodro iza njegovih neprekidno poluspuštenih kapaka, osetio miris sumnje

koja je izbijala iz svake pore starog Orijentalca.

I zaista, dok je veliki automobil jurio kroz noć, noseći tovar droge i ljude koji su bili spremni da zavladaju svetom, u vili generala fon Levenhova bilo je prilično bučno.

— Okupio sam vas da vam iznesem sumnje koje muče mog ličnog savetnika Fu Man Čua. Vi znate da je on po mom naređenju išao i u San Francisko, a i ovde je budno motrio. On misli da zna ko je naš tajanstveni protivnik.

Glas starog generala zvučao je suvo. Dok je govorio redom je prelazio pogledom preko lica Šmita, Kola i Klare. Nije mu promakao zloradi osmeh na licu Aleksa Šmita.

Tišina potraja ali se niko nije usudio da je prekine.

— Tako je — nastavi fon Levenhov — Fu zaključio da se taj neprijatelj nalazi među nama.

— Ko je to, do đavola? — ne izdrža više Šmit. — Recite mi. Sam ću ovim rukama da ga zadavim.

Klara mu dobaci jedan ironičan osmeh, ali se on na to nije osvrtao.

— Tvoja spremnost da se žrtvuješ za stvar partije može

da posluži ostalima za primer — pohvali ga general.

Šmit se trže. Da se žrtvuje? Šta to priča ovaj matori?

— Da se žrtvujem? — reče i poluglasno.

— Pa da. Jedino ako nisi mislio da će te momak poslušati i sam sebi preseći grkljan kao i tvojim ljudima — dobaci general sada već grubim glasom.

Šmit se povuče i sakri iza Kola Deningsa.

— Možemo li da čujemo ime čoveka u koga gospodin Fu sumnja? — javi se Klara svojim umilnim glasom u kome se jasno naslućivao strah izmešan sa sumnjom.

— Možete, ali mislim da vam ga ipak neću reći. Neka to bude iznenađenje i za vas — i za njega.

Još jednom zavlada tišina.

Kada je pola sata kasnije ušao u sobu u pratnji svojih ljudi, Leslie oseti da je vazduh nabijen elektricitetom. Blagi osmeh za trenutak prede njegovim licem. Znači, sumnja je izrečena.

Potražio je pogledom Kineza, ali Fu Man Ču nije bio sa ostalima. Klara ustade i priđe mu nekoliko koraka, ali je general zaustavi.

— Draga budi ljubazna pa mi nalij jednu čašu konjaka.

Hoću da nazdravim još jednom uspehu našeg mladog prijatelja. Jer, ti si i ovog puta uspeo, zar ne?

Lesli bez reči spusti paket na sto.

— Nadam se da je sve prošlo u najboljem redu?

— Nije bilo problema.

Čovek iza njegovih leđa se pomeri.

— Imaš nešto da saopštiš Gu di?

— Da, gospodine generale. Mislim, čovek je u prayu, sve je prošlo O. K. za nas, ali brod i ljudi na njemu...

— Da? šta je bilo sa njima?

— Odleteli su u vazduh.

— Kako, gde?

— Pa ovako. Mi smo već bili u kolima i krenuli natrag kada je na pučini bljesnula eksplozija i sve je bilo gotovo.

General je ćutke posmatrao Leslija.

— Ti ništa ne kažeš, Horst?

— Mislio sam da to nije važno. Mi smo dobili ono što nas je interesovalo, a ostalo je sporedno. Video sam da je zapovednik bio pijan, verovatno je nešto zabrljao.

Čovek iza Lesliejevih leđa potvrdno klimnu glavom.

— U redu, Horst, slobodan si za sada. Pođi i odmori se.

Zaslужio si — otpusti ga general pokretom ruke.

Lesli se okrete na petama i pođe. Za njim odmah krete i Klara, ne osvrćući se na ubitačne poglede Aleksa Šmita.

Kada su se njih dvoje izgubili iza visokih dvokrilnih vrata u sobi se, reklo bi se niotkuda, pojavio Fu Man Ču.

Bez ikakvog uvoda on priđe čoveku koji je sa Lesliejem bio u akciji.

— Da li se neko od vas peo na brod?

— Da, Horst, ovaj novi, popeo se i uzeo...

Kinez ga prekide i priđe generalu.

— Više nema sumnje. To on. Ninda. Svaki put kad neko ubijen od tvojih ljudi on bio tu. Razmisli i sam — reče tiho.

Međutim, njegove reči čuli su i ostali.

Kol se odmah priseti prvog susreta sa Lesliejem. Šta je taj tajanstveni momak tražio na mitingu?

Šmit se takođe strese od straha. »Gospode, pa ja sam ga praktično primio... bio sa njim pod istim krovom«.

Onda počeo da se priseća svih događaja. Kako je automobil onog italijanskog gangstera odleteo u vazduh? Kao i brod?

Ljudi su stradali svaki put kad je i on bio u akciji.

Kako mu to nije zapalo za oko?

Iznenada se trže.

— Vidim da prebiraš po sećanju, dragi Šmit. Znači, počeo si da prepoznaješ neprijatelja? — obrati mu se general.

Umesto odgovora, Aleks nekoliko puta lagano klimnu glavom. Odjednom se ohrabrio.

— Ja ću da ga ubijem. Dajte mi pištolj... platiće mi za sve što je učinio — počeo, ali ga general ućutka.

— Ne, Šmite, nema potrebe da ti pogineš. Imam ja ovde ljude koje je učio dobar učitelj. Oni će obaviti taj posao — kad za to dođe vreme.

* *

Klara stiže Leslija i uhvati ga za ruku.

— Ko si ti... Stvarno ko si?

Glas joj je više zvučao uplašeno nego radoznalo.

Lesli je pogleda pravo u oči.

— Šta ti misliš ko sam?. To je najvažnije, zar ne?

Klara uzdrhta. Baci mu se u zagrljaj i počeo da jeca.

— Ne želim da te... izgubim. Onaj Šmit samo čeka da

te se otarasi. Molim te, čuvaj se. Sumnjiv si.

Lesli je pomilova po glavi.

— Ne brini, devojčice, ja ću log života samo to i radim — čuvam se — dodade uz osmeh.

Zagrljeni, popeli su se u sobu na spratu.

* *

— Taj momak zaista ima živce iako je stvarno onaj na koga sumnjamo — reče Kol Denings tiho kada su ostali sami on, general i Šmit. — Stvarno ima živce.

— Da nije tako, dragi moj zar bi bio u stanju da učini sve što je učinio. Nije on uzalud onaj... ninda, kako kaže Fu.

— Ninda? Šta je to? — upita Šmit.

— To je čovek uvežban na najbolji mogući način da bude borac, ubica, špijun, terorista, izvidnik, saboter — sve što ti srce zaželi. Momak koji ume da barata svim oružjem, a iako pri ruci nema ništa drugo onda koristi ruke i noge, da, da, ubija i golim rukama kao najstrašnijim oružjem.

Šmit se priseti slika iz novina i strese se.

— Ali, ovaj nema nikakvo oružje... mislim ništa nismo našli u njegovim stvarima?

General se nasmeja.

— Šmite, tvoja naivnost je zaista zabavna. Pa on ne bi bio ON kada bi dozvolio da ga tek tako uhvatimo. I ne bismo ga ni uhvatili da Fu nije kraj nas.

Trojica muškaraca prepustiše se svak svojim mislima. Pa ipak, svi su mislili isto: kako da unište neprijatelja, a da pri tom sami ne stradaju.

Lesli i Klara za to vreme ležali su na širokoj postelji sa baldahinom.

— Horst... ili kako se već zoveš, zašto ne pobegneš? Eto, idem i ja sa tobom. Važi? Zašto da reskiramo, kad još imamo vremena da pobegnemo. Ti to možeš da izvedeš, zar ne?

— iznenada progovori devojka.

Lesli joj se zagleda u oči. U njima je pored velike ljubavi mogao da vidi i strepnju i nadu.

— Ja ne mogu da pobegnem — reče kratko.

— Pa, ja ću da ti pomognem. Znam svaki kutak ovde. Lako ćemo da prevarimo stražare i.

Lesli je prekinde poljupcem.

— Devojčice, ne radi se o tome. Ne mogu da odem odavde dok ne završim posao. Nego, šta tebe vezuje? Zašto ne

odeš u neki drugi grad i počneš sve iz početka?

Devojka se trže.

— Ja da odem? Znači ti me ne voliš, ne želiš... da budeмо zajedno? Kaži, to misliš?

Glas joj je podrhtavao. Bila je na granici plača ili isterije. Lesli je zato zagrlji i privuče na grudi.

— Klara, nije sve tako jednostavno baš zato što u stvari jeste tako. Vidiš, ja imam devojku sa kojom godinama živim, devojku koja me voli i koju volim. Naša nezgoda, tvoja i moja, je u tome što sam prvo nju sreo. Zar bi volela da budem izdajnik? Volim ja tebe, ali možda to nije trebalo ni da počinjem.

— Znači... ja ti nisam važna. Klara, pakuj se, pa put pod noge. Takvi ste svi vi. Zbog takvih sam i pristupila ovoj, bandi ludog generala koji sanja da postane novi firer, da oživi nacizam i osvoji svet...

Zadihana devojka ućuta. Ustala je i počela da se oblači. Kada je bila gotova, ona pogleda Leslija nekoliko dugih trenutaka, a zatim se okrete i bez pozdrava ode.

Lesli uzdahnu. Nije mogao da uradi ništa više od onog što je učinio. Uostalom, snaći

će se ona. Devojke kao Klara uvek se snađu.

Sada je trebalo misliti na konačni obračun.

Po ko zna koji put ninda po žali što nema katana i vakazaši, ili bar neki od svojih oštarih i ubitačnih noževa. Sa time bi mu sve bilo mnogo lakše.

»Putevi do vrha planine obično se nalaze na njenoj strmini i teškoj strani«, govorio je stari sensei Tanaka.

Lesli se osmehnu. U redu, može i težim putem.

Imao je za pojasom tri šuriken i dva šakena. I to će moći dobro da posluži kad bude ustrebalo.

Provirio je kroz vrata u hodnik... Na njegovom kraju pri metio je čuvara. Tiho zatvori vrata, pa zatim priđe prozoru, ali prethodno ugasi svetlo.

Posle nekoliko trenutaka ugledao je ljude koji su sa oružjem u rukama šetali oko kuće. Pogleda na sat. Ponoć je tek prošla i on odluči da još malo sačeka. Najbolje vreme za napad je ono pred zoru, kada se smenjuju noć i dan, kada je nebo najmračnije jer se zvezde gase. Tada su i ljudi najumorniji.

Ninda se opruži na ležaju i prepusti se dremežu. Želeo je

da obnovi energiju, biće mu potrebna.

Međutim, kao i obično, jedan delić ninde je stražario.

Haragei se javi sat kasnije, kada se vrata nečujno otvoriše i stari Kinez baci brz pogled na krevet. Ninda nije otvorilo oči. Nije se pomerio. Nastavio je da diše ravnomerno, kao neko ko spava mirnim snom. Kinez ga je posmatrao neko vreme, a onda zatvori vrata i krenu u svoju sobu.

Brzo kao misao ninda se stvori kraj vrata. Otvorio ih je tako pažljivo kao da se trudio da ni vazduh oko njih ne uskovitla. Ugledao je svog posetioca baš u trenutku kada je ovaj nestajao iza jedne teške zavesе. Prepoznao ga je.

Bilo je vreme da krene u napad.

Stražar koji se nalazio tik ispod njegovog prozora nije pri metilo ni otvaranje prozora, ni čoveka koji se centimetar po centimetar spuštao niz kameni zid. Kada se našao na dva metra od čovekove glave, ninda skupi noge i polete kao komad stene. U trenutku kada su njegove noge trebalo da se sudare sa glavom stražara, on načini kratak trzaj. Krckanje vrtnih pršljenova označi smrt ne opreznog stražara.

Ninđa se okrete oko sebe, ali sve je bilo mirno. On brzo nasloni čoveka na izbočinu u zidu, a sa druge strane potkoči ga puškom. Odmah potom nestao je u mraku.

Žar dve cigarete pokaza mu gde se nalaze druga dva stražara. Dva šakena, te smrtonosne vitke strelice gotovo nečujno izleteše iz ninđinih ruku i pušaći se istovremeno zagrcnuše, a zatim počеше da kidaju kožu i meso na grlu.

Kada su se njihova tela umirila, ninđa im priđe i izvadi iz njihovih vratova svoje oružje. Obrisa ga i vrati u skrovište pod pojasom.

Sivilo jutra počelo je lagano da potiskuje noć.

Ninđa je morao da požuri dok je njegov saveznik — mrak — još tu da mu pomogne. Nije se više krio. Krenuo je otvoreno preko travnjaka i šljunkovite staze ne trudeći se čak ni da hoda bešumno. U rukama je nosio jednu od pušaka ubijenih stražara. Nije voleo vatreno oružje, ali i ono nekad može da koristi.

Kod samog ugla zgrade susreo se sa još dvojicom stražara koji su stali da priipale cigarete pre nego što svaki od njih krene na svoju stranu.

Kada se pred njima pojavio ninđa, nisu reagovali. U prvom trenutku bili su sigurni da je to jedan od njihovih. Drugi trenutak, onaj za prepoznavanje i reagovanje, više nisu imali.

Držeći pušku za cev, ninđa zamahnu prvo kao štapom i pogodi bližeg stražara u adamuvu jabučicu, lomeći je i kidajući okolne krvne sudove.

Drugi stražar brzo podiže pušku, ali ga udarac nogom u slabinu ukoči u mestu. Drugi udarac istom nogom, ovog puta u slepocnicu, umiri ga zauvek.

Ninđa ih brzo odvuče u žbunje, a onda nastavi da kruži oko kuće. Više nije nikoga sreo. Sačeka još neko vreme za svaki slučaj, pa se onda istim putem kojim je napustio sobu vrati u krevet. Njegova šetnja po parku trajala je nepunih deset minuta.

Seo je na postelju i počeo da meditira. Trebalo je da prikupe svu snagu i Ki iz prostora oko sebe. Znao je sigurno da mu tog jutra general i njegovi saradnici, a pre svih stari Kinezi, spremaju iznenađenje. Sada dok je meditirao, pokušavao je da dokuči o kakvom se iznenađenju radi.

Sedeo je tako gotovo više od jednog sata, a onda je začuo šum pred vratima. Odmah se opnužio, ali je glavu namestio tako kao da spava okrenut prema vratima. Kroz spuštene trepavice mogao je jasno da vidi kako se vrata lagano otvaraju, kako jedna glava uokvirena plavom kosom proviruje radoznalo i kako ga dva zelena oka pažljivo proučavaju.

Nekoliko trenutaka čovek je posmatrao »usnulog« nindžu, a onda se povukao. Kao i maločas, nindža brzo priđe vratima i otvori ih. U hodniku je ugledao široka pleća visokog čoveka koji se kretao pomalo se gegajući. Međutim, način na koji je koracio otkri u njemu borca. I to ne bilo kog. Ovaj je znao šta su to borilačke veštine.

»To je«, sinu Lesliju. »Dobro, zašto bi, inače, Kinez bio tu? Dakle, imaju borce koji će se boriti mojim stilom«.

Nije se uznemirio. Štaviše, bio je radoznao. Dostojan protivnik bio mu je daleko prihvatljiviji od gomile siledžija naoružanih puškama i pištoljima.

Sada, kada je odgonetnuo i poslednju zagonetku, bio je sasvim miran.

Očiju naduvenih od plakanja i probdevene noći Klara je sedela na ivici kreveta. Njena inače uvek očešljana kosa bila je raščupana i u pramenovima joj je visila preko čela.

Nekoliko puta u toku noći uzimala je pištolj u ruku i kretala prema vratima spremna da ubije Leslija, ali onda bi je protresla nekakva jeza i počela bi da plače.

— Bože, pa ja ga volim... kao... kao nikada nikoga ranije. Šta da radim? Šta, šta ŠTA ???

Odgovora nije bilo. I ako ga je bilo, još uvek je bio negde duboko u njoj.

Ustala je sa ležaja tek kada je kroz prozor do nje dopro prvi sunčev zrak. Odmah je ugledala svoj lik u ogledalu i na mrstila se. Pošla je u kupatilo i pola sata kasnije sedela je pred ogledalom.

Za to vreme Lesli je sedeo u velikom salonu.

Bio je sam.

Pažljivo je posmatrao prostoriju u kojoj će se, po svoj prilici, obračunati sa generalom i njegovim ljudima.

Pamtio je svaki detalj, tako da je mogao da se kreće u sv-

im pravcima ne gledajući. Na zidu, iza masivnog pisaćeg stola iza jednog štita, visila su dva starinska mača. »Ako nisu turistički suvenir mogli bi da posluže«, pomisli ninda. Već se spremio da priđe i pogleda ih izbliza kad se vrata otvoriše i u salon uđe Aleks Šmit.

U prvom trenutku je hteo da se vrati, ali onda iza svojih leđa začu korake. Gurnuo je vrata do kraja, a onda polako zakoračio u sobu.

— Poranio si, Horst — reče promuklim glasom. — Nisi smeo da uđeš ovamo bez generalove dozvole...

— Neka, nije važno Šmit, pa Horst je naš čovek, zar ne, mo mče — javi se fon Levenhov iza Aleksovih leđa.

Ušao je u pratnji Kola Deningsa.

Pošto su sva trojica selj naspram Leslija, general pažljivo osmotri nindu. Pokušavao je da pročita nešto u tim čeličnoplavim bistrim očima — ali, uzalud. Čak ni on, čuveni SS general, nije mogao da prodre iza tog ledenog zida. Zato odlučio da napadne.

— Ko te je poslao ovamo... nindo?

Njegove reči, iako izgovorene gotovo šapatom, odjeknuše prostorijom kao grom. Šmit se

strese, a i Kol Denings oseti kako mu neka ledena ruka lagano klizi uz kičmu.

Lesli je ćutao. Nije se ni pomerio. Nije čak promenio ni izraz lica.

— Nećeš, valjda, da porekneš ono što sam rekao? — sada već povišenim tonom počeo starac. — Hajde, govori, ionako si gotov.

Lesli ustade.

— Ne. Neću ništa da poričem. Pogodili ste — ali to ne ćete imati prilike nikome da ponovite. Da odgovorim i na vaše pitanje ko me je poslao. Niko. Ili, ako vam više odgovara, one stotine hiljada ljudi koje ste pobili po vašim konc-logorima, oni milioni koji su izginuli u ratu kojim je vaš ljudi firer želeo da postane gospodar sveta. Zadovoljni? — dodade Lesli mirno na kraju.

Bledilo koje je obililo generalovo lice bilo je najbolji svedok njegovog duhovnog stanja. To je osetio i veliki crni vučjak kraj njegovih kolena. Zato je počeo da reži, ali ga general umiri jednim pokretom šake.

Iznenada, starac počeo histerično da se smeje.

— Znači... ti si osvetnik?

Lesli sleže ramenima.

— Osvetnik ili ne — nije ni važno. Ja sam u svakom slučaju — vaša smrt.

Aleks Šmit krete rukom pod kućni kaput, ali kad spazj nindin pogled odustade od namere.

— Hrabar si, momče. Zaista si hrabar. Zato jedva čekam da te vidim u akciji. Pravoj akciji. Evo ti prilike da se покаžeš — dok je govorio general pritisnu jedno dugme pod pločom stola. Istog trenutka zid u dnu salona, koji je čitav bio prekriven policama sa knjigama, pomeri se u stranu.

U otvoru se pojaviše šestorica muškaraca obučenih u crnu kimono odeću. Na rukavima su imali izvezene kukaste krstove.

Bili su snažni i spremni na sve. Izgledali su sasvim smireni, ali Leslie lako u njihovim očima otkri one čudesne svetlucave iskrice. Stari Kinez ih je »zagregao« nekom svojom drogom, zaključj Leslie. To je moglo da bude opasno i za njega, ali i za njih. Droga preuveličava stvari, iskrivljuje sliku stvarnosti, daje lažnu predstavu i lažnu moć.

Fu Man Ču nije bio među njima.

— Raznesite ga — vrisnu Šmit koga su živci sasvim izdali.

Šestorica borača se razdvojiše praveći širok polukrug oko nindje. Stajali su tako da jedan drugom ne zasmetaju, a da istovremeno mogu da napadnu.

Nakloniše se kada su bili na pet koraka od Leslieja.

Nindja ih je posmatrao redom tražeći pogledom momka koji će prvi da krene u napad. I, prepoznao ga je. Bio je to njegov posetilac.

Dubok uzdah, koji napadač nije umeo da prikrije, najavi njegov napad.

Uzvik Ki-Alll koji je neupucene uvek paralisao na mestu nije iznenadio nindju, iako se činilo da ne može da se pomeri s mesta. Dok je napadač leteo prema njemu, nindja se odbaci obema nogama i polete još više. Njegova noga blokira udarac protivnikove noge, a drugo stopalo nepogrešivo nađe put do glave.

Uz tup udarac čovek odlete na drugi kraj sobe i ostade da leži teško dišući i tresući glavom.

Leslie je već bio na nogama okrenut licem prema ostalima. Sada su krenuli dvojica dobro uvežbanom tehnikom. Jedan je ciljao u njegov stomak, a dru-

gi u glavu. Iako su sve izveli gotovo besprekorno, iznenadiše se kada njihovi udarci završiše u prazno. Njihova meta nije bila na istom mestu.

Kada su se hitro okrenuli — ninda je već bio pred njima. Dva snažna udarca pesnicom i savijenim vrhovima prstiju odjeknuše kao pucanj.

I dok su i ova dva napadača ležala na podu bez pokreta, ostala trojica navališe odjednom. Jedan zavitla nunčakama dok druga dvojica potegoše skrivene noževe krivih sečiva.

Ninda pređe rukom preko pojas i dohvati šukiren. Čovek koji je poleteo sa nožem spremnim da zada horizontalan udarac stade kao da je naleteo na zategnutu žicu, a onda se okrete i napravi korak negde u stranu pre nego što se srušio. Još jedan šuriken zviznu preko sobe, pa i drugi napadač stade kao ukopan. Šmit i ostali ugledaše čudnu zvezdu koja je dopola bila zarivena u čovekovo čelo.

Nunčake zlokobno zviznuše kroz vazduh. Leslie se trže u stranu, ali noga mu zape na tepih koji je zgušvao jedan od palih boraca. Kraj drvene, gvoždem okovane palice pogodi ga po leđima. Oštar bol samo za trenutak krete da parališe mi-

šić, ali ga ninda snagom volje potisnu iz svesti. Kao da se ništa nije dogodilo, on skoči i prelete preko glave zapanjenog fon Levenhooa. Još dok je bio u vazduhu on uspe da dohvatiti jedan od mačeva.

Crni vučjak naježene dlake na vratu i iskeženih zuba poskoči u mestu, ali ninda je već bio na sredini sobe.

Prvi protivnik koga je poborio došao je svesti i sada mu je prilazio s leđa. I on je odnekud izvukao nož. Leslie ga okrznu pogledom, ali se nije okrenuo. Težina mača koji je imao u rukama posvedočila mu da je reč o pravom oružju i to ga obradova.

Nunčaka ponovo zazvižda kroz vazduh i, lanac sipajući varnice, kliznu preko sečiva mača. Dok je napadač vešt看 pokretom oslobađao svoje oružje, ninda polete napred i svom silinom zabi mu levo rame u grudni koš. Taj čuveni udarac, kada se izvede kako valja, ravan je udarcu najtežeg oružja.

Polomljenih rebara i krvarenja iznutra čovek se zakašlja i na ustima mu se pojavi krvava pena.

Leslie to nije video. Brzo se okrenuo i kleknuo. U tom času napadač koji mu se nalazio iza leđa kriknu i visoko zamahnu

nožem. Iznenadio se kada je Leslie, umesto da uzmakne, krenug suvari-vazom prema njemu i naglo ispružio ruku sa mačem. Čovek raširi oči od bola i iznenađenja kada mu široko metalno sečivo iskida trbušne mišiće i probi kožu na leđima.

Ninđa naglo trgnu mač nazad, jer je u tom času čuo repetiranje pištolja negde levo od sebe.

Mač izlete iz njegovih ruku kao da je dobio krila i svom silinom zari se u grudni Kogu Deningsu koje je taman podigao »luger« nišaneći u mindžina leđa. Samrtni grč zgrči kaži-prst na okidaču i pucanj odjeknu kao eksplozija granate u salonu, ali kuršum odlete visoko u plafon.

Aleks Šmit počeo da cvili dok je pokušavao da se sakrije iza sofe.

— Sad, Reks, ubij! — vrisnu i preplašeni starac.

Veličačnstvena životinja pojuri da dokaže svoju vernost. To je bio istovremeno i kraj crnog vučjaka. Šaken koji mu je poleteo u susret probi oko i ulete u mozak parališući mišiće, a zatim donoseći mrak i trenutnu smrt.

General hitro iz fioke izvadi »parabelum« kalibra devet mi-

limetara sa sedefastom drškom i poniklovane cevi. Ruka mu je drhtala i on s mukom podiže oružje koje mu se danas učinilo teže nego ikada.

Lesli je mirno stajao na šest koraka od njega i posmatrao ga bez ikakvih osećanja.

— Brani se, prokleti... inače ću da te... ubijem kao što si ti ubio mog Reksa.

Poslednje reči general propusti pucnjem.

Još dok se njegov drhtavi prst savijao oko okidača Leslie odskoči u stranu. Kada je odjeknuo sledeći hitac, ninđa se kotrljao po podu, a onda naglo ustao. Sada je stajao tek metar udaljen od stola. Levenhov povuče još jednom, ali metak se zaglavio u cevi. Staro oružje pokazalo je svoju dotrajalost kao da je time htelo da pokaže starom generalu da je njegovo vreme odavno prošlo.

On besno zamahnu i baci pištolj prema ninđi, ali ga promaši za čitav metar.

— Ti... prokleti... ubico... ti...

Počeo je da se guši. Uhvatio se rukama za grudni, a onda sručio preko ploče velikog stola. Njegovo staračko srce nije moglo da podnese ovakav rasplet i odbilo je da i dalje kuca.

Pokret koji je došao iza Lesliejevih leđa dopro je do njegovih ušiju, ali on se nije uznemirio.

Haragei je ćutao.

Ninda se lagano okrete.

Na vratima, bleđa lica, stajala je Klara.

U desnoj ruci, koja je mirno nišaniła, nalazio se »kolt« kratke cevi.

Ninda je mirno pogleda. Njegov pogled sve dublje je prodirao u devojčinu dušu. Ona uzdrhta.

— Devojčice, učini ono što želiš — reče Leslie tiho.

»Učini ono što želiš... učini ono što želiš«. Ta rečenica odjeknu u njenoj svesti kao udarac.

Počela je lagano da klima glavom kao da se bori sa nekim ili nečim, a onda hitac iznenada planu.

Leslie se nije ni pomerio. Gotovo je osetio vreli koman tolova pored desne mišice. Tek kada je iza njega odjeknuo tup pad, on se pomeri.

Aleks Šmit stajao je buljeći u crvenu mrlju koja se sve više širila na njegovoj košulji odmah iznad pojasa.

— Ti... kučko... pucala si u mene a ne u njega. Izdala si sve... ti...

Novi hitac, a zatim još jedan.

Dok su mu kuršumi kidali odeću i meso, Šmit, nošen bezgraničnom mržnjom, smože snage da podigne pištolj i ispali hitac.

Jedan jedini — ali taj je pogodio na pravo mesto. Klara jeknu i ispusti »kolt«. Krvava mrlja začas oboji njenu svilenu bluzu na levoj strani grudi. Devojka polako klonu na pod i ostade u sedećem položaju oslonjena leđima na drveni zid.

Šaken koji je Leslie hitnuo svom snagom — pogodio je mrtvog čoveka.

Aleks — Aleksander Šmit umro je sa osmehom na usnama.

Ninda pritrča Klari.

Uze je u naručje i položi na sofu. Nekoliko trenutaka kasnije jeknu i otvori oči.

— Poklonila sam... ti svu svoju ljubav... a sada i svoj život. Ne, nije mi žao. Ti si jedini koga sam volela...

Krv navali na njena sve bleđa usta.

Ona lagano podiže ruku i obrisa krv.

— Poljubi me... još jednom... poslednji put.

Leslie je nežno poljubi. Na usnama je osetio kada je izdah

nula. Stajao je neko vreme kraj tela devojke, a onda se okrenuo i napustio kuću.

Ovog puta ninda je delovao bez maske. Pa, ipak, niko neće moći da ga prepozna.

Niko?

Haragei se iznenada javi.

Ninda se saže čim je stupio na trem, ali se onda brzo ispravi.

Desetak metara dalje, na prostirci od svile, sedeo je Fu Man Ču. Kao da se osmehnuo kada je video nindu. U sledećem trenutku njegova desna ruka se pokrete.

Lesli za tren ugleda sjajno čelično sečivo kratkog mača, a onda ono nestade u utrobi starog Kineza.

Starac je izvršio sepuku.

Načinio je još dva poteza, a onda izvukao oružje.

— Nindo... ti... molim —
— govorio je s mukom pružajući dršku okrvavljenog mača.

Lesli priđe i dohvati dršku mača. Nakloni se starom Kinezu. Trenutak kasnije mač naglo polete nadole i glava sa sedom bradom i zamršenom kosom otkotrlja se preko uglačanih dasaka.

Sunce je sada sijalo svom snagom.

Travnjak oko kuće još uvek pokvašen rosom čudno je svetlucao. Ptice su cvrkutale u krošnjama obližnjih stabala.

On je za sve to bio gluv.

Išao je laganim korakom prema velikoj gvozdenoj kapiji sa željom da što pre napusti ovo mesto svestan da se jedne slike neće osloboditi do kraja života.

Slike devojke koja ga je grlila okrvavljenom rukom srećna što je umrla za svoju ljubav — za njega.

— K R A J —

Važno obaveštenje kupcima knjige ŠAMPIONSKI KARATE

Knjiga *ŠAMPIONSKI KARATE* je rasprodata. Nemamo više ni jedan jedini primerek. Zbog toga više nećemo objavljivati oglase za ovu knjigu. Ukoliko ekonomska situacija bude bolja **možda** ćemo objaviti novo izdanje knjige *ŠAMPIONSKI KARATE* tokom 1993. godine. O tome ćete na vreme biti obavješteni u vašem omiljenom *NINJA-romanu* i u drugim časopisima.

BRUCE LEE

ZAUVEK

NINJA
TRENING

NINJA

DUH
BESMRTNOSTI

SUPER - HITOVI 1992.

HIT 1 "BRUCE LEE ZAUVEK"

Knjiga "BRUCE LEE ZAUVEK" je drugo izdanje rasprodane knjige "Originalni BRUCE LEE nunchaku". Objavljena je povodom 50 ZLATNOG rodendana "Malog zmaja" - za ZLATNIM super- kolor koricama. Džepni format oko 150 strana. Fini papir. Oko 200 specijalno snimljenih fotosa u Brus Li stilu. Novi snimci "Malog zmaja" u akciji! Sve o životu i smrti "kralja". Konačan odgovor: zašto je umro Brus Li? Sve o njegovom majstorstvu i svim filmovima. Kompletan Brus Li rečnik od A - Š.

SPECIJALNI PRILOG: "Vežbajte i vi kao Brus Li" - Kompletan, nunchaku škola po Brus Li metodu sa fotosima i objašnjenjima. Sve što je mogao Brus Li sada, možete i vi!

SUPER POKLON: Svaki naručilac knjige BRUCE LEE ZAUVEK obavezno dobija na poklon tablu sa 5 ZLATNIH mini BRUCE LEE nalepnica!

VAŽNO OBAVEŠTENJE:

Hit-knjiga "Letnji NINDA-TRENING" je odavno rasprodana. Nemamo više nijednog jedinog komada. Zbog toga ova knjiga neće biti isporučena čitaocima koji su je ranije naručili.

Nažalost, cena štampanja i drugi troškovi su veoma visoki tako da nema nade da ovu knjigu ponovo štampano ovog leta. Ukoliko se opšti uslovi poboljšaju knjigu "Letnji NINDA-TRENING" objavićemo tokom 1993. godine o čemu će čitaoci biti obavešteni u "Ninda-romanu" i drugim časopisima. Želimo vam sve najbolje uz naše knjige "BRUCE LEE i NINJA DUH BESMRTNOSTI!"

HIT 3 "NINDA-DUH BESMRTNOSTI"

Senzacionalni roman o nepobedivom "duhu izlazećeg Sunca", o viteštvu samuraja i nindama sa devet života. Roman o pravim samurajskim dvobojima i ninda-trikovima, o samurajskim ratovima i ninda-tehnikama. Roman koji se čita bez daha i zbog kojeg lupa srce. Roman koji u vas unosi DUH BESMRTNOSTI i otkriva vam čari ninde erotike!

SPECIJALNI PRILOG: Prava ninda isorija, tajanstvene ninda (mikjo) tehnike, istorija, vrste i upotrebe ninda pirotehnike, sve o samurajima i samurajskim mačevima...

SUPER-POKLONI: Svaki kupac knjige "NINDA-DUH BESMRTNOSTI" obavezno dobija besplatno ZLATNU originalnu nalepnicu NINDA ili MALI ZMAJ.

SPORT MONTEX

Specijalizovani proizvođač sportske opreme za sve borilačke veštine

Telefon: 032/711-170

714-163

Telefax: 032/710-846

Ul. Petra Kočića 3

Pošt. fah 63

32300 GORNJI MILANOVAC

Devizni cenovnik:

NINDA I KUNG FU ODELA

120 - 155 - - - - - 61,- DM

160 - 175 - - - - - 66,- DM

180 - 200 - - - - - 71,- DM

KUNG FU PANTALONE

140 - 155 - - - - - 21,- DM

160 - 175 - - - - - 22,- DM

180 - 195 - - - - - 27,- DM

ZNOJNICA - - - - - 4,7,- DM

DRVENI MAČ - - - - - 11,- DM

NUNČAKE - - - - - 13,- DM

TONFA PALICA - - - - - 9,- DM

KAMA - - - - - 7,- DM

ŠURIKEN metalni - - - - - 9,- DM

META samolepljiva - - - - - 1,6,- DM

OBAVEŠTENJE za sve kupce do 15 godina - narudžbu za njih moraju izvršiti ISLJUČIVO njihovi roditelji!

Naši cenjeni kupci plaćaju DINARSKU PROTIVVREDNOST, obračunski srednji kurs na dan isporuke!

Dobro došli u porodicu roto romana!

